

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy.pdf\J_P_GAREN-Mark_Stone_19-Pad_boh.PDB

PDB Name: J_P_GAREN-Mark_Stone_19-Pad_boh

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 25.6.2002

Modification Date: 4.7.2002

Last Backup Date: 4.7.2002

Modification Number: 112

Jean-Pierre Garen

Mark STONE

PÁD BOHŮ

1

Peggy trůnila v otočném křesle za impozantní baterií počítačových displejů. Byla to typická stará panna, asi padesátiletá, dlouhá, suchá s hranatými rysy a s protáhlou čelistí, zdobenou znatelným předkusem. Na nose jí seděly staromódní brýle, pod jejichž tlustými skly vypadala její očka směšně malá.

Byla osobní sekretářkou generála Khova, který již více než deset let řídil železnou rukou Službu pro dohled nad primitivními planetami.

Peggy se otočila, když zaslechla sykot otevíraných výtahových dveří, kterými vstoupil do místnosti kapitán Mark Stone. Mark byl dobře stavěný pětatřicátník s hřívou hnědých vlasů a s ocelově šedýma očima.

Na úzkých rtech staré panny zahrál úsměv. Zнала dobře všechny agenty S.D.P.P., s mnohými se přátelila, ale Mark patřil k jejím oblíbencům. Zvláště od té doby, co zachránil život generálovi, ztracenému na jedné vzdálené planetě.

"Dobrý den, kapitáne, je mi líto, že jsem vás musela odvolat z dovolené."

"Drahá Peggy, víte, že vás vždycky rád vidím, ale..."

Žena naznačila, že si chce zacpat uši a řekla odevzdaně:

"Vysvětlete to všechno generálovi, já jenom plním jeho příkazy."

Potom stiskla tlačítko na svém stole a hlásila: "Dostavil se kapitán Stone, generále."

"No konečně! Ať jde hned dál!"

Hlas v interkomu připomínal spíše hladového lva, který už týden neměl v ústech.

"Zdá se, že není právě v nejlepší náladě."

"To jste řekla velmi hezky."

Mark měl vzápětí možnost ověřit si diagnózu sekretářky. Khov seděl za svým psacím stolem se zamračeným výrazem v tváři. Vzduch v kanceláři byl modrý kouřem z doutníků, což se stávalo jen v případech, když měl generál vážné problémy.

Markův nadřizený byl téměř dvoumetrový obr vážící jistě hodně přes metr. Po svých vzdálených mongolských předcích zdědil výrazně šikmé oči. Jeho úplně holá lebka se leskla v záplavě slunečních paprsků, pronikajících do místnosti velkým oknem.

"Posaďte se," zavrčel.

Než stačil Stone otevřít ústa, pokračoval:

"Lituji, že jsem byl nucen přerušit vaše romantické souznění duší se slečnou Swensonovou, nejbohatší dívkou Galaxie..."

"Já mám ale..."

"Máte ještě nárok na dva týdny dovolené, já vím." Jeho obrovská pěst dopadla na stůl, až popelník, naplněný po okraj nedopalky, poskočil. "Je mi rovněž známo, že disponujete dostatečně velkým majetkem, abyste si mohl až do konce života hrát na playboye a nehnout ani prstem. Ale protože jste se rozhodl sloužit u S.D.P.P., musíte si svůj, byť hubený, příjem zasloužit."

"Dle rozkazu, generále!"

Khov se konečně trochu pousmál. Rychle však zase zvážněl.

"Máme problémy, hochu."

Hřbetem ruky smetl popel, který se usadil na desce stolu.

"Potřebuji schopného agenta pro mimořádnou misi. Peggy zadala tomu svému prokletému počítači příslušné výchozí parametry a on, představte si, vyplivl právě vaše jméno."

"Nejsem přece jediným agentem Služby," pokusil se protestovat Mark.

Generál mlčky zašátral v zásuvce svého psacího stolu a vylovil z jejího nitra žárlivě strážnou láhev skotské. "Podejte sem od distributoru dvě sklenice," zamručel, "půjdou-li věci takhle dál, zůstaneme nakonec u Služby jenom my dva."

Když si všiml nevěřícího úsměvu na Markově tváři, dodal:

"Nemyslete si, že teď žertuji. Minulý měsíc dali výpověď dva agenti. Jeden se ženil a druhý se rozhodl přestoupit k Vesmírné policii admirála Neumana. A tenhle týden mi policie vyfoukla dalšího muže."

Ted' už se Mark zasmál nahlas. I jemu už Neuman několikrát nabízel, aby šel pracovat pro něho. Slušně odmítl, protože měl svou práci u S.D.P.P. rád.

Khov do sebe obrátil vrchovatou sklenku hnědavé tekutiny. Chvilí se mlčky díval na její dno a potom roztrpčeným hlasem pokračoval:

"Vesmírná policie disponuje nesrovnatelně většími finančními prostředky, než S.D.P.P. Může proto nabídnout zájemcům mnohem vyšší platy a také rychlejší služební postup."

"Když už jste se o tom zmínil..." skočil mu do řeči Mark.

"Já vím," přerušil ho stejně nezdvořile Khov. "Už před časem jste měl být povýšen. Ale ti ztracení úředníci na ministerstvu soudí, že jste ještě příliš mladý."

"Tohle jsem zrovna neměl na mysli. Chtěl jsem jenom říci, že zájemci o službu v S.D.P.P. si u nás podávají dveře. Máte tedy z čeho doplňovat ztráty způsobené Neumanem."

"Bohužel vyškolit solidního agenta trvá několik let a já potřebuji pro plnění našich úkolů zkušené muže. Což je konec konců i případ této vaší mise... samozřejmě pokud budete souhlasit."

"Myslíte, že mám na vybranou, generále?"

Khov se hlasitě rozesmál.

"Po pravdě řečeno, nemáte. Nalijte si ještě a začneme se konečně bavit o vážných věcech. Říká vám něco planeta Hedon?"

Když Mark pokrčil neurčitě rameny, pokračoval: "Jedná se o planetu obíhající kolem hvězdy s

referenčním označením KY 29-50. Byla objevena v minulém století. Před měsícem ji navštívila naše třetí inspekční mise. Na jediném kontinentu se vyvinula civilizace, která je ve stádiu bronzové doby. Je tam asi tucet menších městských států. Když jejich obyvatelé právě neválčí, pořádají velkolepé hry, při kterých může každý předvést svou udatnost. Právě při jednom takovém povyražení byl náš agent zraněn. Jeho android byl nucen dopravit ho na astronef s dvojitou frakturou lebky."

"Cožpak neměl ochranný opasek?"

Ochranný opasek byl špičkovým výtvozem pozemské techniky, který vytvářel kolem svého nositele silové pole. Pro jeho narušení bylo třeba vyvinout vyšší energii, než poskytoval miniaturní generátor zabudovaný v přezce opasku. Chránili proto před střelami a sečnými a bodnými zbraněmi. Agenti však většinou nechávali silové pole nastavené na nižší intenzitu, aby nevzbudili pozornost domorodců. Ti by se asi velice divili, kdyby viděli, jak jejich šípy narážejí na neviditelnou překážku půl metru od svého cíle. Díky pružnosti pole byly proto některé zásahy velice bolestivé. Mark po návratu z mise často nemohl ani spočítat modřiny a otoky rozseté po jeho těle. Krom toho každý absorbovaný úder spotřebovával energii a generátor se tak dosti rychle vyčerpával.

"Ben Carlsen byl starý mazák. Rána sekerou, kterou inkasoval, by mu bez opasku rozpoltila lebku až k zubům. Víte stejně dobře jako já, že ty nejprimitivnější zbraně bývají v tomto případě nejnebezpečnější. To je také jeden z důvodů, proč nemohu na tuto akci poslat nějakého novopečeného frekventanta naší školy."

"A proč se vlastně chcete znovu vracet na Hedon? Inspekční cesty se přece pořádají jednou za padesát let."

Khovův povzdech připomínal závan tajfunu, zuřícího v Japonském moři.

"Při čtení Carlsenova hlášení jsem dospěl k závěru, že jím získané údaje jsou dostačující, přestože k nehodě došlo pátý den jeho pobytu na planetě. Nicméně specialisté rozhodli jinak. Požadují další doplňující informace o tamější společnosti, zvláště pokud jde o náboženství, které vykazuje nápadnou podobnost s řeckými a římskými tradicemi známými z naší vlastní historie."

"Necítím se dvakrát povoláný produčirovat se v kněžském rouchu nebo se, coby mnich, postit někde v klášteře. Vy si mě snad dovedete v této roli představit?"

"Přiznávám se, že nedovedu," vybuchl generál smíchy, "muselo by to být velice zábavné. Ale buďte klidný, na Hedonu se po pátých nevyžaduje slib čistoty."

"Kdy bych měl vyrazit?"

"Zítra ráno! Astronef Neptun, který obvykle používáte, je už připraven na astroportu. Předpokládám, že chcete, aby vás doprovázel váš osobní android Ray i když logické by bylo, aby s vámi cestoval Carlsenův robot."

"Uhodl jste," přisvědčil rychle Mark. "Jsem na něho zvyklý."

Khov dobře věděl o úzkých poutech, která se v průběhu společných misí pro S.D.P.P. vytvořila mezi Markem a Rayem. Možná to bylo i tím, že android byl jako jeden z mála modelů vybaven psychickým zesilovačem, který mu umožňoval komunikovat s Markem telepaticky

Mezi těmito dvěma naprosto odlišnými "bytostmi" se vyvinulo skutečné přátelství. Když Ray cítil, že je Mark v nebezpečí, vymykalo se jakémukoliv programování a jednal zcela autonomně, většinou velice účinně. Na druhou stranu Mark neváhal vláčet se s poškozeným druhem celé dva dny uprostřed smrtonosné džungle.

"Výborně! V tom případě se při odchodu zastavte v archivu pro psychický induktor s údaji o Hedonu." Generál zvedl sklenici a jeho obličej dostal takřka otcovský výraz:

"Hodně štěstí, chlapče. A koukejte se vrátit celý, potřebuji vás tady. Moment, ještě něco! Vzpomínáte si, jak nedávno jeden z našich agentů, který se cítil ohrožen, poněkud nerozvážně požádal svého androida, aby použil dezintegrátor?"

"Ano! Nešťastná náhoda chtěla, že při tom zahynul místní panovník a země byla uvržena do krvavé občanské války. Komise pro nevměšování následně usoudila, že v důsledku naší akce byl vážně narušen přirozený vývoj na planetě."

"Takže jistě víte i to, že až do dalšího rozhodnutí je zakázáno, aby androidé byli při misi vybaveni dezintegrátorem."

"Myslel jsem si, že prezident mezitím..."

"Zapomeňte na to! Komise prezidentův návrh na zrušení tohoto nařízení vrátila k novému projednání. Včera jsem obdržel jasné instrukce. Na misi nesmí být použit žádný android s dezintegrátorem! Jedinou povolenou zbraní je digitální laser."

"Za chvíli si už člověk nebude smět vzít na akci ani kartáček na zuby. Co kdyby měl příliš ostré štětiny?" bručel si Mark.

"I to je možné, ale to už já nebudu v této funkci."

2

Mark vstoupil svižným krokem do pilotní kabiny Neptuna. Cítil se uvolněný a odpočatý. Ray již seděl za řídicím pultem. Podobal se svému příteli, byl jen ještě vyšší a rozložitější, než jeho lidský protějšek. Androidi, roboti s lidskou morfologií, byli skutečnými mistrovskými díly špičkové techniky. Jejich podobnost s lidmi byla ohromující: všechno bylo reprodukováno do nejmenších podrobností, od dorůstajících vousů až po miniaturní póry vylučující v případě potřeby tekutinu imitující pot. Jen pečlivý pozorovatel, který byl upozorněn, že se jedná o androida, mohl postřehnout jistou strnulost obličejových svalů.

"Zdravím tě, Marku. Zdá se, že psychická indukce tě příliš nevyčerpala."

Agenti S.D.P.P. obvykle využívali čas strávený letem v subprostoru k napěchování svých neuronů maximem informací, vztahujících se k jejich misi. Mark přimhouřil v jedno oko. Bylo to domluvené znamení, aby Ray vypnul své nahrávací zařízení. Androidé totiž zaznamenávali a ukládali do paměti všechno, co viděli a slyšeli. Mělo to umožnit technikům na Zemi získat dokonalý přehled o průběhu mise a zaznamenat i ty nejmenší podrobnosti, které by agentům mohly třeba uniknout.

"Nemysli si, že nevím, že jsi na závěr psychické indukce naprogramoval léčebnou kúru spánkem."

"Dělám to pro tvé dobro," ohradil se Ray. "Potřebuješ nabrat síly a nemá smysl, aby celá Služba věděla, že ti k zapamatování kompletního souboru dat stačí několik hodin indukce, zatímco ostatní k tomu potřebují celé dny. Každý neměl to štěstí setkat se s myslícím rostlinným společenstvím, které několikanásobně zvětšilo tvou mentální kapacitu."

"Dobrá, vzdávám se. Opatrnost je matkou moudrosti, jak říkávaly naše prababičky."

"Od tebe to zní obzvláště pikantně," ušklíbl se Ray. "Spolehni se, že ti to brzy připomenu. Víš dobře, že nerad vidím, když se vrháš do nebezpečných akcí."

Marka tenhle projev starostlivosti nepřekvapil, i když robot prý není schopen citových projevů. Tak to alespoň tvrdí všichni kybernetici a elektronici, kteří prohlašují, že tyto stroje mohou jednat pouze v mezích zabudovaných programů. Mark o tom věděl své. Ray byl přítel, skutečný přítel, schopný opustit toto klasické schéma a přijít mu kdykoli na pomoc. Prokázal to již mnohokrát v praxi.

"Konec vtipkování," ozval se naoko vážně Mark. "Žádné odchylky od letové dráhy?"

Věděl, že s Rayem u řízení tomu ani nemůže být jinak. Tato otázka však patřila do zaběhnutého rituálu astronautů, zvláště když byli delší dobu mimo pilotní kabinu.

"Za necelou hodinu bychom se měli vypořádat v cílovém systému. Máš tedy ještě čas na svou oblíbenou skleničku."

Mark si nalil, ale ne tu odpornou náhražku z distributoru, ale pravou skotskou. Přičichl ke sklence a zamumlal:

"To je v podstatě jediná výhoda, kterou mám ze svého bohatství. Když si pomyslím, že bych se teď klidně mohl rozvalovat někde na pláži ve stínu kokosových palm..."

"Za chvíli by ses k smrti nudil," komentoval jeho povzdech suše Ray. "Já osobně se cítím nejlépe, když s tebou mohu pracovat."

"Jsi odporně pracovitý! Ovšem musím tě zklamat, podle Khova by tahle mise měla být příjemnou procházkou."

Android zavrtěl zamyšleně hlavou.

"To si myslel nejspíš Carlsen taky, ale jen do té doby, než se ocitl na operačním stole. Podle mne bezpečné mise neexistují. Stačí se podívat na desku cti v hale budovy S.D.P.P., kde jsou vyryta jména všech agentů, kteří přišli o život při výkonu služby. Udělej mi proto tu laskavost a snaž se dodržet bezpečnostní předpisy."

"S tebou se nemusíme ničeho bát! Jsi naprosto vzorná kvočna."

"Vůbec se mi nezamlouvá, že mi odebrali dezintegrátor. Připadám si jako nahý v trní."

Mark do sebe obrátil skleničku se zbytkem hnědavé tekutiny a sklopil své sedadlo do horizontální polohy, přesně v okamžiku, kdy se ozval syntetický hlas počítače:

"Vynoření ze subprostoru za šedesát sekund... padesát pět... padesát..."

Když pominula nevolnost způsobená přechodovým jevem, zaujal Mark opět normální polohu. Ray už sledoval údaje, které začal chrlit počítač.

"Nacházíme se skutečně v systému KY 29-50. A tady je Hedon!"

Na centrální obrazovce vnější viditelnosti se objevila modravá koule.

"Hmoty: 0,88 hmoty Země. Čtyři pětiny povrchu zaujímá vodní plocha. Oblasti pólů jsou pokryty ledem. Kromě značného množství ostrovů se východozápadním směrem táhne rozsáhlý kontinent, zaujímající polovinu glóbu."

Přes postranní displeje běžely série číslic.

"Atmosféra pozemského typu, poněkud bohatší na kyslík a s nižším obsahem oxidu uhličitého."

"Je vidět, že ještě nepoznali blahodárné účinky průmyslových exhalací," poznamenal ironicky Mark.

"Rotace kolem vlastní osy za dvacet šest hodin čtrnáct minut," pokračoval Ray. "Dny tady budou o něco delší než na Zemi. Jeden oběh kolem ústřední hvězdy trvá tři sta dvacet dva dní. V důsledku menšího sklonu rotační osy nebudou rozdíly mezi jednotlivými ročními obdobími tak značné. Civilizace se rozvinula v západní části kontinentu, přibližně v úrovni padesáti stupňů severní šířky. Podnebí mírné, teplé."

"Zaměř teleskop do oblasti, která nás zajímá. Carlsen již provedl snímkování celého povrchu planety, nemá cenu ztrácet zbytečně čas."

Objevil se obraz zvlněné krajiny ohraničené na východě hradbou mohutného pohoří. Jeho nejvyšší vrcholky jiskřily sněhovým příkrovem.

Při dalším zvětšení se již dala rozeznat místa osídlení.

"Všimni si, Marku, že čím dál na východ, tím jsou městečka a vesnice menší a přecházejí v malé osady a samoty. Budeme tvrdit, že přicházíme odněkud odtamtud. Kde mám přistát?"

Mark po krátké úvaze rozhodl:

"Myslím, že s čistým svědomím můžeme vynechat přípravné etapy, které slouží k seznámení se s prostředím a jeho obyvateli. Díky nahrávkám Carlsena androida známe zdejší jazyk, způsoby oblékání i to jak vypadají místní peníze. Takže si to namíříme přímo do největšího města. Tam také před svým zraněním směřoval Carlsen."

Ray ukázal na tmavý bod nedaleko pobřeží.

"Tak tohle je Athéa. Posadím modul tamhle v tom lese. Není to ani deset kilometrů od města."

"Naveď Neptuna na stacionární oběžnou dráhu na opačné straně planety. Nebudeme tak riskovat jeho náhodné objevení nějakým místním astronomem amatérem. Některé primitivní národy mají značné znalosti o nebeské klenbě a bylo by zbytečné plést jim hlavy zrozením nové hvězdy."

Když Ray dokončil parkovací manévr, zkontroloval údaje z počítače. "Pokud chceme dosáhnout určené zóny ještě před svítáním, musíme si pospíšet."

Ve skladištním prostoru se Mark úplně převlékl. Předpisy S.D.P.P. zakazovaly agentům brát si na primitivní planetu jakékoli osobní věci včetně svršků. Ray mu podal krátké kalhoty vyrobené z napodobeniny hrubě tkaného lnu.

"Připni si je ochranným opaskem!"

Potom vylovil ze skříňky jakousi špinavě bílou tuniku sahající do půli stehů a pár sandálů, jejichž řemínky se musely obtočit kolem lýtek.

"Takhle se obléká většina místní mužské populace," vysvětloval. "A teď přijde na řadu výzbroj."

Válečnické náčiní se skládalo z jednoduchého krunýře kryjícího pouze hrudník, z řemenu z napodobeniny kůže, na kterém byl zavěšen meč se širokou, ale poměrně krátkou čepelí, a dýky. Potom přišly na řadu kovové chrániče holení.

"Zdá se, že tyhle chrániče si místní bojovníci obzvláště oblíbili."

Kulatý štít neměl jakoukoli ornamentální výzdobu.

"Veškeré kovové příslušenství by mělo být z bronzu," vysvětloval Ray. "Je to těžké a moc to nevydrží, takže jsem použil plastotitan s příslušnou patinou."

Nakonec posadil Markovi na hlavu přilbici chránící šíji a čelo. Když se vystrojil obdobně jako jeho přítel, prohlásil s úsměvem:

"Tentokrát nejsem tvůj zbrojnoš, ale válečník jako ty."

Poklepal na malý kožený váček a dodal:

"Tady je celé naše jmění. Mince ze slitiny stříbra a bronzu. Vypadá to, že neznají zlato. Teď už ale padáme, jinak nestihneme být na místě včas."

Předpisy Služby zakazovaly přistávat za dne, protože by to mohlo vzbudit nežádoucí pozornost domorodců a vyvolat paniku. Dvojice se tedy nasoukala do přistávacího modulu, zařízení válcovitého tvaru, jehož horní polovina byla vyrobena z průhledného plastexu.

"Výstup je připraven," hlásil Ray.

Lamelový kryt výstupního otvoru se otevřel a modul byl nasát okolním vzduchoprázdňem. Stroj uskutečnil dva oblety planety po mírné sestupné trajektorii a potom se ponořil do stratosféry.

"Automatický obranný režim Neptuna?" zeptal se Mark.

"Nastaven před dvaceti sekundami! Pozor! Začínáme brzdit. Připni si magnetické popruhy!"

Mark se natáhl tak pohodlně, jak to jen umožňovalo úzké sedadlo. S Rayem u řízení se nemusel ničeho obávat. Věděl, že android je schopen pilotovat i v absolutní tmě. Za chvíli slabé drcnutí oznamovalo, že se modul dotknul země.

"Všechno je v pořádku," ozval se po nezbytných analýzách okolní atmosféry Ray. "Můžeš vystoupit." Zatímco Mark s rozkoší vdechoval pryskyřičnou vůni w lesa, stroj se neslyšně vznesl k tmavé obloze. Byl naprogramován k automatickému návratu na Neptuna.

3

Slunce už stálo téměř v nadhlavníku, když se oba pozemšťané ocitli před branami Athei. Město vybudované na rozlehlém vršku a obklopené mohutnými hradbami bylo větší než si Mark původně představoval.

Oba přátelé se vydali na cestu krátce po východu slunce. Bez větších obtíží prošli lesním porostem a netrvalo dlouho a narazili na úzkou cestu, která se klikatila mezi poli a nízkými pahorky. Slunce nemilosrdně pražilo a Mark se brzy koupal v potu. Krunýř i přilbici již odložil a Ray mu je nesl.

Konečně prošli městskou branou, kde jim strážný, opírající se o zed', věnoval pouze znuděný pohled.

Dlouhá, přímá ulice je dovedla na velké náměstí. Vládl zde čilý ruch.

Opodál se nějaká kulatoučká obchodnice opírala lokty o kamenný pult.

"Vítejte, cizinci," zavolala na pozemšťany poněkud drsným, ale ne nepřijemným hlasem. "Nechcete se trochu občerstvit?"

Ukázala jim na terasu, zastíněnou rákosovou stříškou, kde okolo několika malých stolků stály dřevěné stoličky. Mark nejvíce ocenil možnost uniknout alespoň na chvíli palčivým slunečním paprskům.

Hostinská uchopila dvě hluboké misky, ponořila je do baňaté nádoby z pálené hlíny a postavila na stůl před pozemšťany. Ray si zavdal jako první a vyslal psychicky.

"Voda s medem, mírně fermentované. Méně než jedno procento alkoholu. Žádné nebezpečí pro tvé jaterní buňky."

Mark vypil svou porci jedním douškem. Tekutina byla chladná a příjemně voněla. Výmluvným gestem požádal korpulentní ženu o dolítí. Ta vzala do ruky prázdné misky a bez okolků je znovu ponořila do tykvovité nádoby.

"Doufám, že tady nebylo před námi příliš mnoho zákazníků," ozval se mentálně s nádechem ironie Mark.

"Nemáš se čeho obávat," opáčil stejným způsobem Ray. "Tvůj organizmus je imunní vůči všem známým mikroorganizmům."

"Nezbývá, než si přát, aby těch neznámých nebylo příliš mnoho."

V okamžiku, kdy žena chtěla položit naplněné nádoby na stůl, zastavila se v půli pohybu a její pohled se stal náhle podezřivým:

"Doufám, že máte čím zaplatit?"

Mark položil na stůl dvě mince, za což byl okamžitě odměněn širokým úsměvem masitých lící.

"Napijte se s námi," navrhl Mark.

Mladá žena se nedala dvakrát pobízet a když si naplnila misku, uvelebila se svým impozantním pozadím na vedlejší prázdné stoličce.

"Přišli jste se zúčastnit velkého soutěžení?"

"Možná," odpověděl Mark opatrně. "Přicházíme ale zdaleka a nevíme úplně přesně, jak to probíhá."

Hostinská, zjevně spokojená, že má posluchače, začala ochotně vysvětlovat:

"V průběhu dvou dnů se v aréně utkají desítky mladých mužů. Souboje probíhají po dvojicích, až nakonec zůstanou dva nejlepší bojovníci. Mezitím Achis, náš velekněz, vybere dvě nejkrásnější panny."

"Zdá se, že si pro sebe nechává tu příjemnější povinnost," pronesl uštěpačně Mark.

Když si všiml, že poznámka vyvedla mladou ženu z míry, rychle změnil téma.

"A jaká je odměna pro vítěze?"

"Jsou nabídnuti Diovi!"

"Chceš říci, že jsou obětováni na oltáři?"

Ted' se pro změnu hostinská zatvářila útrpně.

"No to mě podržte! Vy musíte přicházet opravdu z velké dálky! Jak vás mohlo napadnout, že pořádáme lidské oběti? Vítězné dvojice jsou ve velkém obřadním průvodu odvedeny na obětní pahorek. Tam si pro ně bohové přijdou a vezmou je s sebou na Olymp."

"Už jsi při tom někdy byla? Myslím, když si je bohové odváděli."

"To není vůbec myslitelné! Smrtelníci nesmějí bohy spatřit. Když se druhý den velekněz vrátí, je místo prázdné, což je důkaz, že Zeus náš dar přijal."

"A tyhle... dary... dávají se často?"

"Obřad se koná jednou za deset let."

"A ty vybrané šťastlivce, spatří je pak vůbec ještě někdy někdo?"

"Ale ano, většinou se po pár letech vrátí. Jsou pak uctíváni jako světci a stávají se součástí velekněžovy družiny."

Mark rychle uvažoval. Hlavním úkolem jeho mise bylo shromáždit maximum poznatků o místním náboženství. Navíc ho zneklidňovala podobnost jmen zdejších božstev se starořeckým pantheonem.

"Myslím," pronesl zamyšleně, "že se těch výběrových klání zúčastníme. Kde se můžeme přihlásit?"

"V chrámu! Půjďte dál po této ulici až na náměstí. Odtamtud už je vidět. Stojí na nedalekém pahorku."

Po chvíli zaváhání dodala se špatně skrývaným smutkem:

"Dávejte si na sebe pozor, jde o život. Mnoho mladých mužů při tom vždycky zemře. Je to velká škoda, protože kdyby zůstali naživu, bylo by to ku prospěchu jejich městům, nemluvě o jejich blízkých."

Pak, jakoby se zastyděla za chvilkovou slabost, položila na Rayova ramena, jejichž rozměry na ni zjevně udělaly dojem, ruku a pokračovala změněným tónem:

"V tuto dobu jsou už určitě všechny hostince obsazené. Kdybyste nenašli nocleh, vraťte se sem, uvolnila bych vám jeden pokoj."

Ray vyslal ironicky:

"Ještě že je tak tlustá, jinak bys určitě její návrh uvítal."

Tok jeho myšlenek však přerušila další slova korpulentní hostinské:

"Myslím, že váš návrat by nebyl proti mysli ani mé mladší sestře," prohlásila s očima upřenými na protější dveře.

O jejich zárubeň se opírala pohledná tmavovláška, pod jejíž tunikou se rýsovalo pružné, pěkně tvarované tělo.

Mark mrknul významně na Raye.

"Není vyloučené, že se večer objevíme, ale teď už musíme jít."

Vydali se mírně stoupající ulicí, lemovanou kamennými, nejvýše dvoupatrovými domy. Jejich střechy kryly tašky okrové barvy. Přízemní prostory většinou zabíraly řemeslnické dílny a kupecké krámký. Kráčeli zvolna, aby Ray mohl pořádně zaběhnout z každodenního života obyvatel, po kterých přímo bažili historici a další odborníci z Univerzity. Umožňovalo jim to po každých padesáti letech posuzovat, jakým směrem se ubírá vývoj na sledované primitivní planetě.

Náměstí kypící ruchem bylo lemováno podloubím, které chránilo případné zákazníky před palčivými

slunečními paprsky. Mark pobaveně pozoroval umění obchodníků i trhovců s přenosnými pulty, kteří předváděli skutečný koncert v nabízení svého zboží.

Náhle se zastavil a strnul. Před jeho zraky se na pahorku tyčil chrám, impozantní jak svou velikostí, tak především svou krásou a ladností tvarů. Byl to skutečný skvost řecké architektury, jehož trojúhelníkovité průčelí podíraly štíhlé sloupy zdobené jemně vytesanými vlysy.

Mark fascinovaný tímto pohledem došel až k základům schodiště, vedoucího ke sloupořadí. Po jeho obou stranách se tyčily monumentální sochy. Vlevo Zeus, s energickým výrazem v obličeji, který ještě zdůrazňoval krátký, kadeřavý plnovous. V dlani pravé ruky držel blesk. Napravo stála socha mimořádně krásné ženy, s pletencem dlouhých vlasů. Hrud' jí zakrývala tunika sahající do půli stehů. Nápis vyrytý na podstavci hlásal její jméno - Héra.

Když chtěl vystoupit po schodech, strážný ozbrojený dlouhým kopím a štítem mu zastoupil cestu.

"Zpátky, cizince!" řekl energicky.

"Chceme se přihlásit do Velké soutěže."

Bdělá hlídka jim mlčky ukázala na blízkou stavbu z nepálených cihel.

Za malým stolkem seděl písař, zatímco urostlý voják měřil místnost dlouhými kroky jako šelma v kleci. Purpurová tóga upnutá u krku a volně splývající přes hrudní brnění naznačovala, že se jedná o důstojníka. Když Mark přednesl své přání, dal se do hlasitého smíchu.

"Nestojíme o žádné vandráky!"

"Odkud přicházíte?" přerušil suše písař důstojníka. Mark zaváhal, ale Ray mu okamžitě mentálně napověděl:

"Z Mykosu! Je to jediná obec na východě země, o které se zmiňuje Carlsenovo hlášení."

Zdálo se, že odpověď zapisovatele uspokojila. Chvilku si prohlížel tabulky s voskovým povrchem ležící na stole a pak zvedl hlavu:

"Mykos ještě své zástupce nepřihlásil. Můžete se tedy zapsat."

Důstojník si oba cizince prohlížel s neskrývanou ironií.

"Kdy začíná soutěž?" zeptal se Mark.

"Zítra před polednem," odpověděl písař.

"Jak dlouho to všechno trvá?"

Důstojník se srdečně zasmál. "S tím si nedělej starosti! Tvým prvním soupeřem bude Kaios a ten tě velice rychle pošle do horoucích pekel."

"Kde je tady možné sehnat nocleh a něco k jídlu?" pokračoval Mark s klidem, který poněkud vyvedl vojáka z míry.

"Jestli máš dost peněz, můžeš se najíst v hostinci na náměstí. Ale pokoje už mají obsazené. Budeš se muset spokojit s chrámovým schodištěm. Ostatně místo spaní by ses měl raději celou noc modlit!"

Velký sál zájezdni hospody, hučel jako včelín. Na rožni nad ohništěm, jehož plameny vydávaly čadivý dým, se otáčel trup zvířete velikosti ovce. Pozemšťané stěží našli dvě volná místa na vzdáleném konci dlouhého stolu, kolem kterého se tísnili mladí bojovníci.

"Naši ztřejší protivníci," zahučel Ray Markovi do ucha.

Markovi se až po značném úsilí podařilo upozornit na svou přítomnost mladou servírku. Objednal kus opékajícího se zvířete a velký džbán vína.

Maso bylo poněkud tuhé, ale šťavnaté a chutné. Ray, aby nebudil zbytečnou pozornost, jedl také.

Konstrukteři zabudovali do zadní části jeho jícnu dutinu, kde byla potrava rozkládána a přeměňována v energii, která, ač minimální, dobíjela generátor. Stejně jako ostatní hosté, žvýkal pečeni, používaje občas svou dýku k odkrojení tužších, šlachovitých kousků masa.

"Vino je vynikající," ohodnotil Mark nápoj, když vyprázdnil svůj pohár. "Pomalu bychom se měli zamyslet, kde strávíme noc."

Když vyšli ven, Mark s rozkoší vdechl čistý vzduch kontrastující se zakouřeným prostředím hostince.

"Co navrhuješ?" zeptal se android a na rtech mu pohrával ironický, až příliš lidský úsměšek.

"Řekl bych, že chrámové schody jsou velice nepohodlné lože. Nezbývá nám než se vrátit k naší milé ranní hostitelce. Jsme obětí okolností," povzdychl si pokrytecky a vykročil do tmy.

Okamžitě po zaklepání se ve dveřích objevila statná obchodnice, jejíž obličej zářil blaženým úsměvem.

Pomohla ochotně Rayovi sundat krunýř, zatímco Markovi rychle přispěchala na pomoc brunetka. Sotva stačil odložit svou zbroj, už jej dostrkala do malé, tmavé místnosti, jejíž jedinou výbavou byl široký slavník. Uslyšel šustění svlékaných šatů a potom ho vášnivě obejmul pár nahých paží.

Ještě než se propadl do příjemného víru, pronikla do jeho neuronů znepokojená Rayova myšlenka:

"Zdá se, že ta moje má velice přesnou představu o tom, co chce!"

"Tak ji nesmíš zklamat! Technici tě vybavili veškerým potřebným příslušenstvím. Co s ním máš dělat, ti napoví záběry mých peripetií, které občas cenzuruješ."

4

Marka probudila vůně opékaného masa. Oblékl se a vyšel na malou terasu před domem. Slunce sotva vyšlo, ale ulice už byla plná lidí směřujících ke stadionu, aby tam zaujali nejvýhodnější místa.

Jeho spolunocleznice se otáčela kolem ohniště s roštem umístěným v rohu u zdi. Její sestra, zjevně vyčerpaná nočním dobrodružstvím, seděla u stolku a vrhala zamilované pohledy na Raye.

"Vypadá to, že jsi její rozměrnou duši i tělo naplnil štěstím," vyslal mentálně Mark.

"To doufám," odpověděl zcela vážně Ray. "Zaslouhuje si to, protože je to správné děvče."

Mark s chutí spořádal bohatou snídani, kterou mu tmavovláška donesla až na stůl. Když chtěl platit, dívka udělala odmítavé gesto.

"Budeme prosit bohy, aby vám umožnili porazit vaše soupeře..." Tvář jí trochu znachověla, když dodala polohlasně: "A vrátit se večer k nám."

Stadión byl typická antická oválná stavba a nacházel se nedaleko chrámu. U jeho bran se už tísnil početný dav a vládla zde vzrušená atmosféra. Každý chtěl být očitým svědkem dlouho očekávaného představení a stráže měly plné ruce práce, aby udržely alespoň trochu pořádek. Jeden z ozbrojenců ukázal pozemšťanům na nenápadný postranní vchod. Vstoupili do prostor krytých stupňovitým hledištěm, kde to bylo silně cítit potem a žluklým olejem.

Důstojník, kterého znali z předešlého dne, na ně zavolal zvučným hlasem:

"Zdravím první oběti soutěže!"

Jeho další vtípkování přehlušil temný, dunivý zvuk gongu.

"Připravte se a tvařte se trochu důstojně! Budete představeni Gerexovi, vládci Athei."

Příští protivníci se seřadili do dvojstupu. Do jeho čela se postavil důstojník v šarlatové plášťence.

Otevřela se brána vedoucí do arény a lidský had se vydal na pochod bouřlivě pozdravovaný diváky, kteří zaujali místa v amfiteátru. V loži chráněné před slunečními paprsky sametovým baldachýnem seděl král se svým doprovodem. Byl to statný muž s prošedivělými vlasy, z jehož tváře vyzařovala nepopiratelná vznešenost. Jak před ním jeden po druhém defilovali jednotliví bojovníci, důstojník oznamoval jejich jména a města, která reprezentovali. Když padlo jméno Mykos, mezi diváky to překvapeně zašumělo a Gerox věnoval pozemšťanům dlouhý, zvědavý pohled.

Velekněz Achis, který seděl po panovníkově pravici, povstal. Byl vysoký a hubený s černýma očima lemovanýma hustým obočím. Na sobě měl dlouhou bílou tógu. Zdvihl paže k nebi a na svůj subtilní zjev nezvykle silným hlasem zadeklamoval:

"Ó Die! Bohové olympští, shlédněte na tyto mladé muže, kteří se budou bít pro vaši větší slávu. Dva nejstatečnější z nich vám spolu s dvěma pannami nabídneme jako náš dar. Necht' mě vaše moudrost dnes večer ráčí osvětlit při jejich výběru."

Když se posadil, král zvedl pravici a zvolal:

"Ať začne boj!"

Dobrovolní gladiátoři se odebrali do svého sálu pod hledištěm. Mark odhadl, že jich může být tak kolem čtyřiceti. Když chtěl projít dveřmi do místnosti, důstojník ho zarazil.

"Nestojí za to, aby ses vracel! Budeš zahajovat soutěž! Pro ubohého venkovana z východu nemůže být větší ctí než zemřít jako první v největším městě světa. Tamhle je tvůj soupeř, Kaios."

Se smíchem ukázal na téměř dvoumetrového obra, kterému pod kůží vystupovaly pletence svalů. Byl to zástupce Athei, druhým byl Ulcis, králův syn.

"Odeberte se před královskou lóží! Tam se odehraje váš souboj."

Mark si na levé zápěstí připevnil štít a tasil meč. Vladař dal znamení k boji.

"Necht' Zeus určí lepšího z vás!"

Kaios, vědom si své fyzické převahy a mohutně povzbuzovaný diváky, pokročil vyzývavě vpřed. Nečekal, jak se zachová soupeř a okamžitě se vrhl do útoku, který Mark zachytil svým štítem. Obrova taktika byla jednoduchá: postoupit a udeřit, postoupit a udeřit. Na primitivy, jako byl on sám, to mohlo platit. Marka pod sprškou úderů za chvíli začala brnět ruka třímající štít. Kdyby byl jeho kryt ulit z bronzu, jak také vypadal, nejspíš by už praskl a rozletěl se. Mark byl nucen za všeobecného posměchu diváků ustupovat. Kaios, povzbuzený skandováním davu, se rozhodl k rozhodujícímu útoku. Vyrazil prudce vpřed, ale jeho meč udeřil do prázdna, protože protivník stačil uskočit. Mark využil toho, že obr ztratil rovnováhu. Švihl mečem a srazil soupeřovu přilbici spolu s chomáčem vlasů. Šrám se okamžitě zbarvil do ruda. Kapky rudé krve skanuly na bojovníkovo čelo a odtud tenkým pramínkem na tváře. Nad stadiónem zavládlo hrobové ticho. Kaios, překvapený stejně jako diváci, si předloktím otřel obličej a rozmazal tak krev, což mu dodalo děsivého vzezření. Rozzuřený neúspěchem se vrhl vpřed s mečem nad hlavou a s pevným odhodláním všechno rychle skoncovat. Mark se jako toreador elegantně uhnul stranou, a když ho obr mýjel, zasadil mu tvrdý úder plochou čepelí do šíje. Kdyby udeřil ostřím, určitě by soupeře zabil. Nechtěl však zbytečně zmařit lidský život. Úder byl natolik silný, že Kaios na okamžik znehybněl. Mark zopakoval svůj výpad, tentokrát však mířil na temeno lebky. Obr zavrával a potom se jako podřátý dub skácel do písku arény.

V hledišti to nevěřícně zašumělo a pak se rozhostilo ticho, které přerušil zvukný králův hlas:

"Vítězí Mark!"

Ohromený důstojník sledoval s otevřenými ústy návrat pozemšťana do sálu, kde se připravovali další bojovníci. Ukázal mu do rohu na řadu vyrovnaných slavníků.

"Můžeš si tady do příštího souboje odpočinout." Ostatní účastníci se rozestoupili, aby ho nechali projít. Vrhali na něho zvědavé pohledy. Mark se natáhl a zavřel oči. Po pohnuté noci, kterou strávil s tmavovláskou, mu siesta přišla vhod.

Do jeho neutronů pronikla Rayova myšlenka:

"Jsem na řadě. Jak dlouho se mám bít?"

"Dopřej přihlížejícím pár minut podívání, těšili se na to deset let. Pak to ukonči! Ale snaž se svého soupeře nezranit příliš vážně."

Potom se sám nechal přemoci spánkem. Měl pocit, že spal pár sekund, když mu někdo zatřásl ramenem. Nad ním se skláněl Ray.

"Za chvíli jsi na řadě."

Vsunul do úst svého přítele dvě výživné tablety a podal mu pohár naplněný čerstvou vodou. Potom mu pomohl obléknout krunýř.

Přistoupil k nim důstojník a ukázal na jednoho bojovníka, který se právě na druhém konci sálu rozvíčoval. Byl to tmavovlasý mladík matně bledé pleti s velice černýma očima a nízkým čelem.

"Je to zástupce Sparkosu. Dávej si na něj pozor! Je velice rychlý a lstivý."

Mark stěží potlačil úsměv. Věděl, že Sparkos je dávným rivalem Athei. Odtud ty nečekané sympatie důstojníka.

"Jak se daří Kaiovi?"

"Škrábance ve vlasech a pěkná boule na hlavě," zamručel důstojník. "Měl velké štěstí, protože jsi mu klidně mohl rozpoltit lebku."

"Myslíš, že bohům by se to líbilo víc?"

"Nevím, ale jsem radši, že to dopadlo takhle. Kaios je dobrý voják."

Ztišil hlas a dodal:

"Tamhle toho ale nemusíš šetřit. Je to jeden z favoritů soutěže a náš panovník by jeho vyřazení určitě v duchu přivítal."

Souboj začal. Markův soupeř byl skutečně velmi rychlý a pružný jako kočka. Útočil ze všech pozic a všemi způsoby, ostřím i hrotem meče. Mark se pozorně bránil a čekal na soupeřovu chybu. Ten skutečně po chvíli dospěl k závěru, že jeho protivník je už zralý na porážku. Rozhodl se skoncovat s Markem mohutným sekutím z boku. Pozemšťan odrazil útok tercií a odpověděl prudkým švihem, který rozerval zástupci Sparkosu paži až k lokti. Nesnesitelná bolest přinutila muže povolit sevření zbraně. Přes obrovské úsilí, které vyvinul, mu rukojeť meče pomalu vyklouzla z ruky.

"Vzdáváš se?"

"Nikdy!"

Vrhl se po hlavě vpřed ve snaze obejmout Markovy nohy a srazit ho na zem. Mark se však nenechal překvapit. Uskočil pružně stranou a podpatek jeho boty dopadl na protivníkovu šíji. Zástupce Sparkosu ztratil okamžitě vědomí a znehybněl s nosem zabořeným do prachu arény.

Zatímco dva pořadatelé odnášeli jeho oběť na nosítkách, vrátil se Mark do odpočívárny. Důstojník ho přivítal slovy:

"Měl jsi mu rozšlápnout lebku!"

Bylo jasné, že vztahy mezi Atheí a Sparkosem nejsou zvláště srdečné i přes příměří, vyhlášené po dobu konání her.

"Můžeš si klidně zdřímnout. Nedostaneš se teď na řadu dřív než pozdě odpoledne."

"Nejsem unavený. Podívám se, jak budou probíhat další souboje."

Soutěž, často krvavá a nemilosrdná, pokračovala a po každém kole se počet bojovníků, kteří se vrátili do podzemního sálu, snížil o polovinu.

Markovi teoreticky zbývaly ještě dva souboje. V následujícím střetnutí se rychle vypořádal s dlouhánem, který znal jen jeden způsob boje - bít shora dolů, využívaje přitom své výšky. Pozemšťan zranil čahouna nejprve lehce na stehně a pak ho uspal úderem plochou čepele na temeno. Pro Raye byly souboje více méně formální záležitosti, ale držel se Markových pokynů a udržoval diváky do poslední chvíle v napětí, jak střetnutí dopadne.

Nakonec zbyli v odpočívárně poslední čtyři muži. K Markovi přistoupil mladý bojovník, solidně stavěný, s upřímným výrazem v obličeji.

"Jmenuji se Ulcius a jsem synem krále Géroxé. Utkáme se zítra, abychom se dozvěděli, který z nás dvou bude nabídnut jako dar bohům."

"Náš osud je v jejich rukou," odpověděl diplomaticky pozemšťan.

"Sledoval jsem tvé souboje a vím, že budeš tvrdý soupeř. Je pro mne ctí změřit si s tebou síly."

"Pocta je na mé straně, princí. Co budeme dělat teď?"

Odpověděl mu důstojník:

"Můžeš využít odkladu, který ti bohové poskytl. Stačí, když tu budeš zítra před zahájením závěrečného ceremonálu."

Když dorazili do známé krčmy, kde strávili předešlou noc, korpulentní majitelka se okamžitě s radostnými výkřiky vrhla Rayovi kolem krku. Pak ho uchopila za paži a doslova vtlačila do dveří pokoje.

"Omluv mou sestru," obrátila se brunetka poněkud v rozpacích na Marka. "Nikdy nepotkala tak báječného muže, jako je tvůj přítel. Od rána o ničem jiném nemluví. A protože tuší, že váš pobyt tady nebude dlouhý, chce využít čas, který jí zbývá. Než připravím něco k večeři, můžeš se zatím napít. Nanosila jsem také vodu do kádě, aby ses mohl umýt."

5

Když čtyři nejlepší bojovníci vstoupili do arény, dav je pozdravil bouřlivými ovacemi. V královské lóži se vztyčil velekněz, kterého doprovázely dvě velmi krásné dívky oblečené do bílých tunik, podobných té, jakou měl na sobě stařec. Ve vlasech měly květinové věnce a kolem šije jim visely dlouhé náhrdelníky z mušlí. Achis pronesl zahajovací řeč, která se Markovi, vystavenému palčivým slunečním paprskům zdála zbytečně dlouhá.

Když skončil, král rozhodl o pořadí soubojů. První dvojici tvořil Ray se soupeřem, který byl stejně statný jako on. Mark usoudil, že android se musí dobře bavit, protože zápas byl dlouho vyrovnaný.

Bylo zřetelně slyšet chraplavé oddechování obou protivníků neúnavně kroužících kolem sebe a rozdávajících drtivé údery. Nakonec se ocitli tváří v tvář, štít proti štítu, snažíce se ze všech sil jeden druhého přetlačit. To byla chvíle, na kterou Ray čekal. Prudce povolil svůj tlak a uskočil stranou. Jeho soupeř setrvačností přepadl dopředu a v letu inkasoval úder do zátylku rukojetí androidova meče. Na zem dopadl už v bezvědomí.

Když nadšení diváků, zdravících vítěze, poněkud opadlo. Ulcis se chopil svého štítu a vzkřikl na Marka:

"Teď je řada na nás! Braň se jak nejlépe umíš! Nebudu tě šetřit."

O pár okamžiků později se už boj rozhořel plnou silou. Ulcis v sobě spojoval jak fyzickou sílu, tak

mimořádnou obratnost. Dvakrát se Markovi podařilo odrazit jeho útok až v poslední sekundě. Dlouhé minuty se výpady a protiútoky střídaly ve zběsilém rytmu. Mark začínal mít pocit, že jeho meč je čím dál těžší a levička mu dřevěněla pod váhou štítu. Pot mu ve strůžkách stékal po celém tele. V žádném případě nesměl svého protivníka zabít. Smrt prince a následníka trůnu by mohla změnit chod místních dějin, což byl podle zákona o nevměšování jeden z nejtěžších prohřešků.

Ulcise už rovněž zmáhala únava, ale frenetické povzbuzování davu mu dokázalo dodávat novou sílu. Bylo zjevné, že Mark v hledišti těžko našel byt' jediného přívržence. Rozhodl se, že musí souboj ukončit co nejrychleji. Sebral všechny síly a zasadil soupeři dva mohutné, po sobě jdoucí údery do přilbice. Princ instinktivně zvedl štít, aby si kryl hlavu. Mark využil okamžiku, kdy měl jeho protivník zakrytý výhled, přitočil se k němu ze strany a švihnutím špicí meče zasáhl jeho rameno. Objevil se několik centimetrů dlouhý krvavý šrám. Spíše překvapení než bolest způsobilo, že Ulcis na sekundu strnul. To byla situace, na kterou Mark čekal. Udělal bleskový výpad vpřed a jílcem svého meče zasáhl princovu bradu. Vložil do úderu veškerý zbytek svých sil. Když uviděl protivníkovu zamžený pohled a oči obrácené v sloup, uvědomil si, že vyhrál.

Princ zůstal ještě okamžik stát, pak zavrával a těžce dopadl na zem. Kovový třesk krunýře o štít přehlušil ticho, které se náhle rozhostilo nad arénou. Mark udělal několik kroků směrem ke královské lóži a pozdravil panovníka zdviženým mečem.

Gerox mu naznačil, aby k němu přišel nahoru, zatímco z davu roztrpčeného porážkou jeho miláčka začaly pršet první nadávky. Ray už stál po boku velekněze.

"Bojoval jsi čestně," řekl král dutým hlasem, ze kterého však zřetelně zaznívala snaha potlačit emoce.

"Dva občané Mykosu jako obětní dary. Je to sice zvláštní, ale bohové tak rozhodli."

Nepřátelské povykování zesílilo a panovník dodal s pobledlou tváří, ale s úsměvem:

"Mojí spoluobčané jsou velice zklamáni. Snaž se je pochopit a prominout jim to. Achis nás doprovodí do chrámu, kde budete v klidu a v bezpečí. Můžete si odpočinout před večerními slavnostmi. Na jejich konci vás procesí doprovodí na obětní pahorek."

Pozemšťany a dvojici dívek obstoupil tučet králových gardistů ozbrojených meči a dlouhými kopími.

"Nevím, jestli nás mají chránit, nebo nám zabránit v útěku," neodpustil si Mark ironickou mentální poznámku směrem k Rayovi.

Skupina za chvíli bez problémů dorazila k chrámu. Zatímco vojáci zůstali stát na ochozu se sloupořadím, vyvolené páry v čele s veleknězem vstoupily do chrámové lodě. Podél stěn stály v pravidelných vzdálenostech kamenné sochy.

Achis s blahosklonnou převahou odborníka obracejícího se k nezasvěceným posluchačům, vysvětloval:

"Venku jste viděli vyobrazení Dia a Héry. Tato socha zde představuje Afroditu; bohyni lásky."

Marka ohromily půvab a krása obličeje, který vytvořily sochařovy ruce. Jejich průvodce a učitel jim však nedopřál času na rozjímání. Ukázal na další sochu představující muže s nádherně vyvinutým svalstvem a hranatým obličejem.

"Tady to je Héfajstos, bůh kovářů. Za ním stojí Arés, bůh války."

Arés byl v brnění, v ruce držel štít a jeho obličej byl vytesán do nejmenších detailů. Achis pokračoval v "představování" jako na nějakém večírku lepší společnosti.

"Athéna, bohyně moudrosti, Poseidón, bůh moří, Artemis, bohyně lovu."

Poslední tři sochy byly rovněž nádherné, ale jejich obličeje byly ve srovnání s ostatními výtvoři poněkud neosobní, bezvýrazné. Když Mark vyslovil svůj názor nahlas, Achis pokývl smutně hlavou.

"Nedostalo se mi nikdy té milosti, abych je spatřil na vlastní oči, na rozdíl od ostatních bohů. Abych mohl vést sochařovu ruku, musel jsem vycházet z toho, co jsem se dozvěděl od svého předchůdce. Ty budeš mít dnes v noci větší štěstí a možná se setkáš se všemi božskými bytostmi."

Po jeho slovech se otevřely dveře vedoucí do chrámové pokladnice a v nich se objevil ještě mladý, urostlý muž. Byl oděný do bílé řízy a v ruce držel objemný džbán.

"Pojď blíž, Nossosi a dej našim novým hrdinům napít. Nossos byl před deseti lety poctěn přízní bohů a poznal Olymp. Vrátil se mezi nás teprve loni. Bohové zahalili jeho paměť závojem zapomnění, takže jediné, co si ze svého pobytu pamatuje, je pocit nesmírného štěstí. Od svého návratu patří mezi chrámové služebníky."

"Ti, co jsou nabídnuti jako dar bohům, se vždycky vrátí mezi lidi?"

"Samozřejmě! Jednoho dne se probudí v blízkosti města, kde se narodili."

Zamyšlený Mark se beze slova napil z poháru, který mu Nossos nabídl.

Oslavy, odehrávající se ve velkém sále královského paláce, končily. Štíhlé, žebrované sloupy podpíraly dlouhé trámce ze dřeva, zdobené na mnoha místech bronzovými motivy.

Podávané jídlo bylo velice syté, složené převážně z různých druhů masa opečeného na rožni a placek z místního obilí, jehož zrna připomínala spíše kukuřici. Mark usazený mezi králem a veleknězem se už začínal nudit; mimo jiné i proto, že hostiny se nezúčastnila žádná osoba ženského pohlaví. Vtom se k němu naklonil Gérox a polohlasně ho oslovil:

"Má hrdost vladaře porážkou syna v souboji s vámi sice utrpěla, ale moje otcovské srdce se zároveň radovalo. Ulcis mě alespoň bude moci vystřídat na trůně. Vy i váš druh jste zvítězili, aniž jste přitom zbytečně prolili krev. Dobře jsem si všiml, že vaši protivníci utrpěli jen lehká zranění. Skrývá se za tím bezpochyby nějaké poselství našich bohů. Nyní pojd'me, nadešel čas vydat se na obětní vrch."

Postupně se zformovalo dlouhé procesí, na jehož čele kráčeli král s Achisem. Snesla se noc a scénu osvětlovaly pouze hořící louče desítek poutníků. Po více než dvouhodinovém pochodu lesem dorazila dlouhá kolona na mýtinu na vrcholku kopce. Uprostřed se tyčil jakýsi kamenný oltář, do kterého byly zapuštěny kovové kruhy. Zápěstí čtyř obětí šetrně, leč pevně obemkly bronzové prstence.

"Je vidět, že důvěra se tu příliš nepěstuje," vyslal psychicky Mark. "Chtějí mít jistotu, že jejich dary si to na poslední chvíli nerozmyslí."

Po posledním obřadu vzývání božstev dal Achis pokyn k odchodu. Čtveřice osaměla. Obě dívky se viditelně třáslly, spíš strachem než chladem, protože i v noci bylo velmi teplo. Mark se pokusil o povzbudivý úsměv.

"Nemusíte se ničeho bát. Jsme pod ochranou bohů." Mentálně pak dodal k Rayovi:

"Měj připraven laser, abys nás mohl při sebemenším nebezpečí osvobodit z těch vznešených okovů."

Čekání se už protáhlo nejméně na dvě hodiny a Mark začínal shledávat jejich situaci krajně nepohodlnou. Náhle mu do uší pronikl tichý, syčivý zvuk. Na planinu se snesla jakási plošina nesoucí průhlednou kopuli. Současně zalilo mýtinu ostré světlo. Z nástavby vystoupili dva muži. Byli oblečení do bílých tunik, podobných těm, které měli Gerox a Achis a nohy měli obuté do polovysokých holínek. Na hrudi se jim na kovovém řetízku houpal jakýsi medailon, který vydával slabou záři.

"Zeus a Héfaistos," vydechly obě dívky současně. Hlasy měly naplněny úzkostí.

Zeus s tváří lemovanou krátkým plnovousem se na ně přívětivě usmál. V ruce třímал černou krychli, ze které vytryskl rudý paprsek. Kovové kruhy obepínající zápěstí obětí povolily své sevření a obě dvojice byly volné.

"Následujte nás," oslovil je nejvyšší bůh vážným tónem.

Čtveřice nastoupila do létajícího stroje a usadila se do křesel, na která jim ukázal Héfaistos.

"Zavřete oči a nehýbejte se!" nařídil.

Mark s předstíranou horlivostí uposlechl a křečovitě sevřel víčka. Vrnění motorů zesílilo a přešlo do vyšší tóniny.

"Transportní modul s antigravitačním pohonem," hlásil psychicky Ray. "Obě bytosti patří zjevně mezi humanoidy, i když mají jiný metabolismus než lidé. Kromě toho levá ruka a pravá noha Héfaista jsou velice důmyslnými protézami."

"Kam letíme?"

"Na východ, směrem k horskému masivu."

Zeus se otočil, aby se přesvědčil, jak snášejí jejich noví cestující let. Obě dívky strnule seděly s rukama křečovitě obepínajícíma kolena. Zdálo se, že je s výsledkem svého pozorování spokojen, protože se usmál.

Oba bozi se spolu dali do řeči, v neznalém, zpěvavém jazyce.

"Co říkají?" zeptal se psychicky Mark.

"Jazyk naprosto neznámý v Pozemské unii."

"Použij univerzálního tlumočníka!"

"Je zapojen, ale musí shromáždit co nejvíce výrazů, aby mohl porovnat ekvivalenty. Pozor, zpomalujeme."

Takřka neznatelný otřes signalizoval, že přistáli. Héfaistos se znuřeným výrazem v obličeji pokynul smrtelníkům, aby vystoupili. Pokud noční temnota dovolovala, dalo se usoudit, že se nacházejí na jakési travnaté planině. Kousek od nich se tyčila hranatá, přízemní budova. Byla dosti rozměrná, spíše než palác však, připomínala konstrukci smontovanou z prefabrikovaných dílů. Tento dojem narušovala pouze válcovitá věž, jejíž vrchol tonul ve tmě.

Vstoupili do prostorné místnosti zalité tlumeným světlem. Obě dívky se k sobě bázně přitiskly.

"Změň výraz a přestaň se šklebit, Rayi," vyslal Mark. "Musíme vypadat alespoň trochu vyděšeně."

Z hlubokých křesel u protější stěny se zvedly tři postavy a zamířily k nim. Když na jejich tváře dopadlo plné světlo dovedně zamaskovaných projektorů, pozemšťané je okamžitě poznali. Arés byl největší, ale nebyl tak svalnatý, jak ho znázorňovala socha. Zato obě ženy fascinovaly příchodí svou krásou. Afrodita byla nádherná plavovláska, s půvabně oválným obličejem a pružným tělem, které prosvítalo stříbřitou, elegantní tunikou. Héra měla vlasy černé jako uhel, přísný, až pohrdlivý pohled, ale ani astronautská kombinéza nedokázala zakrýt tvary, které byly na pohled příjemnější, než výraz tváře.

Oslovila úsečně Dia v jejich jazyce. Ten jen pokrčil rameny a promluvil místní řečí:

"Zde jsou Nésa a Alka, vítězky soutěže krásy a tady Mark a Ray, kteří triumfovali v aréně."

Markovi došlo, že "bohové" měli zřejmě možnost, sami nepozorováni, sledovat souboje. Arés to vzápětí potvrdil, když je se zvědavým výrazem oslovil:

"Vaše klání mě velice zaujalo. Musel jsem obdivovat způsob, jakým jste porazili postupně všechny své protivníky. Zítřka si o tom pohovoříme podrobněji."

Zeus uchopil jemně Nésu a Alku za paže a promluvil k nim s dvojsmyslným úsměvem:

"Pojďte se mnou, krasavice! Vysvětlím vám, co od vás Zeus očekává."

Odvedl své obětní dary ke dveřím, které se za nimi bezhlučně zavřely. Afrodita se zasmála hrdelním, smyslným smíchem.

"Když dovolíš, Héro, ráda bych vyzkoušela Marka. Přenechám ti toho druhého. Dobrou noc!"

Vzala Marka za ruku a zamířila s ním k dalším dveřím.

6

Mark, stěží potlačující zívání, vstoupil do hlavní místnosti. Sluneční paprsky sem hojně proudily velkou prosklenou stěnou, skrze kterou bylo vidět okolní panenskou přírodu: rozlehlou travnatou planinou protékala říčka vlévající se do modrozeleného jezera. Tu a tam rostly skupinky stromů podobných borovicím. Všude kolem se zvedal prstenec hor, jejichž zubaté vrcholky pokrýval sníh.

Ray se právě zabýval různými úklidovými pracemi. Když spatřil svého zívajícího přítele, vyslal ironicky:

"Je mi jasné, že tvoje noc byla neobyčejně vyčerpávající."

"Musím uznat, že Afrodita je pravou bohyní lásky. A co ty?"

"Héra je výrazně domácí založená žena. Od časného rána mě prohání: musím ležet, vysávat, rovnat a přerovnávat."

Na androidově čele naskočila starostlivá vráska.

"Věž je ve skutečnosti kosmická loď. Při plnění pracovních pokynů Héry jsem mohl vidět část jejího vnitřku. Absolutně neznámá konstrukce, nepoužívaná nikde v Pozemské Unii a přitom větší než bitevní křižník. Nemám tušení, jakou výzbrojí je vybavena. Musíme být maximálně opatrní, protože převaha není rozhodně na naší straně. Přívěsek, který nosí na krku, je nějaký dálkový ovládač čehosi, ale způsob jeho fungování mi zatím není jasný. Toho, že černá krychle slouží ke generování laserových paprsků, jsi si už všiml, když nám s ní přepálili okovy. Jinak dokáže také emitovat rázové vlny. Héra, aby mě názorně vysvětlila, co je to poslušnost, je použila na moje záda. Odpovídalo to slušné ráně holí. Při vyšším výkonu by nás tyto vlny dokázaly rozdrtit. Nemám tušení, jak dlouho by jim náš ochranný štít vydržel vzdorovat."

"Naučil se tvůj univerzální tlumočník už něco z jejich jazyka?"

"První výsledky už mám. Uvolni se, naindukuj už známé údaje do tvých neuronů."

Za chvíli se v místnosti objevil Zeus, následovaný Nésou a Alkou. Mark s pobavením konstatoval, že nejvyšší z bohů má viditelné kruhy pod očima a velice unavený výraz. Dosedl ztěžka do křesla a poručil,

aby mu donesly pití.

Po sérii neúspěšných pokusů se dívkám podařilo uvést do chodu automatický distributor nápojů. Neobešlo se to bez překvapených výkřiků.

Vstoupila Afrodita, oděna do zelené, velice přiléhavé tuniky, která zvýrazňovala její ladné křivky.

Obrátila se na Dia v jejich zvláštním, zpěvném jazyce:

"Vypadáš vyčerpaně! Zdá se, že tvá noc byla až příliš bouřlivá."

"Pro začátek to nebylo nejhorší, ale mají se ještě hodně co učit. A co ty?"

Mark měl co dělat, aby se při jejich slovech nezačervenal.

"Mimořádně zajímavé! Ten můj primitiv má nesporně talent! Dychtím zvědavostí, jak daleko až bude schopen ve své fantazii zajít."

Ray v nestřežené chvíli udělal na Marka výmluvný úšklebek a obrátil útrpně oči v sloup. Příchod Héry a Aréa udělal konec důvěrnostem jejich božských druhů. Bůh války přistoupil k Markovi:

"Pojď se mnou, trochu si zatrénujeme!"

"Já si odvedu ostatní," prohlásila rezolutně Héra. "Stále jste nařikali nad nedostatkem pracovních sil nutných k naší obsluze. Budou mít na starosti zásobování našich distributorů surovinami."

Obě dívky si pospíšily za bohyní v obavách, aby svou liknavostí nevzbudily její hněv. Ray vyrazil za nimi s dobře předstíranou horlivostí. Arés mezitím odvedl Marka do místnosti, která mohla být skladištěm prostorem astronefu. Ukázal na stůl, kde ležely dva štíty a dva meče.

"Jsou to cvičné zbraně, není třeba se obávat zranění."

Skutečně, hrot i ostří byly do kulata zbroušené. Marka napadlo, jestli Arés používá také ochranné silové pole.

"Připraven?" Bůh podnikl první výpad, který Mark snadno odrazil. Vzápětí následovaly další dva. Arés byl rychlý, ale jeho úderům chyběla síla. Klamné výpady a odvety se střídaly v rychlém tempu. V jednu chvíli Arés, chránící si svou hlavu před úderem, který na ni směřoval, zvedl příliš vysoko svůj štít a odkryl tak hrudník. Stačilo natáhnout paži a Mark mohl úspěšně zasáhnout svého protivníka. V poslední chvíli však zpomalil pohyb a dal tak soupeři možnost jeho útok odvrátit. Je zbytečné potupit boha, zvláště, když se neví, jak na to bude reagovat.

Boj proto pokračoval několik dalších minut. Arés začal ztěžka oddechovat. Na zrudlých tvářích se mu perlily velké kapky potu. Mark usoudil, že by nebylo taktické nechat padnou boha války vyčerpáním. Rozmáchl se mečem, příliš vysoko a příliš pomalu, což umožnilo jeho protivníkovi, aby ho zasáhl čistým bodem do hrudi. Arés, nadšený svým úspěchem, udělal krok vzad a sklonil svou zbraň.

"Výborně, Marku, jsi skvělý bojovník! Zasloužíme si odpočinek."

V dobré náladě, kterou mu přineslo jeho vítězství, nabídl pozemšťanovi občerstvení a potom ho odvedl do hygienického bloku.

"Využij vymožeností božského příbytku," řekl blahosklonně a usmál se.

Odpoledne přišla za Markem do hlavní místnosti Afrodita. Pozemšťan ukázal rukou na krajinu za okenní tabulí a pronesl zasněně:

"Je tam nádherně! Co se takhle dojít vykoupat?"

"Výborný nápad! Voda je krásně osvěžující. Pojďme rychle, než si ta věčně nabručená Héra pro tebe vymyslí nějaký jiný program."

Na břehu jezera se svlékli. Afrodita se vrhla do vody jako první a vynořila se nad hladinu až po dobrých dvaceti metrech. Zamávala rukama vyzývající svého milence, aby ji následoval. Byl to víc než příjemný pohled, přerušovaný však Rayovým mentálním poselstvím:

"Tak tohle se mi vůbec nelíbí! Když půjdeš do vody, musíš odložit svůj ochranný opasek. Nevím, jaké pikle kují tví falešní bozi, ale už delší dobu se tajně radí bez přítomnosti Dia a Afrodity. Pokusím se mezitím proniknout do řídicího centra astronefu."

"Dávej si dobrý pozor! Určitě mají na lodi nějaký bezpečnostní systém, který by je mohl varovat."

Afrodita na něho znovu zavolala, s hrudí vynořenou nad hladinu. Dalo se takovému pokušení odolat?

7

Rodilo se nové svítání, druhé od začátku jejich pobytu mezi olympskými "bohy". Mark vstoupil poněkud nejistým krokem do hlavní místnosti. Ray ho přivítal ironickým tónem:

"Při téhle frekvenci milostných avantýr tě budu muset dopravit na náš astronef ještě před koncem týdne. Nevím, jak bude generál posuzovat důvody tvého totálního vyčerpání."

"Mluv chvíli vážně," zabručel Mark. "Co jsi zjistil o jejich kosmickém korábu?"

"Podařilo se mi proniknout do místnosti, která by mohla být pilotní kabinou lodi. Nebo spíše sálem, vzhledem k rozměrům. Nic z jeho vybavení však nepřipomíná ani vzdáleně naši techniku a tak jsem nebyl schopen najít nějakou korelaci. Podle vrstvy prachu, který se tam nahromadil, to ale vypadá, že tam nikdo nevstoupil už celá léta. Také jsem si všiml, že trup je ve špatném stavu. Na několika místech je dokonce proražený."

Příchod Héry, doprovázené Aréem a Héfaistem, přerušil jejich rozhovor.

"Postavte se ke zdi," nařídila žena a namířila na ně černou krychli.

Dva zbývající bohové vrazili do sousedního Diova pokoje, odkud se vzápětí ozval hluk mužských hlasů a ženský křik. Ze dveří vyběhly plačící Nésa a Alka s tunikami v rukou. Za nimi vyklopýtal ne příliš důstojným způsobem Zeus s nakvašeným výrazem a rozčuchanými vlasy. Héra si ho změřila pohrdavým pohledem.

"Co má znamenat tahle komedie," zavrčel nejvyšší bůh a uchopil do prstů medailon visící mu na krku.

"Nemusíš se namáhat," ušklíbla se Héra. "Héfaiistos objevil kód k jeho neutralizaci."

Jmenovaný se v té chvíli objevil mezi dveřmi vlekouc za paži Afroditu, která se divoce vzpírala. Prudce ji odstrčil, takže prolétla místností a skončila v Markově náruči. Ten ji zachytil, aby neupadla.

"Co vlastně chcete?" zařval Zeus hlasem hodným pána bohů.

"Potrestat tě," odvětila Héra mrazivě. "Kvůli tobě jsme odsouzeni zemřít na této planetě. Už se dál nemůžeme dívat na tvoje nezodpovědné chování. Desítky století se opájíš rolí kohouta na dvorku v klamně představě, že tyhle ubohé chudinky jsou uneseny tvým osobním kouzlem. Jenomže ono je to ve skutečnosti úplně jinak! Obdivují tě a podřizují se tvým rozmarům jenom proto, že věří, že jsi bůh. Nikdy tě nenapadlo, co by si doopravdy přály?"

Héra ukázala na Nésu a Alku, bázlivě schoulené u stěny a pokračovala:

"Kdyby měly možnost si vybrat, určitě by daly přednost nějakému pastevci, který by jim nadělal kupu dětí, nejspíš by je občas i zbil, ale se kterým by měly naději prožít celý svůj život, v dobrém i zlém. A co jim můžeš nabídnout ty? Odměnou je jim doživotní ztráta paměti."

"Mají přece zajištěnou budoucnost," namítl chabě Zeus.

"Nádherná perspektiva! Být zavřen v klášteře a strávit zbytek života jako bezkrevná vestálka! Ted' však budou mít možnost dozvědět se pravdu o ubohosti toho, kterého tak zbožňovaly."

"Co sis na mě vymyslela?"

Héřiny rty se roztáhly do ironického úsměvu. "Poskytneme ti příležitost prokázat tvé skutečné kvality. Budeš spolu se svými přáteli vysazen na pustý ostrov. Uvidíme, jak dlouho dokážeš vzdorovat nepřátelské přírodě. Nésa a Alka budou svědky tvého postupného úpadku a konce."

"Ty jsi se musela zbláznit! To nemůžeš udělat!" rozkřičel se Zeus.

Chtěl udělat krok vpřed, ale z krychle okamžitě zsršel modravý blesk. Zeus se zlomil v pase, jako po prudkém úderu do žaludku.

"Žádná zbytečná gesta," ozvala se Héra s chladným zadostiučiněním. "Jinak mi dopřeješ potěšení, abych si to zopakovala."

Pak se obrátila k Afroditě a pokračovala:

"Tebe potká stejný osud! Chovala ses jako nestydatá nymfomanka. Jsme zvědaví, jak dlouho bude trvat tvému obdivovateli, než prokoukne tvůj podvod. Netrpělivě budeme čekat na den, kdy od něj dostaneš první výprask!"

"Héro, ne," žadonila Afrodita, "takhle se k nám nemůžeš zachovat. Jsme přece jedné rasy!"

Oslovená jen mlčky pokrčila rameny a pak se obrátila k Aréovi a Héfaiistovi.

"Odved'te je do transportního modulu!"

Celá bouřlivá konverzace se odehrávala ve zpěvném jazyce "bohů" a Mark s Rayem předstírali, že nerozumí ani slovu. Po pravdě řečeno jim to nedalo příliš práce. Naprosto jim unikaly pohnutky Héřina jednání, takže údiv zračící se v jejich tvářích byl téměř dokonalý.

Nasoukali se do stroje, který okamžitě odstartoval. Let trval dobrou hodinu, během níž na ně Héra

neustále mířila svou černou krychlí.

Konečně modul přistál. Nedobrovolní cestující vystoupili na pláž z bělostného, jemného písku, uhlazeného dorážejícími vlnami. Asi padesát metrů od břehu začínal lesní porost.

"Tak tady máte svůj ráj," ušklíbla se Héra. "Čas od času se na vás přiletím podívat."

Afrodita vztáhla v zoufalém gestu paže k Héfaištovi. "Přece mě tu nemůžeš takhle nechat! Vzpomeň si, co jsme spolu prožili! Slibuji, že už budu jen tvou a nikoho jiného!"

Zdálo se, že bůh na okamžik zaváhal, dojat slzami a krásou prosebnice.

"To by mohlo stačit," vyštěkla Héra. "Připomeň si raději, jaký život jsi vedla."

Postrčila rázně Héfaišta k modulu, zatímco Arés hodil do písku dva meče.

"Vy dva," oslovil Marka s Rayem, "jste stateční bojovníci, bude tedy spravedlivé ponechat vám vaše zbraně. Přinejmenším vám mohou zkrátit vaše útrapy."

Krátce nato se stroj odlepil od země a za chvíli z něj byl jen malý bod na obzoru.

Zeus a Afrodita klesli bezradně do písku.

"Kde to jsme?" vyslal Mark.

"Tisíc dvě stě kilometrů jihozápadně od pevniny, téměř na rovníku. Mám zavolat náš modul?"

"Třeba je to jen součást komedie, kterou s námi tito zvláštní bohové hodlají sehrát?"

Sehnul se a sebral meč.

"Jestli dobře rozumím, jsme teď odkázáni jen sami na sebe."

Aniž by věnoval pozornost zasmušilým výrazům Dia a Afrodity, pokračoval nahlas:

"V prvé řadě musíme najít pitnou vodu. Je pěkné vedro a přiznám, že bych se docela rád napil."

Nésa a Alka na něho pohlédly se zábleskem naděje v očích. Chování jejich nedávného pána je mátló a znepokojovalo. Mark ukázal na skalnatý výběžek spadající do moře asi sto metrů od nich.

"Zkusím to nejdříve tamhle."

Vydal se naznačeným směrem, okamžitě následován oběma dívkami. Zdrcení bohové chvíli váhali a pak rezignovaně vyrazili v jejich stopách.

Po necelých pěti minutách narazil Mark na malý potůček vinoucí se mezi kamennými bloky a v kaskádách sestupující až k oceánu. Jeho objev byl přivítán nadšeným křikem obou dívek. Voda byla chladná a měla příjemnou chuť. Zeus a Afrodita poklekli a neobratně pili z nastavených dlaní.

"Teď bychom se, myslím, měli postarat o potravu," navrhl Mark. "Ray a já se poohlédneme po mořském břehu. Vy mezitím nasbírejte suché dříví."

Alka s úsměvem přikývla. Pozemšťané se vzdálili a krátce poté už vklouzli do průzračné mořské vody.

"Podívej se, jestli jsou tady nějaké ryby, skalnaté dno by tomu nasvědčovalo," vyslal Mark.

Nějakou chvíli plavali, opisující na hladině stále větší kruhy. Náhle se Ray potopil. Sestoupil do hloubky dvaceti metrů, kde ho Mark ztratil z dohledu. Když se znovu vynořil, držel v ruce korýše podobného obřímu humrovi.

"Teď jde jenom o to, jestli se tahle potvora dá jíst."

"Je to velice pravděpodobné. Podívej se, jak vyvádí Alka na pláži."

Mladá dívka při pohledu na úlovek radostně pokřikovala a tleskala rukama.

"Jak rozděláme oheň?" staral se Mark. "V téhle společnosti nemůžeme použít jeden z tvých termických granátů."

"Mám v paměti zaznamenaný způsob, odpozorovaný na planetách s prehistorickým vývojovým stádiem."

Zatímco Mark za účinného přispění obou dívek stavěl z plochých kamenů improvizované krbové ohniště, Ray ut'al mečem konec špičaté větve. Potom vyhloubil do padlého kmene jamku a obložil ji suchým listím a mořskými řasami. Nakonec vložil špičatou hůlku do jamky a začal jí v dlaních vrtět. Pravděpodobně pouze díky elektronické rychlosti jeho paží přeskočila slabá jiskérka a z důlku se začal vinout tenký proužek dýmu.

Jeho výkon byl oceněn radostným pokřikem Alky, která ho zpozvzdálí napjatě sledovala. Zatímco se oheň mezi kameny pomalu rozhořoval, dívka uchopila oběma rukama Markův meč a rozsekla korýše po délce na dvě poloviny. Potom je položila na rozehřáté kameny a energicky začala foukat do plamenů. Grilovaný humr byl vynikající pochoutkou. Mark odhodil čistě obrané klepeto a spokojeně si odfrkl.

"Alko, musím uznat, že jsi výborná kuchařka. Jmenuji tě hlavním správcem naší kuchyně."

Zeus a Afrodita téměř nic nesnědli. Vadilo jim, že místo příborů jim měly vystačit jejich prsty, což je zjevně uvádělo do rozpaků. Objevilo se několik ptáků, přilákaných ohněm. Podobali se velkým rackům s nádherně purpurovým peřím. Mark jim hodil do pisku kousek masa. Nejodvážnější z opeřenců chvíli kroužil kolem, potom se střemhlav snesl k zemi a rychle pozřel nabídnuté sousto. Zjevně uspokojen se jal vyklouvat zbytky masa z pohozených úlomků krunýře humra. Za chvíli se k němu přidali další ptáci a společně likvidovali odpad, který jim lidé přenechali.

"Proč sem takhle lákáte ta zvířata?" zeptala se znepokojeně Afrodita.

"Nemám tušení, jak dlouho tady zůstaneme," odpověděl suše Mark. "Protože si nemyslím, že byste se chtěla sama věnovat pravidelnému čištění našeho okolí, je lepší, když se o naše odpadky postarají dobrovolníci ze sousedství. Teď bychom si měli postavit nějaké přístřeší na noc."

Vykročil k okraji lesa. Jeho podrost tvořily jakési velké kapradiny, rostoucí pod hustým větrovým. Mark podal Nése svůj meč.

"Vysekej plochu tady mezi těmi třemi stromy. Já mezitím s Rayem opatřím nějaké větve na střechu."

K večeru si už mohli oba pozemšťané se zadostiučiněním prohlížet své dílo. Mezi kmeny stromů se tyčily tři chatrče vyrobené z propletených prutů a větví. Po pravdě řečeno, největší část práce odvedl Ray, který, když si byl jist, že ho nikdo nepozoruje, použil svůj digitální laser. Podlaha přístřešků byla vystlána nasekanými listy kapradin, které zároveň tvořily jednoduchá lůžka.

Rayovi se navíc poštěstilo překvapit v houští zvíře podobné velkému zajíci. Ten se teď opékal na improvizovaném rožni pod bedlivým dozorem Alky.

Po večeri se každý odebral do svého primitivního obydlí. Afrodita se bez váhání připojila k Markovi, zatímco Alka a Nésa poněkud rozpačitě následovaly Dia. Cestou se několikrát otočily směrem k Rayovi, který zůstal sedět u ohně.

Mark ulehl do kapradinového lože a přitáhl Afroditu k sobě. Ta se k němu po kratším zaváhání přitiskla a zašeptala:

"Mám strach!"

"Nemusíš se ničeho bát, Ray bude hlídkovat."

8

Krátce po východu slunce Mark, soukající se ven z chatrče, zahlédl Raye, jak se vrací z lesa. Android měl přes ramena přehozené zvíře podobné antilopě, se složitě zakroucenými rohy.

"Překvapil jsem ji, když šla pít k potoku. Přiznám, že jsem použil svůj laser, ale stopy po zásahu jsem odstranil tímhle oštěpem. Teď už nikdo nezjistí, jak zvíře skutečně zemřelo."

V té chvíli se z přístřešku vynořila Alka. Při pohledu na mrtvou antilopu se jí obličej rozzářil úsměvem. Nešetříc hlasem, okamžitě přivolala Nésu. Obě dvě se pak s pomocí Rayova meče daly do stahování úlovku.

"Dostalo se jim zřejmě výborné výchovy," vyslal napůl ironicky, napůl obdivně Mark. "Poradí si s tím docela dobře bez nás. My se mezitím můžeme poohlédnout po nějakém dříví; zároveň trochu prozkoumáme naše okolí. Pokud Héra vybrala tento ostrov záměrně, je téměř jisté, že tu nebude příliš bezpečno."

Prodírali se hustým podrostem více než hodinu, opisující přitom velký kruh kolem jejich tábořiště. Na jedné mýtině uviděli růst stromy podobné kokosovým palmám. Pod širokými listy visely trsy černých plodů, asi deset metrů nad zemí. Ray se dal s využitím svého antigravu do sběru ovoce.

Chemický rozbor netrval ani dvě minuty: "Žádná toxická látka!"

Při zpáteční cestě jim do chřípí pronikla vůně pečeného masa.

"Musíme si pospíšet, aby to kuchařky ještě nepřipálily."

V okamžiku, kdy chtěl Mark znovu vyrazit, Ray ho zadržel. Ukázal mlčky na obrys tvora, který se rýsoval v hustém kapradí. Oba pozemšťané začali pomalu postupovat vpřed, jak nejtíšeji jen mohli. Opatrně našlapovali a vyhýbali se spadlým větvičkám. Ray jak ve zpomaleném filmu položil na zem natrhané plody a sevřel pevně oštěp, zatímco Mark tasil svůj meč.

Číhající zvíře připomínalo pantera, jehož černá srst byla nahrazena lesklými šupinami. Na krku mu seděla hranatá hlava s tlamou, ze které čnely mohutné tesáky vyhnuté směrem dopředu. Z obou ramenních kloubů předních tlap mu vyčnívaly ostruhy ne nepodobné ostrým zubům. Při letmém pohledu to

vypadalo, jakoby zvíře mělo tři tlamy.

"Jak si s ním poradíme?" vyslal psychicky Ray.

"Já se přesunu vpravo od něj a upoutám na sebe pozornost. Ty zaútočíš zezadu a vrazíš mu oštěp do vazů."

"Nastav ochranné pole na nejvyšší výkon. Nic o té bestii nevíme..."

Mark udělal několik opatrných kroků a pak pokračoval normální chůzí, aniž by se staral o hluk, který působí. Byl už pouhých deset metrů od šelmy. Ta náhle otočila hlavu a ohrnula pysky, odhalujíc tak hrozivě vyhlížející chrup. Z hrdla se jí vydral zvláštní, chrčivý zvuk. Začala se pomalu plížit k pozemšťanovi s břichem u země. Když byla na tři metry od své kořisti, zastavila se a napjala svaly ke skoku. Mark se v očekávání útoku široce rozkročil s mečem napřaženým před sebe.

Přesto ho rychlost a síla skoku překvapila. Ucítil prudký náraz do paží a překulil se na záda. Kotoulem vzad se zas rychle dostal na nohy a bleskově zhodnotil situaci. Zvíře leželo na zemi asi dva metry od něho s mečem zabořeným až po jílec do spodní části krku. Ozval se bolestný řev; oči dravce plály nenávistí. Chystal se k novému skoku, ale Rayův oštěp jej doslova přibil k zemi. Android se opřel o svou zbraň plnou vahou, takže její hrot se zabořil několik centimetrů do hlíny. Rayem lomcoval vztek: i jeho zaskočila prudkost útoku a nestačil zabránit, aby se šelma nevrhla na jeho přítele.

Po několika křečovitých záškubech zvíře znehybnělo. Ray a Mark přistoupili ke zdechlině a vytrhli z ní své zbraně.

"Co s ní uděláme?" zeptal se android a ukázal bradou na nehybné tělo.

"Dopravíme tu šupinatou kočku do tábora, možná nám o ní naši přátelé povědí víc."

Mark kráčející několik kroků před Rayem, spatřil obě dívky, bázlivě se tisknoucí k Diovi a Afroditě, kteří se tvářili dosti nejistě.

"Proč jste nás nechali bez ochrany?" vyštěkla na něho Afrodita nervózně. "Toulá se tady kolem nějaká šelma."

Příchod Raye, nesoucího přes ramena tělo mrtvého zvířete, způsobil, že všichni na okamžik strnuli a ztratili řeč.

"To je ritox," zamumlala nakonec Alka a vrhla obdivný pohled na pozemšťany. "Říká se, že nad ním dokáží zvítězit jen ti nejstatečnější a nejsilnější muži."

"Ty snad pochybuješ o naší odvaze?" opáčil Mark s úsměvem. "Řekni nám raději, co bude s jídlem?"

Připomínka domácích povinností způsobila, že se obě dívky rozběhly k ohništi. Větší část pečeně se naštěstí podařilo zachránit před spálením. Alka tak mohla mečem odkrojit silné plátky masa, které jim naservírovala na širokých zelených listech.

Mark se s chutí pustil do jídla. Potom si všiml, že antilopa je pečlivě rozporcována a zbylé maso zavěšeno nad oheň, na který občas jedna z dívek přihodila syrové dřevo. Improvizovaná udírna vydávala hustý dým, který však čerstvý vítr od moře rychle rozptýloval. Vnitřnosti byly dopraveny na druhý konec pláže a purpuroví rackové, kterých se tam shromáždilo značné množství, dokončovali likvidaci odpadků.

"Tahle děvčata jsou vynikající hospodyně, určitě by našla uplatnění v kterémkoli pozemském kempu," vyslal Mark.

Zeus a Afrodita si se svými přiděly pečeně zpočátku nevěděli rady a neobratně se do ní pokoušeli zakousnout.

"Pozor," upozornil Marka mentálně Ray, "modul se vrací!"

A skutečně, o tři minuty později dosedl stroj na pláž. Vystoupila z něj Héra následovaná Aréem. Oba dva byli oblečení do astronautských kombinéz. Héra si překvapeně prohlížela obydlí ostrovanů. Pak se obrátila ke svým božským druhům:

"Přišla jsem se podívat, jak se vám daří. Vypadáte lépe, než jsem si myslela."

"Chcete se s námi podělit o naše jídlo?" zeptal se Mark s nádechem ironie. "Maso je vynikající."

Héra se zatvářila znechuceně.

"Ne, děkuji, ale přinesla jsem ti dárek."

Vytáhla z kapsy kombinézy důtky s krátkou rukojetí a šesti řemínky.

"Kdyby Afrodita odmítla poslouchat tvé příkazy, můžeš je použít. Uvidíš, jak se ještě ráda bude před tebou plazit po zemi."

Mark s úsměvem převzal důtky a řekl:

"I já mám pro vás dárek, nebo spíš oběť."

Odešel do houští a za okamžik se vrátil s mrtvým ritoxem, jehož tělo hodil Héra k nohám. Ta se při pohledu na hrozivě vyhlížející tlamu neubrnila výkřiku.

"To... ty jsi ho zabil?"

"Byli jsme na to dva a i tak to nebylo snadné!"

Bohyni se rychle vrátil její panovačný tón:

"To byla jenom první zkouška! Brzy se dočkáte další!"

Otočila se na podpatku a následována Aréem zmizela v útrokách modulu, který se okamžitě vznesl.

"Je těžké porozumět bohům," povzdychl si Mark. Afrodita se k němu přiblížila nejistým krokem. Ukázala na důtky, které měl zastrčené za opaskem a s nuceným úsměvem pravila:

"Héra přirozeně žertovala, když ti říkala, abys mě bil."

"Nemyslím, že by vtipkování bylo oblíbeným způsobem jejího vyjadřování."

"Snad bys ji nechtěl poslechnout a vztáhnout na mě ruku?"

"Kdo ví?" prohodil Mark už na odchodu k užaslé Afroditě.

Pozemšťané strávili odpoledne doplňováním jejich tábornické výbavy. Z širokého dutého stvolu bambusu vyrobili celkem slušné poháry na pití. Android při práci informoval mentálně Marka:

"V rukojeti důtek je zabudován přístroj, který připomíná radiový vysílač. Héra tak může odposlouchávat většinu našich rozhovorů. Mám ho vyřadit z provozu?"

"Zbytečně bychom na sebe upoutali božskou pozornost. Stačí, že to víme a budeme se podle toho chovat."

"Jak dlouho si ještě chceš hrát na prázdninové táborníky?"

"Tak den nebo dva. Podívej se na Dia a Afroditu. Jejich vzdor taje přímo před očima. Za chvíli budou zralí svěřit se nám se svým tajemstvím."

"Doufejme, že Héra pro nás nechystá příliš mnoho nepříjemných překvapení."

Než se úplně setmělo, Alka rozdmýchala oheň, aby připravila večeři. Nakrájela tlusté plátky masa a čekala, až se kameny rozpálí.

Právě v té chvíli se znovu objevil modul. Vystoupila s něho Héra nesoucí v ruce velkou, průhlednou nádobu naplněnou jakousi hnědavou tekutinou.

"Omlouvám se, že vás ruším při vašem pikniku. Přivezla jsem ale dárek, který jistě zpříjemní vaše noci pod širým nebem."

Mrštila nádobou o zem. Ta se rozbila a ze střepů se okamžitě vyrojila záplava obřích stonožek. Měly žlutohnědé, pruhované tělo a měřily každá dobrých dvacet centimetrů. Hlava byla vyzbrojena nebezpečně vyhlížejícím párem klepet.

Héra, zjevně uspokojena dojmem, který její výstup vyvolal, se otočila a zmizela v kabině modulu. Ten okamžitě odstartoval.

Vyděšená Alka se chytila Raye za ruku a ukázala na stonožky.

"Mějme se na pozoru! Jejich kousnutí sice není smrtelné, ale strašně bolestivé. Může také způsobit těžká onemocnění."

Prostodušší Nésa se vrhla před Diem na kolena.

"Snažně tě prosím, otče všech bohů, nevystavuj nás takovým zkouškám a učíš, ať zmizí."

Nejvyšší bůh, viditelně na rozpacích, vrhl znepokojený pohled na členovce, kteří se začali rozlézat do všech stran.

"Přesuňte se na pobřeží, těsně k příbojové čáře," nařídil Mark. "Tam za vámi nepolezou."

"Přece nemůžeme spát ve vodě," zaúpěla Afrodita.

"Nechte mě chvíli přemýšlet," přerušil její nárek Mark.

Ray začal hloubit v písku příkop.

"Musíme jim zabránit, aby se dostaly do našich chatrčí. Jinak se tam ukryjí v listí a ve větvích a máme po bydlení."

Mark neodpověděl a rozběhl se k ohni, odkud se začal linout zápach spáleniny. Vytáhl dva pláty připáleného masa a nakrájel je na menší kousky. Potom se rozhlédl, aby vyhledal nejbližšího

purpurového racka. Jeden z opeřenců právě kroužil nad jejich chýšemi. Počkal si, až bude v jeho zorném poli a hodil na písek kousek masa. Pták se snesl na zem a sousto v mžiku zmizelo v jeho zobáku. Mark zopakoval postup, ale tentokrát dopadla kostička masa na zem pouze několik centimetrů od jedné stonožky. Racek zhltnul maso a potom jeho oko zaujal pohybující se členovec. Rychle natáhl krk a zmítající se kořist zmizela v jeho hrdle. Stonožka mu zřejmě zachutnala, protože okamžitě začal zobákem propátrávat okolní písek, vydávaje přitom zvláštní, krátké skřeky. Ve chvíli potkal tři další stonožky stejný osud jako jejich družku.

Pokřikování racka přilákalo brzy další ptáky. Jejich zobáky se rychle rozkmitaly v divoké honbě za pohyblivou kořistí. Mark poodešel ke svým přátelům, absolvujícím nedobrovolnou koupel v mořském příboji.

"Tak, to bychom měli," řekl spokojeně. "Stačí počkat si, až bude po úklidu. Podle počtu zobáků a rychlosti, s jakou se pohybují, by to nemělo trvat dlouho."

A skutečně, za necelých deset minut se hejno rudých racků vzneslo, zanechávajíc po sobě vzorně čistou pláž.

"Elegantní ekologické řešení na první pohled neřešitelného problému," ozval se mentálně Ray.

Když Mark po setmění vstoupil do chýše, našel tam Afroditu svinutou do klubíčka jako domácího psíka. Objal ji a ucítil, že se chvěje po celém těle. Položila mu hlavu na rameno a přerývaně zašeptala:

"Bojím se! Nejdřív ta šelma, potom ty odporné stonožky, celá tahle nepřátelská příroda..."

"Čeho se ty můžeš bát? Jsi přece bohyně a obyvatelé Olympu jsou nesmrtelní."

"Já nejsem...", začala Afrodita váhavě, ale rychle se ovládla. "Jsem jenom pouhá bohyně lásky a ne lovu nebo války."

"Máš vlastně ten nejpríjemnější obor," zasmál se Mark a jeho prsty přitom přejížděly tenkou látku tuniky. Mladá žena ho chytila za ruku.

"Ne, dnes jsem unavená. Cožpak muži nemyslí na nic jiného?"

"Všem se nepoštěstí mít v náručí opravdovou bohyni a ještě k tomu bohyni lásky."

Nedbal na její nesouhlas a pokračoval ve svých něžnostech. Zaměřoval se přitom na stále delikátnější místa jejího těla. Afrodita se postupně uvolnila, začala vzdychat a nakonec její rty vyhledaly jeho ústa. Ještě než se Mark nechal docela strhnout do slastného opojení, dorazila do jeho neuronů Rayova myšlenka naplněná rozpakami.

"Marku, mám problém! Alka právě vklouzla do mé chatrče se zcela jednoznačnou představou, co tady hodlá dělat. Zdá se, že Zeus pro ni ztratil hodně ze své přitažlivosti."

"To je celkem logické! Tvoje vítězství nad ritoxem na ni udělalo dojem. Hlavně ji nesmíš zklamat."

"Co když si toho Zeus všimne?"

"Opět to o něco sníží jeho sebevědomí a nahlodá jeho morálku. Třeba ho to přinutí být o něco sdílnější. Řekni si, že se obětuješ pro Službu. Víš dobře, že generál uznává jen plné pracovní nasazení."

9

Mark a Ray se druhý den po ránu vypravili hlouběji do lesa, aby nasbírali nějaké suché dříví. Mark nechal důtky pohozené na pláži, aby mohl v klidu pohovořit se svým přítelem.

"Kdyby se náš pobyt tady měl protáhnout, bylo by lepší porazit pár stromů a nechat je uschnout," navrhl Ray.

"Nemyslím, že tady zůstaneme tak dlouho, aby to stálo za to. Měl jsi příjemnou noc?"

"Ani se neptej! Sotva Alka odešla, vystřídala ji Nésa. Samozřejmě, že jsem se o ni rovněž dobře postaral." Mark se dal do smíchu.

"Ještě z tebe bude mýtický hrdina. Ted' už chápu, proč se Zeus ráno tvářil tak otráveně. Pro boha to musí být dost deprimující, přijít o svou pověst nejvýkonnějšího hřebce."

"Jestli mě má čidla neklamou, i ty jsi strávil docela veselou noc. Jenom nevím, proč při tom musíš dělat tolik rámusu."

"Rád bych, aby naše roztomilá Héra z toho, díky vysílači, který mi věnovala, také něco měla. Doufám, že časem ztratí nervy a udělá nějakou chybu."

"Nerad se dívám, jak taháš tygra za vousy," zamručel Ray. "Tahle šaramantní dáma má určitě dost prostředků, aby nás vyřídila."

"To je velice pravděpodobné, ale nevěřím, že by měla odvahu zabít nás sama. Proto se snaží jít na to oklikou, přes prostředníky, jako byla například ta roztomilá zvířátka."

"To je sice zajímavá teorie, ale já mám rád jistotu."

Když docházeli k tábořišti, pronikl jim k sluchu křik naplněný hrůzou. Vyběhli z lesa a zůstali překvapením stát před pohledem, který se naskytl jejich zrakům.

Z moře právě vystupovala jakási chobotnice velikosti dospělé krávy. Pomalu se sunula vpřed po pláži a energicky přitom pohybovala chapadly. Ta vyrůstala ze ztlustělého středu připomínajícího svým tvarem nějakou ohybnou hlavu.

Uprostřed těla se nacházela ústa opatřená mohutným zahnutým zobcem. Ray se snažil uklidnit obě dívky, které se mu vrhly v ústrety. Instinktivně vycítily, že u něho najdou účinnější ochranu než u Dia, který vypadal stejně vydešené jako ony.

"Vzpamatujte se, no tak! Tahle obluda určitě nemiluje suchý písek. Ustupte pomalu k našim přístřeškům. V nejhorším případě se ukryjeme v lese, tam nás bude stěžší pronásledovat. Počkejte tady!"

Jeho optimismus se však brzy ukázal jako neodůvodněný. Zvíře se pomalu, ale nezadržitelně sunulo k oběma pozemšťanům, kteří zůstali stát uprostřed pláže. Mark rychle odhadl rychlost postupu hlavonožce a okamžitě se rozhodl.

"Rozdmýchejte oheň!" zakřičel na zbytek skupinky a sám se rozběhl k ohništi.

Mohutně zafoukal do řetavých uhlíků, zatímco Ray s oběma děvčaty přinesli větve a vsunuli je do plamenů. Za chvíli měli k dispozici několik plápolajících pochodní.

Mark jich několik vzal do obou rukou a vydal se vstříc chobotnici. Ta, v předtuše nebezpečí, vysunula svá chapadla vpřed, takže vypadala jako osmihlavá saň.

Mark vrhl první hořící větev a zasáhl jedno ze dvou vypouklých očí, trčících nad zobákovitými ústy. Zvíře kolem sebe začalo divoce máchat chapadly, nicméně jeho postup se zastavil. Ray se pokusil obejít je a dostat se k němu zezadu, zatímco Mark pokračoval ve svém bombardování pochodněmi. Hlavonožec dvě hořící střely odrazil svými chapadlovitými končetinami, třetí však dopadla přímo na zobec a tlamu a přinutila ho couvnout. Přitom se však jeho tělo dostalo do styku s plameny ohně, který za ním mezitím přichystal Ray.

Bolestivě popálené zvíře vyrazilo vpřed tak rychle, že jedno z jeho chapadel zasáhlo Marka. Úder mrštíł pozemšťanem do písku, kde se jeho tělo několikrát překulilo. Trvalo mu pár sekund, než se vzpamatoval a pokusil se zvednout. Bylo však již pozdě. Před očima se mu mihl dlouhý had a bleskově obtočil jeho trup. Chapadlo bylo tlusté jako mužská paže a mělo obrovskou sílu. Mark měl i přes ochranné silové pole obtíže s dýcháním. Přesto se mu podařilo uchopit meč a opakovaně zatnout jeho čepel hluboko do masa hlavonožce. Z rány vytryskla narůžovělá, odporně páchnoucí tekutina.

Ray, když uviděl, co se přihodilo jeho příteli, posbíral zbývající pochodně a začal je divoce metat na obludu. Jedna z doutnajících větví se zabodla hluboko do již zraněného oka chobotnice. Potom několika mohutnými seknutími oddělil chapadlo obtočené kolem Markova těla. Ten se rychle odkulil do bezpečné vzdálenosti. Snažil se zbavit masité svěrací kazajky. Kalmar se vrhl na Raye. Jedno z chapadel zachytilo androida a pokoušelo se jej dopravit k zobci. Bylo to stejné jako chtít pohnout skálou!

Alka přemohla strach a přinesla Markovi další hořící větev. Pozemšťan jimi okamžitě zasypal monstrem. Ray si mezitím počínal jako ďábel, až se mu nakonec podařilo přeseknout dvě z chapadel, která ho objímala.

"Jestli to takhle bude pokračovat, budu nucen použít svůj laser," vyslal.

"Ještě chvíli vydrž, zdá se, že už ochabuje."

Z ran zvířete hojně prýštila narůžovělá tekutina, ale i když se jeho pohyby zpomalily, sílu mělo stále obrovskou. Mark se jen tak tak uhnul dalšímu útoku a sám sekl vši silou do ztlustělé části těla připomínající hlavu. Zasáhl zřejmě místo ukrývajícím nějaký citlivý orgán, protože chapadla se bleskově stáhla.

Ray toho využil, přiskočil k nestvůře z druhé strany a ponořil svůj meč až po jílec do jejího těla. Potom vši silou trhl do strany a vytvořil tak téměř metr dlouhou, rozšklebenou ránu. Dále však nemohl ve svém řeznickém díle pokračovat. Chobotnice proti němu vymrštila jedno ze svých zdravých chapadel a odhodila ho dobrých pět metrů od sebe.

Zvíře znejistělo a zbývajícím nezraněným okem pozorovalo Marka. Zjevně váhalo, zda pokračovat v postupu. Pozemšťan sledoval jeho končetiny a vyčkával na vhodnou příležitost k dalšímu útoku. Několik purpurových racků, přilákaných vřavou a zápachem, který se linul z otevřených ran hlavonožce, kroužilo nad bojištěm. Náhle se stalo něco nečekaného. Jeden z opeřenců se střemhlav spustil k chobotnici. Mohutným klofancem svého silného zobáku jí vyrval kus masa z krvácející rány a rychle se opět vznesl. To byl signál pro ostatní jeho druhy a za chvíli se nad zraněným zvířetem rozpoutal skutečný balet racků doprovázený jejich ostrým křikem. Obluda, požíraná za živa, stáhla chapadla k tělu, aby jimi kryla poraněná místa na těle.

Ray se pomalu zvedl a vyslal psychicky:

"Ta bestie se mnou pěkně praštila. Nikdy by mě nenapadlo, že může mít takovou sílu. Měli bychom využít příchodu našich nečekaných spojenců a skoncovat s ní."

Sebral se země meč a vrhl se na chobotnici, jejíž "obličej" teď nebyl chráněn chapadly. Hrot meče pronikl do otevřeného oka. Android se opřel celou vahou o zbraň a zatlačil ji hluboko dovnitř. Potom rychle uskočil zpět, právě včas, aby se vyhnul úderu jednoho z chapadel. Mark, který byl ve střehu, okamžitě využil situace a jediným máchnutím meče odsekl kus živého lasa.

Teď už bylo jasné, že konec se blíží. Tělem obludy proběhly silné, křečovitě záchvěvy. Zbýající chapadla se vztyčila k obloze jako v posledním varování a pak bezvládně klesla k zemi. Ptáci nečekali až tělo zcela znehybní a pokračovali ve svém krvavém reji. Bylo jich teď tolik, že nad zdechlinou vytvořili malý purpurový mrak.

Marka při tom pohledu napadlo, co by se asi stalo jemu, nebo některému z jeho druhů, kdyby byli vážněji zraněni. Nebylo pochyb, že by je tito nádherně zbarvení opeřenci sežrali zaživa. Dokonce ani Ray by neměl šanci vyváznout!

Pozemšťan se otočil a vydal se pomalu ke skupince svých druhů. Cítil se vyčerpaný a svaly otláčené železným sevřením chapadla o sobě dávaly při každém kroku bolestivě vědět. Ztěžka dosedl do písku a otřel si čelo zbrocené potem. Zeus byl stále ještě popelavý strachem a Afrodita nedokázala potlačit zimničné chvění.

"To je hrůza," zamumlala si pro sebe. "Jak může vůbec takové příšerné stvoření existovat?"

Alka a Nésa si pospíšily k Rayovi s neskrývanými projevy obdivu. Nésa potom doběhla k potůčku a naplnila poháry čerstvou vodou a podala je oběma bojovníkům. Když ji Zeus požádal o stejnou službu, projevila podstatně menší ochotu.

Náhle se rackové náraz vznesli k obloze. Bylo jich tolik, že na chvíli dokonce zakryli sluneční kotouč. Vysvětlení jejich chování na sebe nedalo dlouho čekat. Na pláž dosedl modul, ze kterého vystoupila usmívající se Héra doprovázená Aréem.

"Napadlo mě, jestli náhodou nemáte nějaké potíže," spustila ironickým tónem, "a nedalo mi to nepřesvědčit se o tom na vlastní oči."

Odposlouchávací zařízení v rukojeti karabáče zjevně zaznamenalo zvukovou kulisu boje. Mark se před bohyní zdvořile uklonil a odpověděl:

"Už jsme si svůj problém vyřešili sami, nemusela jste se obtěžovat."

Gestem brady ukázal na roztrhané tělo obří chobotnice. Z Hérina obličej se rázem vytratil posměšný výraz a její tělo se viditelně otřásl odporem. Rychle se odvrátila, aby zakryla nevolnost, která se jí zmocňovala. Když se otočila zpět, Mark postřehl na jejích řasách slzy. Arés s očima rozšířenými údivem nemohl od znetvořeného těla obludy odtrhnout pohled.

Héře se rychle vrátila její chladnokrevnost a přísně si změnila své božské kolegy. Potom je oslovila v jejich řeči:

"Měli jste veliké štěstí. Tito primitivové mají víc odvahy a schopností přizpůsobit se novým podmínkám, než jsem si myslela. Neváhali riskovat své životy, aby zachránili vaši bídnou existenci. Stále ještě si vás příliš váží, než aby dokázali posoudit vaši skutečnou cenu. Afrodite se dokonce každé noci dostává nezasloužené a pobuřující odměny. Přiznávám svůj omyl, když jsem zorganizovala váš pobyt na tomto ostrově, ale teď se všechno změní. Dovolená skončila!"

"Co sis na nás zase vymyslela?" zeptal se s obavami v hlase Zeus.

"Brzy na to přijdeš sám," usmála se mrazivě bohyně.

Vyjmula z kapsy kombinézy černou krychli a namířila ji na skupinku ostrovanů.

"Napřáhněte ruce! Arés vás spoutá!"

Za chvíli už zajatci se zápěstími svázanými za zády klopýtali k modulu.

Když se stroj odlepil od země, Mark vyslal směrem k Rayovi:

"Obluda, která vypadá jako tříhlavý pes, jiná zase připomínající hydru, masožraví práci... Héra si nás nejspíš plete s Héraklem. Jsem moc zvědavý, jaký úkol pro nás chystá teď. Jediné, co bych si v tomto představení docela s chutí zahrál, by byla epizoda Hérakles a sto panen..."

"Nemám, co bych ti k tomu řekl," ozval se psychicky Ray. "Zapomněli mi do paměti zabudovat program antické mytologie."

10

Věžňové, stále spoutaní, byli odvedeni do velkého sálu sousedícího s astronefem a ponecháni o samotě. Héra a Arés se okamžitě vzdálili, nejspíš proto, aby po otřesném zážitku se znetvořenou mrtvolou chobotnice podstoupili očištnou koupel v sanitárním bloku. I po dvou hodinách čekání měl Mark ještě nosní dírky plné odporného pachu hlavonožce. Přes nepohodlnou polohu uvažoval o dalším možném vývoji situace. Sled jeho myšlenek přerušilo Rayovo psychické zavolání:

"Mám zápěstí spoutaná magnetickými okovy. Možná bych je svým laserem dokázal uvolnit. Mám se o to pokusit?"

"V žádném případě! Naším jediným trumfem je skutečnost, že nás stále považují za domorodce. Chtěl bych se dozvědět, kdo jsou a odkud přišli."

"A co dělají tady na Hedonu?! Naše analýzy nerostného složení planety neobjevily žádné využitelné minerály. Jsou tady už určitě desítky let, ale nevybudovali tady ani tu nejmenší průmyslovou výrobu."

Do místnosti vstoupila Héra, doprovázená Aréem a Héfaistem. Bůh kovářů vrhl nenávidný pohled na Afroditu a Marka. Nebylo těžké uhádnout, že je prostřednictvím vysílače podrobně informován o jejich nočních milostných dobrodružstvích.

Héra, třímající v ruce stejné dűtky, jaké věnovala Markovi, oslovila Afroditu v jejich řeči.

"Héfaistos i já jsme došli k závěru, že tvůj pobyt na ostrově byl až příliš příjemný. A tak dříve než vás seznámím s našimi dalšími plány, rozhodli jsme se tě trochu ztrestat. Vstaň!"

Afrodita, s tváří křečovitě staženou strachem, poslechla. I přes tvrdé zkoušky uplynulých dnů byla ve své krat'oučké tunice stále velmi krásná. Paže spoutané za zády dávaly vyniknout jejím nádherně modelovaným nadržům. Héra ji chvíli mlčky pozorovala a pak ji náhle švihla dűtkami přes stehna v místě, kde končil její oděv. Bolest i překvapení způsobily, že Afrodita hlasitě vykřikla, což u její trýznitelky vyvolalo spokojený úsměv.

Další rány zasáhly hrud' a břicho oběti. Mark byl jedním skokem na nohou a rozčileně vykřikl:

"Ne! Přestaňte! Jestli se chcete pomstít, potrestejte mne!"

"Uklidni se," zavrčel Héfaistos a namířil na něho černou krychli.

Vyšlehl modravý záblesk. I přes ochranný štít měl Mark pocit, že narazil do zdi. Štiplavé slzy mu zamžily zrak a z levé nosní dírky mu začal vytékat pramínek krve. Přesto, nedbaje na bolest, se dopotácel k Afroditě a zakryl ji svým vlastním tělem.

Héra znovu napřáhla karabáč, ale pohyb nedokončila. Její ruka na okamžik znehybněla a potom bohyň tiše pronesla:

"Proč to děláš?"

"Nemám rád, když někdo bije ženu, byť by to dělala bohyň."

"Na co čekáš? Uhoď!" vyrazil ze sebe vztekle Héfaistos. "Uvidíme jak dlouho si vydrží hrát na živý štít!"

Přes toto horlivé pobízení Héra ještě váhala. Mark vydržel pronikavý pohled jejích modrých očí a nesklopil zrak. Vtom zasáhl Arés, který do té doby nepromluvil. Jeho slova, vyřčená v jazyce bohů, zněla břitce a rozhodně:

"To stačí! Přestaň s tou komedií, Héro! Tenhle domorodec nenese žádnou vinu na našich problémech. Bylo by nedůstojné inteligentních bytostí, nechat ho nespravedlivě trpět."

"Ať jde tedy pryč a nechrání ji," vyrazil ze sebe chřaptivě Héfaistos, tvář zkřivenou vztekem.

"Ne! Nesouhlasím ani s mučením Afrodity. Přidal jsem se na vaši stranu, protože si myslím, že naše bezvýchodná situace se musí nějak vyřešit. Nemohu ale přihlížet tomu, jak si hodláte léčit své malicherné

osobní zášťě."

Héře klesla paže. Vypadala náhle velmi unaveně. "Myslím, že máš pravdu, Arée," řekla tiše. "Je to směšné a ponižující."

Obrátila se k Diovi, který seděl jako přikován a za celou dobu se ani nepohnul, a pronesla tiše, ale už zase pevným hlasem:

"Poslouchej, na čem jsme se usnesli! Krátce před úsvitem vás vysadíme u bran Athei. Obyvatelé vás vřele uvítají, protože Achis už byl o vašem příchodu uvědoměn."

Dala se do jízlivého smíchu a pokračovala:

"Budou mít božskou ochranu velice zapotřebí. Arés, který se zjevil veleknězi Sparkosu, mu vnukl myšlenku na válku. Ten o tom neprodleně zpravil svého krále a jejich vojsko už vytáhlo proti Athei. Arés, ještě než zmizel, oznámil, že se osobně zúčastní rozhodující bitvy. Pokud budou občané Athei poraženi, jsem velice zvědavá, jak naloží se svými neschopnými nepravými bohy. A i kdyby se náhodou rozhodli ušetřit vaše životy, vítězové ze Sparkosu jejich chybu určitě napraví. My se pak vrátíme sem a uvedeme do chodu autodestrukční systém astronefu."

"Ale proč chcete zemřít?" ozval se téměř plačtivým hlasem Zeus. "Máme před sebou ještě spoustu let života!"

"Tomu říkáš život, zůstat navěky tady, zbaveni jakéhokoli kontaktu s vnějškem a jako jedinou zábavu mít možnost sledovat, jak si hraješ na chlápěného mudrce nebo poslouchat to směšné vzdychání věčně neuspokojené Afrodity? Athéna, která z nás byla nejinteligentnější, dokázala včas odhadnout situaci a přijmout jediné možné rozhodnutí..."

"Chápu velmi dobře vaše pohnutky i rozpoložení, ve kterém se nacházíte, ale když už nechcete žít, proč bychom měli zemřít my, já a Afrodita, když nechceme?"

Héra se unaveně usmála.

"Vzpomeň si na náš první let! Tehdy jsme si slíbili být vždycky, za každých okolností solidární! To ty jsi na tom trval a nutil nás k přísaze věrnosti!"

Zeus chtěl něco namítnout, ale Héra ho rázně přerušila:

"Je zbytečné protestovat! Náš osud se už začal naplňovat. Za dva dny se Hedon stane svědkem konce bohů, kteří se nikdy v tomto světě neměli objevit. Vysvětlí to místním obyvatelům, pokud k tomu najdeš dost odvahy."

Chystala se opustit místnost, když se na ni obrátil Mark.

"Všemocná bohyně, je-li tvůj hněv již utišen, domníváš se, že je nutné, abychom tu byli nadále takhle svázáni jako dobytčata? Necítím už prsty a ramena mám v jednom ohni."

"Máš pravdu, není to nutné! Arés vás zbaví pout a můžete se dojít najíst a vykoupat. Bohové a jejich chráněnci se musí obyvatelům Athei zjevit v božské nádheře a dobré formě."

Obloha nad východním obzorem zešedla prvními náznaky svítání, když modul vysadil malou skupinku na zem nedaleko městských hradeb.

"Snažte se co nejlépe využít poslední hodinky života," ušklíbla se Héra na své vyobcované druhy.

Arés se s úsměvem obrátil na Marka:

"Sejdeme se nejspíš na bitevním poli. Dávej si pozor, tentokrát to už nebudou cvičné zbraně a můj meč bude obzvlášť ostrý!"

Šestice mlčky sledovala odlet stroje. Zeus, ač vymydlený, oblečený do nové bílé tuniky a s u praveným plnovousem, nevyhlízel příliš hrdě a vznešeně, jak by se na vládce bohů slušelo. Vzal Marka pod paží a odvedl ho stranou. Nejistým hlasem mu vysvětlil situaci, aniž by však zmínil kolektivní sebevraždu, kterou chystala Héra. Pozemšťan k jeho údivu nepropadl panice a bez váhání prohlásil.

"Jak říkával jeden z mých předků, situace je vážná, nikoli však beznadějná. Stačí, aby vojsko Athéi porazilo armádu Sparkosu!"

"To nebude tak jednoduché! Héra, Arés i Héfaistos budou bojovat na jejich straně."

"Nemáme se čeho obávat, když s námi bude Zeus," neodpustil si Mark ironickou poznámku.

Pobledlý vládce bohů rozpačitě vykotal:

"Přece... sami jste viděli... jejich vzpoura mě připravila o mou moc."

"Spokojím se s vaší přítomností. Mám jen jednu podmínku: musíte mě za všech okolností poslechnout." Opozitivní slova se dotkla Diovy pýchy. Jeho pohled zaplátl zlostí a on suše odsekl:

"Jsem ochoten vyslechnout vaše rady, ale musím být o všem přesně informován a konečné rozhodnutí..." Mark ho nenechal domluvit:

"V tom případě si budete muset poradit sami. Já a Ray tu už nezůstaneme ani minutu. Pocházíme ze vzdálené země a nevidím důvod, proč se plést do sporu dvou měst, která nám mohou být lhostejná." Afroditu, která se k ním mezitím přiblížila a vyslechla si konec jejich rozhovoru, se zoufale rozkřičela:

"Přece nás nemůžete opustit, Marku! Udělám všechno, co budeš chtít!"

Zeus okamžitě kapituloval. "Dobrá, souhlasím a podřizuji se."

"Výborně. Vy a Afroditu nesmíte sami vůbec mluvit. Když se vás na něco zeptám, odpovíte mi ve vaší řeči."

"Jenže vy náš jazyk neznáte?"

"Správně! Odpovídat za vás budu já, jako bych tlumočil. Poslední slova, která pronesete v jazyce lidí, bude příkaz Alce a Nése, aby o ničem, co viděly a slyšely ve společnosti bohů, nemluvíly. Pak už ani slovo."

"Myslíš, že uspěješ?" zeptala se v obavách Afroditu.

"Nevím, ale budete mít přinejmenším šanci pokusit se zachránit své životy. Teď už ale vzhůru k městu! A držte se zpříma a vznešeně! Nezapomínejte, že jste bohové!"

Slunce se už vyhouplo nad obzor, když dorazili k městským hradbám. Rozezněly se zvuky mnoha trub.

Král rozmístil na hradbách hlídky, které měly ohlásit příchod bohů, avizovaný Achisem.

Hlavní městská brána se otevřela a vyšel z ní dlouhý průvod, v jehož čele kráčeli panovník a velekněz.

Když se ocitli před Diem, padli všichni jako na povel na kolena. Falešný bůh měl nesporně herecký talent. Před publikem se mu rychle vrátil impozantní, božský zjev. Sluneční paprsky ho přitom osvětlovaly jako herce kužely reflektorů. Zůstal na okamžik bez hnutí stát s rukama zkříženými na prsou a potom teatrálním gestem pokynul Markovi.

"Ctihodný Achisi, králi Geroxi. Zeus, pán Všemohíra, mě svěřil čestný úkol být tlumočníkem jeho vůle. Přeje si být dopraven do chrámu."

Gerox okamžitě vydal příslušné rozkazy a účastníci průvodu se uctivě rozešli, aby nechali bohy projít. Za nimi se procesí znovu zformovalo. Jeho členové kráčeli mlčky, jakoby omámeni božským zjevením, které přesahovalo jejich chápání. Když prošli městskou branou, očekával je po obou stranách ulice hustý dav lidí. Mnozí byli jako u vytržení, jiným se v očích zračila uctivá bázeň. Mark s pobavením pozoroval podsaditou krčmářku, která se nesmělými posunky snažila upoutat Rayovu pozornost.

"Tvoje obdivovatelka by s tebou nejspíš ráda mluvila," vyslal ironicky Mark.

"Tisícere díky! Doufám, že se jí nepodaří prodat se až k nám! Už jsem se dost nadřel s těmi královnami krásy!"

Po příchodu k chrámu vystoupal Zeus důstojným krokem po schodišti, otočil se a napřáhl paže směrem k davu. Lidé se opět v bázi vrhli na kolena. Potom prošel sloupovým a vstoupil do chrámové lodi. Mark pokynul Achisovi a Géroxovi, aby jej následovali.

Velekněz sebral veškerou svou odvahu a oslovil boha:

"Ó Die, pane Všemohíra, snažně tě prosíme o pomoc. Vojsko Sparkosu je pouhý den pochodu od našeho města. Už jsme tonuli v úzkosti, ale teď nám zazářila naděje. Diův blesk jistě dokáže zničit naše nepřátele a obrátit je v prach a popel."

"Je mi líto, ale situace je mnohem složitější," odpověděl Mark. "Zeus a Afroditu vám sice přišli na pomoc, ale Héra, Arés a Hefaistos se rozhodli podpořit bojovníky Sparkosu. Bohové se však nemohou bít mezi sebou kvůli rozbrojům mezi ubohými smrtelníky. Zúčastní se bojů jako diváci a budou pomáhat pouze svými radami."

Gerox byl prohlášením božského tlumočnicka viditelně zklamán. Nicméně neztratil svou důstojnost a hrdě odpověděl:

"Budeme se bít ze všech sil a dokážeme, že jsme hodni svých bohů, i našich statečných předků."

Mark okamžitě navázal na jeho slova:

"Zeus a Afroditu si přejí zůstat sami v komnatách velekněze. Necht' Alka a Nésa přinesou obětní dary a

pak se okamžitě vzdalí. Zítra nás bohové doprovodí na bitevní pole."

Zatímco Achis se ujal úlohy hostitele, Zeus zašeptal Markovi žádostivě do ucha:

"Mohl bych požádat, aby se mnou Alka a Nésa zůstaly přes noc?"

"To nepřipadá vůbec v úvahu," zamručel na půl úst Mark. "Mohlo by to mít politováníhodné důsledky. Vaším posláním je povzbuzovat bojovníky a jít jim příkladem. Zastupujete tady boha války. A válečník si musí nejprve své radovánky zasloužit v boji!"

Achis se hluboce uklonil a jako poslední opustil místnost, ze které krátce předtím vyšli pozemšťané s Geroxem. Bohové osaměli. Afrodita přistoupila ke stolu, který se prohýbal pod vybranými lahůdkami a vzala si plod podobný jablku.

"Smrt hladem nás určitě nečeká," řekla napůl ironicky, napůl smutně.

Zeus sledoval ladnost jejích pohybů, jakoby náhle překvapen graciézností a pružností Afroditina těla. Zvedl se z křesla, ve kterém seděl a něžně ji objal v pase. Bohyně se otočila, zjevně tímto gestem vyvedená z míry. Zeus rozpačitě zahučel:

"Jedno přísloví říká, že často hledáme strašně daleko to, co máme doma stále před očima. Kolik století se už vlastně známe?"

Afrodita se sotva znatelně usmála. Lehce se opřela o svého druha a pohlédla na něho zpřímá svýma nebesky modrýma očima, jakoby ho viděla poprvé v životě. "Jak to, že nás to nikdy nenapadlo?"

Něžně políbila Dia na šíji.

"Mám strach," zašeptala. "Kdoví, jestli neprožíváme svůj poslední den? Obejmi mě pevně!"

Mark si z výšky hradeb Athei prohlížel mírně zvlněnou krajinu před sebou. Ulcis se připojil k malé skupince, která pozemšťana obklopovala.

"Na této planině dojde zítra k rozhodující bitvě," pronesl Gerox dutým hlasem. "Napadlo mě, že vojáci se před zraky svých blízkých budou lépe bít. Vědí, že když podlehnou, jejich rodiny budou odsouzeny k smrti, nebo se v lepším případě stanou otroky. I když kdo ví, co je lepší? Zítra za svítání se naše vojsko rozestaví na úrovni támhle toho háje a přehradí tak útočníkům cestu."

Mark rychle uvažoval. Pokoušel se vylovit v paměti schémata klasických antických bitev.

"Předpokládám, že budete stát ve třech nebo čtyřech řadách za sebou a váš protivník také?"

"Bojujeme tak vždycky, tváří v tvář, tělo proti tělu."

"Vzhledem k tomu, že Zeus nemůže do boje zasáhnout osobně, přeje si vám radit mým prostřednictvím."

Ukázal rukou na lesík ohraničující zleva planinu a dodal:

"Zeus chce, aby se Ulcis s padesáti muži ukryl v noci v tomto lese."

"Bohové po mně přece nemohou žádat, abych se schovával jako nějaký zbabělec, když se rozhoduje o osudu mé vlasti!" vyrazil ze sebe zoufale Ulcis a tváře mu zbledly.

"Právě naopak," usmál se Mark. "Jsem přesvědčen, že vás vybrali, abyste rozhodli o konečném vítězství. Až dá Zeus pokyn, napadnete zezadu nepřítele a budete v jeho řadách rozsévát zmatek a zkázu."

Tato perspektiva opět vrátila Ulcisovým tvářím barvu.

"Půjdeš se mnou, Marku? Rád bych bojoval po tvém boku. Víím, že jsi výborný válečník, moje paže i brada mi to stále ještě připomínají."

"Zeus mě pověřil jiným úkolem. Vyberte deset vojáků, ty nejlepší z nejlepších! Budu jim osobně velet. Až bitva začne, půjdeme tam, kam nám Zeus poručí. Zatím o tom nic bližšího nevím! Nezbyvá než být trpěliví a čekat..."

"Poslechneme, co nám poradí Zeus," uzavřel Gerox. "Zatím se můžeme odebrat do paláce a odpočinout si. Achis vám nechá přinést vaše brnění a štít, které jsme uschovali jako památku na vaše statečné souboje."

Pozemšťané se mlčky vydali za králem, ale Mark předtím vyslal směrem k Rayovi:

"Dnes večer propátráš celé okolí, abychom si byli jisti, že na nás Héra nenastražila nějakou léčku."

11

Od časného jitra se nádvoří královského paláce a ulice Athei ozývaly řinčením a halasem vojáků.

Uprostřed křiku, do kterého se mísil pláč žen, se každý připravoval na boj, v němž se mělo rozhodnout o osudu města a jeho obyvatel.

Mark a Ray zašli pro oba bohy, kteří se už začínali v chrámu nudit. Dalo jim trochu práce přesvědčit Dia, který navrhoval, že bude průběh bitvy sledovat z hradeb.

"To bych vám neradil," namítl Mark. "Jestli ženy uvidí, jak jejich blízcí umírají a vy se v bezpečí procházíte po hradbách, jsou schopné stáhnout vás dolů a roztrhat svými zuby a nehty na kusy."

Tato perspektiva boha poněkud zneklidnila, takže už bez dalších protestů následoval pozemšťany. Před palácem narazili na krále se skupinou důstojníků.

"Ó Die, poslušně jsme vyplnili tvé příkazy. Můj syn je na místě, které jsi mu určil a tady jsou bojovníci, kterým bude velet Mark. Jsou to ti nejstatečnější muži z celého města."

Zeus, který neměl o Markových plánech ani ponětí, se spokojil s vážným pokývnutím hlavy. Mark si všiml důstojníka, který ho právě zdravil. Byl to tentýž muž, jenž řídil souboje v aréně. Vedle něho stál Kaios a další vybraní muži, všichni impozantního vzrůstu.

"Jsme připraveni plnit tvé rozkazy, Marku," hlásil voják. "Jaký bude náš úkol?"

"Prozatím se držte stále v mé blízkosti!"

Vojsko v čele s Géroxem a Diem vyrazilo z města. Afrodita uchopila Markovu dlaň a zašeptala mu do ucha:

"Myslíš, že tenhle nepočetný oddíl vojáků může zvítězit?"

"Každý z těchto mužů je odhodlán zemřít pro své bohy. Neberte jim jejich víru a neukazujte jim svou malomyslnost."

Gérox se zastavil na malém návrší, odkud se dala dobře přehlédnout planina a nechal rozvinout své oddíly asi padesát metrů před sebou. Vycházející slunce ozářilo bojovníky Sarkosu, rozestavěné už v bitevním šiku. Pár metrů za poslední řadou stáli Héra, Hefaistos a Arés dobře rozeznatelní podle svých zářivě bílých oděvů. Společnost jim dělal válečník, jehož přilbice byla ozdobena rudým chocholem.

"Zaútočíme, Die?" zeptal se Gérox. Nešťastný bůh vrhl na Marka tázavý pohled.

"Ne," odpověděl za něho pozemšťan. "Necháme je postupovat, abychom odhalili jejich záměr."

Nemuseli čekat dlouho. Ozval se zvuk trubky a nepřátelské řady se daly do pohybu.

"Připravte se!" zvolal Gérox silným hlasem na své muže. "Bojujete za svobodu a za svou vlast!"

Důstojník, který stál vedle Marka, se náhle pohrdlivě ušklíbl:

"Podívejte se, nedokážou ani pochodovat v řadě. Střed postupuje rychleji než kraje..."

Skutečně, nepřátelské vojsko se zdeformovalo do jakéhosi trojúhelníku, jehož hrot směřoval doprostřed linie Atheianů. Markovi se náhle rozbřesklo. Pospíšil si ke Géroxovi.

"Sire, Zeus mě právě zjevil plán našich nepřátel. Chtějí prorazit náš střed, potom obklíčit jedno naše křídlo, zatímco druhé bude blokováno další stranou jejich trojúhelníkové formace."

"Neviděl jsem nikdy, že by se takto bojovalo!" pronesl nevěřičně král. "Co máme dělat, abychom je zastavili?"

"Já se svými muži jim vyrazíme naproti, abychom otupili hrot jejich sestavy a dali vám čas k manévrování. Vy rozdělte své vojsko na dvě části a naříd'te krajním křídlům, aby vyrazila co nejrychleji vstříc svým protivníkům. Musíme vyrovnat linii! Vyšlete zároveň posla za Ulciséem, ať zaútočí zezadu."

Král byl naštěstí bystrý muž a dobrý počtář. Rychle pochopil situaci. Odhadl vzdálenost, která dělila obě vojska a vyslovil svůj názor.

"Budete muset vydržet alespoň čtvrt hodiny. Tak dlouho bude trvat křídlům, než se dostanou do kontaktu s nepřítelem. Nebudete to mít vůbec snadné!"

"Nemám snad k dispozici nejlepší bojovníky z Athei? Postupujte ale tak rychle, jak to jen půjde!" Mark nařídil svým mužům poklus. Když se dostali před linie Atheiských, zbývalo jim proběhnout ještě asi sto metrů. Mark zaslechl, jak voják běžící za ním, si pro sebe mručí:

"Dvanáct proti stovce, to není právě vyrovnaná partie."

"Musíme zpomalit jejich postup. Vytvoříme také trojúhelník. Až budeme těsně u nich, roztáhneme se do šířky a budeme si muset dávat pozor, aby nás neobešli z boků. Pak budeme krok za krokem za stálého boje ustupovat."

Markovi nezbyl čas na podrobnější instruktaž; nepřítel už byl kousek od nich. Důstojník, krácející vpředu, byl poněkud vyveden z míry skupinkou, která proti nim tak neopatrně vyrazila. Nařídil vrhnout na protivníka kopí. Vzduchem zasvištěla třicítka střel, ale Mark a jeho druhové, dobře chráněni štíty,

vyvázli bez větších problémů. Krátce nato se rozhořel boj muže proti muži, divoký, nemilosrdný, krvavý. Ray na čele jako první zneškodnil náraz dva protivníky. Mark se ocitl tváří v tvář obrovi, který po něm vši silou máchl svým mečem. Neměl však čas svůj útok zopakovat, protože pozemšťan odpověděl bleskovým bodnutím do břicha, přesně do místa, kde končil krunýř. Mark ale nemohl vychutnat své první vítězství v bitvě. Už se před ním tyčil další bojovník. Odvrátil jeho útok do boku tercií a prudkým vodorovným švihnutím meče otevřel vojákovo hrdlo.

Rozdávat údery, krýt se, uskakovat, dělat výpady... Čas ztratil pro Marka jakýkoli význam. Někdy prudký úder zasáhl jeho silové pole a přinutil ho zařvat bolestí. Přes veškeré úsilí a obrovské nasazení musel pomalu ustupovat před nesmírnou převahou nepřítele. Když jeden protivník padl, okamžitě ho nahradil jiný. Markův pohled zastírel rudý závoj. Jeho štít, zdeformovaný nesčetnými zásahy, ho už tak dobře nechránil. Prsty objímající rukojeť meče mu ztuhly a svaly předloktí byly křečovitě stažené. Nový úder do hrudníku mu vyrazil dech. Dva muži na něho teď zle dotírali. Třetí zvedl vysoko nad hlavu svou zbraň a už už se chystal tnout. Mark viděl, jak se čepel blíží, ale neměl se kam uhnout. Náhle hrozné ostří zmizelo z jeho zorného pole. Voják, zneškodněný rozzuřeným Rayem, klesl bezvládně k zemi. Díky zásahu androida jeho sevření povolilo a Mark si mohl na pár sekund vydechnout. Rudá mlha zmizela. V neuronech mu zarezovala znepokojená Rayova myšlenka:

"Ustup, Marku! Generátor v tvém opasku se rychle vyčerpává."

Android kolem sebe divokým mácháním meče vytvořil volný prostor, aby chránil ustupujícího přítele. Mark zkonstatoval, že mu zbývá už jen šest mužů a že byli nuceni couvnout o dobrých padesát metrů. Ale razance nepřátelského útoku byla otupena. Přední řada se dokonce na okamžik zastavila, protože nikdo neměl chuť pustit se do křížku s Rayem. Oddechový čas však neměl dlouhého trvání. Zuřivé povely důstojníků opět rozhýbaly vojáky, kteří znovu vyrazili do útoku.

Boj propukl s novou silou, stále krutější a namáhavější. Mark, chraptivě dýchající, se srdcem zběsile bušícím až někde v hrdle, nepřestával rozdávat rány. Čepel meče i paži měl zbrocené krví. Znovu se zdálo, že tlak nepřítele poněkud polevuje. To Gérox, schopný vojevůdce, poslal oddíl svých vojáků, které měl v záloze, aby podpořil umdlévající pozemšťany.

Zvedl se bojový pokřik, který na okamžik přehlušil řinčení zbraní a křik raněných.

Dva vojáci atheiské posily se ocitli vedle Marka a volali na něho:

"Král Gérox vzkazuje, abys k němu ihned přišel."

Mark bez velkých výčitek uposlechl a následován Rayem opustil bojiště. Za pár minut už byl u krále a jeho družiny. Panovníkova tvář zářila radostí.

"Díky Diovi a vaší odvaze směřujeme k vítězství!"

A skutečně, armáda Sparkosu byla téměř obklíčena. Příchod Ulcise a jeho oddílu zmátl nepřítele a vyvolal v jeho řadách paniku.

Mark, předstírající, že se hluboko uklání božskému páru, polohlasně zamumlal:

"Pojďte za mnou! Musíme se dostat k vašim božským protivníkům dřív, než je napadne podpořit své chráněnce ze Sparkosu."

Protože byli nuceni obejít obloukem bitevní pole, trvalo jim dobrých dvacet minut, než se přiblížili k vyvýšenině, kde se nacházela Héra se svou společností. Pozornost bohů a velitele vojska Sparkosu byla naštěstí zcela upoutána děním na bojišti. Nebylo třeba být žádným velkým stratégem, aby bylo jasné, že Atheiané mají vítězství na dosah.

Héra si jako první všimla příchodů. Vyrazila varovný výkřik a rychle zalovila v kožené brašně, kterou držela v ruce. Vyndala z ní dvě šedavě zbarvené koule o průměru asi deseti centimetrů a vrhla je směrem k Markovi. Ozvaly se dvě silné detonace.

"Obvyčejné útočné granáty," vyslal okamžitě Ray. "Hodně rámusu, nepříliš silná tlaková vlna. žádné skutečné nebezpečí."

Jediným konkrétním výsledkem Hérina počínání bylo, že velitel Sparkoského vojska vzal nohy na ramena. Uviděl přicházejícího Dia a neměl nejmenší chuť plést se mezi bohy při vyřizování jejich účtů. Po neúspěšné produkci s neškodnými hromy vyrazili Arés a Héfaiostos pozemšťanům v ústřety. Arés zavolal mohutným hlasem na Marka:

"Připrav se na poslední boj!"

Po těch slovech ihned zaútočil. Mark nastavil svůj štít a s úžasem pozoroval, jak jej protivníkův meč rozt'al, jakoby byl z papíru.

"Božské zbraně mají magickou sílu," vysmíval se Arés.

"Měj se na pozoru," zasáhl psychicky Ray, "ostří čepele ukrývá laser. Mám obavu o tvůj ochranný silový štít. Generátor je už na pouhé čtvrtině svých energetických zásob. Stačí několik úderů této zbraně a úplně se vyčerpá."

"Díky za informace! Postarej se o Héfaista a hlavně o Héru. Já už sis Aréem nějak poradím."

Bůh se sebejistě usmíval a ve své bílé tunice s přívěskem na krku vypadal vskutku impozantně. Chvilí jakoby váhal a pak řekl:

"Jsi udatný bojovník, dávám ti milost. Zmiz odsud dokud je čas!"

"Nemohu opustit své přátele!" opáčil Mark a odhodil nepotřebný zbytek štítu.

Postavil se do střehu a napřáhl meč. Arés o krok postoupil a ťal prudce svou zbraní se zřejmým úmyslem odseknout čepel protivníka. Mark udělal úhyb, používaný šermíři v sedmnáctém století, za kterým okamžitě následoval výpad. Arés, překvapený touto fintou, se nestačil uhnout hrotu meče, který přejel po jeho hrudi a strhl mu z krku přívěsek. Náhoda chtěla, že medailon dopadl k Rayovým nohám. Ten ani na okamžik nezaváhal a vši silou rozdrtil lesklý předmět podpatkem své boty.

Arés, vyvedený z míry ztrátou šperku, odvrátil na sekundu zrak od svého protivníka. Byla to však osudná sekunda! Nezaregistroval Markovu pěst, která mířila na špičku jeho brady. Perfektní hák ho v bezvědomí poslal k zemi.

Ray si počínal rovněž velmi produktivně. Héfaistos, bez sebe zlostí ze zničení medailonu, zdvihl meč vysoko nad hlavu s úmyslem rozdrtit štít i hlavu soupeře. Android se však stačil uhnout a zbraň vyhloubila ve skalnatém podloží viditelnou rýhu. Bůh už neměl čas na nový útok. Ray mu uštědřil mohutný úder plochou čepele do přilbice. Náraz byl tak prudký, že Héfaistos okamžitě ztratil vědomí.

Ohromená Héra strnule přihlížela divadlu, které se odehrávalo před jejíma očima. Když viděla, jaký osud potkal její přátele, vsunula ruku do brašny. Cenné zavazadlo jí však bylo prudce vytrženo z rukou.

Chtěla se o něj prát, ale než si stačila uvědomit, co se děje, ležela v nepříliš vznešené poloze na zemi.

Ray vysypal obsah brašny do trávy. Podal Markovi černou krychli a sám si vzal dva zbývající granáty a magnetická pouta.

"Spoutej jim ruce," nařídil Mark a ukázal na bohy ležící bezvládně na zemi.

Zeus, zjevně potěšený potupnou porážkou svých někdejších společníků, se chystal přivlastnit si černou krychli.

"Dej mi ji, vím, jak se s ní zachází."

Mark zavrtěl odmítavě hlavou. "Raději si ji ponechám!"

Zeus se zarazil, ale neodvážil se protestovat. Mark vyhlížel děsivě. Paže i brnění bylo pokryté zaschlou krví. Pot, který mu stékal po tvářích, vytvořil na jeho obličejí klikaté brázdy.

Na pláni stále ještě zuřil boj. Krvavý a nemilosrdný. Válečníci ze Sarkosu se i v obklíčení bili se zoufalou odhodlaností.

"Nechme je, ať si to vyřídí mezi sebou," rozhodl Mark. "Musíme odtud rychle zmizet. Rayi, ujmi se Aréa a Héfaista."

Android bez viditelné námahy vzal obě těla pod paží a vykročil k lesu. Mark uchopil Héru za svázaná zápěstí a přinutil ji, aby ho následovala.

"Pojďte s námi," obrátil se po několika krocích na Dia a Afroditu. "Bude to tak lepší pro všechny."

Po necelé půlhodině rychlého pochodu dorazila skupinka k okraji lesa. Afrodita, doufající, že si ve stínu stromů trochu odpočinou, byla zklamána. Mark neoblomně pokračoval v chůzi. Nechal zastavit pouze na několik okamžiků, aby umožnil Rayovi postavit na nohy Aréa a Héfaista, kteří mezitím přišli k sobě.

Hluchý k prosbám vyrazil znovu vpřed. Za sebou nešetřně vlekl Héru.

12

Na trpící bohy byl žalostný pohled. Kráčeli vpřed jako ve snách a v hlavě jim rezonovala jediná myšlenka: zvednout nohu, položit ji před druhou a tak stále stejně a znovu!

Když slunce zmizelo za koruny stromů, ukončil Mark jejich trápení. Na malé mýtině, kterou klikatě protékal úzký potok, vyhlásil přestávku. Jeho božští společníci byli tak vyčerpaní, že okamžitě padli do

trávy a nenašli v sobě ani tolik sil, aby došli k potoku a zahnali žízeň, která jim sžírala útroby. Ray se chopil Hefaistovy zprohýbané přilbice a naplnil ji vodou. Konečně se všichni mohli napít. Héra se vzpamatovala jako první a ozvala se svým útočným tónem:

"Od teď odmítám udělat byt jediný krok," obořila se na Marka. "Nikdy se nestanu tvou otrokyní! Budeš nás muset zabít tady, na tomto místě."

Pohlédla na zapadající slunce, potom na své druhy a dodala ironicky:

"Jaká báječná alegorie! Přichází soumrak bohů! Tak jen do toho! Kdo bude první na řadě?"

"Nikdo," odtušil unaveně Mark. "Kdybychom si přáli vaši smrt, stačilo nechat vás tam, na bojišti. Zcela jistě by se našel nějaký horlivý válečník, který by vám vrazil meč do těla. Je to právě naopak! Vlečeme se s vámi až sem, abychom vás zachránili. Teď už jsme dost daleko od Athei a nedomnívám se, že by král poslal nějakou hlídku po stopách zmizelých bohů. Určitě se opájí svým vítězstvím a vzdává hold zde přítomnému Diovi."

"Proč jste nás chtěli zachránit?" zeptala se nedůvěřivě Héra.

"Spíš než kvůli vám samotným jsme to udělali pro zdejší lid. Po celá staletí vás zbožňovali a věřili vám. Představa, že se celá jejich víra ze dne na den zhroutí, je děsivá a může mít nedozírné následky. Chtěl jsem je toho ušetřit. Čas je nejlepší léčitel a až jejich víra v Dia a Héru postupně zeslábně, nastoupí na její místo jiné náboženství. Nevím sice jaké, ale to už je věc jejich výběru a nikdo by se jim do toho neměl plést. Teď momentálně bych viděl jako nejdůležitější dopravit vás na vaši základnu. Můžete zavolat váš létající stroj?"

"To tedy nemůžeme," zavrčel Arés navztekaně. "Zničili jste jediný dálkový ovladač, který jsme měli."

"Myslel jsem si to. Vypadá to, že vám budeme muset pomoci."

Héra zavrtěla hlavou a po tváři se jí rozlil smutný úsměv.

"To nejde, Marku. Je to odsud víc než tisíce kilometrů a musí se překonat horské hřebeny pokryté věčným sněhem a ledem. Je souzeno, aby se náš osud naplnil na této mýtině, na břehu zurčícího potoka. Možná je to tak lepší."

Mark se tvářil, jakoby její sentimentální proslov vůbec neposlouchal a zeptal se:

"Když vám umožním dostat se na vaši základnu, můžete mi slíbit, že nepodniknete nic proti mně a Rayovi?"

V Aréových očích se objevil záblesk naděje.

"To se rozumí samo sebou! Přiznávám, že poté, co jsem viděl smrt tak zblízka, moje chuť odejít z tohoto světa se podstatně zmenšila. Jakou záruku si žádáte?"

"Stačí mi Hérino slovo!"

Bohyně překvapeně povytáhla obočí.

"Dávám ti ho, Marku!"

"V tom případě je zbytečné, abyste nadále zůstali spoutáni."

Ray hbitě osvobodil vězně, kteří si s úlevou třeli zápěstí.

"Teď nám, Marku, vysvětli svůj plán," ozvala se po chvíli Héra. "Znamená to snad, že znáš nějaký bezpečný průchod horským masivem? I tak se mi zdá cesta v každém případě nesmírně dlouhá a namáhavá."

"Existuje podstatně jednodušší způsob," usmál se Mark.

Tichý sykot přistávajícího modulu zapůsobil na bohy jako blesk z čistého nebe.

"To... to není možné," blábolila Afrodita, "to se mi snad jenom zdá!"

S očima doširoka rozevřenými údivem sledovala fascinovaně stroj, který měkce dosedl na zem.

"Nastupovat," zahlaholil Mark, když předtím musel zatřást šokovanými bohy. "Náš člun je sice menší než váš, ale uveze nás při troše dobré vůle všechny. Bude to chtít trochu se uskrovnit."

Vyškrábal se do kabiny jako poslední a usadil se na místě druhého pilota. Zatímco Ray startoval, natáhl s úlevou nohy před sebe. Cítil se absolutně vyčerpaný. Události uplynulého dne se nepříjemně podepsaly na stavu jeho svalstva. Na těle by se stěží našel čtvereční centimetr, který by ho při dotyku nebolel. Měl pocit, jakoby ho protáhli obřím šrotovníkem. Přesto jeho vědomí registrovalo hlas Héry, která mluvila se svými druhy v jejich jazyce:

"Nádherný exemplář primitiva... bytost nedotčená neduhy civilizace... hluboký přírodní instinkt... Co jste

mi to vlastně ještě všechno nažvanili? Přitom si z nás celou tu dobu vlastně dělal blázny! Kdoví, kam nás vlastně veze?"

"Na naši základnu, tak jak řekl," odvětil suše Arés. "Už vidím známý horský hřbet. A divím se tvým starostem o budoucnost. Byla jsi přece nejhrošlivější zastánkyní naší společné sebevraždy. Tak o co ti jde?"

Přistání přerušilo jejich konverzaci. Zanedlouho byli všichni ve velkém obývacím sále. Usměvavý a zjevně spokojený Mark spustil:

"Slibuji, že rád ukojím vaši zvědavost, hned jak mi odpovíte na mé otázky. Ještě předtím bych však rád využil vašeho sanitárního bloku. Od zápachu krve a potu na mé kůži se mi začíná dělat špatně."

Shodil ze sebe krunýř a stanul v pomačkané a potem promáčené tunice. Afrodita se chtěla zvednout, ale Héra ji předešla:

"Raději ho doprovodím sama," řekla úsečně. "Podle tvého pohledu soudím, že by se nepřítomnost našeho zachránce mohla dost protáhnout."

Dovedla ho až k hygienickému zařízení, které už ostatně znal.

"Mohla byste mi opatřit něco na sebe, co by se víc hodilo do kosmické lodi než tento hábit? Navíc se to bez vyprání už nedá vzít na sebe."

"V tom s vámi souhlasím," usmála se Héra.

Vrátila se právě v okamžiku, kdy Mark dokončoval svoje svlékání. Zděšeně vykřikla ani ne tak kvůli pohledu na nahé mužské tělo, ale na modřiny, kterými bylo doslova poseto.

"Ale vy jste zraněn! Umožním vám ošetření v našem zdravotním centru!"

"To není nutné. Jsou to jen nezbytné průvodní jevy řemesla, které vykonávám a už jsem si dávno zvykl. O můj zdravotní stav nemusíte mít žádné obavy."

13

Mark se vymydlený a uvolněný vrátil mezi božskou pěticí. Její členové se mezitím rovněž stačili umýt a převléknout. Afrodita zářící radostí měla na sobě červené průsvitné šaty, které více zvýrazňovaly než zakrývaly její půvaby. Podala Markovi sklenici naplněnou nazlátlou tekutinou. Ray se zvedl z křesla a zamířil ke dveřím:

"Mám pocit, že i já potřebuji důkladnou očistu," prohodil cestou.

Mark s chutí upil chladný, lehce parfémovaný nápoj.

"Řeknete nám už konečně, kdo jste?" spustila netrpělivě Héra. "Hořím zvědavostí."

"Dobrá, jak si přejete. Na důkaz dobré vůle začnu tedy jako první a povím vám něco o své civilizaci. Jmenuji se Mark Stone a jsem kapitán Služby pro dohled nad primitivními planetami. Tato organizace byla vytvořena federací planet, která se nazývá Pozemská unie."

V průběhu dvaceti minut odříkal text vypracovaný Ministerstvem pro galaktické záležitosti a určený pro první kontakty s vyspělými mimozemskými civilizacemi. Podával celkem věrný obraz Pozemské unie, nicméně omezoval se na obecné informace bez přesnějších a podrobnějších údajů. To pro případ, že by druhá strana neměla jen přátelské úmysly.

Bohové poslouchali s napjatou pozorností. Když Mark skončil, Zeus zamyšleně, spíše pro sebe, zamumlal:

"Země... Země... Není to taková docela hezká, namodralá planeta, s civilizací v počátečním stádiu vývoje, které vzniklo kolem jednoho vnitřního moře?"

"Máš na mysli svět, který jsme navštívili při naší první výpravě?" zeptala se Héra. "To není možné, je to teprve nedávno!"

"Pět či šest tisíc let," vmísil se do hovoru Mark.

Héra v duchu rychle počítala a pak připustila: "Ano, je to tak! Muselo to být v té době."

Ted' zas pro změnu zůstal s otevřenými ústy Mark. "To je nemyslitelné, přece nežijete..."

Bohyně ho zvednutou rukou zarazila.

"Tohle vám vysvětlím později! Mě teď více zajímá jiná věc. Je-li tomu skutečně tak, musíte být potomkem těch primitivů. To ale není možné! Jak byste se mohli dostat až do těchto vesmírných končin? Předpokládá to překonat vzdálenost několika desítek světelných let a vy vypadáte ještě docela mladě? Navíc si nedovedu představit takový civilizační skok. Nikde jsme se s ničím podobným nesetkali."

"Od vašeho pobytu na Zemi se tam vystřídaly stovky a stovky, generací. Přiznávám, že životní moudrost nebyla nikdy naší silnou stránkou, ale na druhou stranu technický pokrok se, zvláště od jisté epochy, rozvíjel velice rychlým tempem. Přesto jsme na vás nikdy úplně nezapomněli. V době vašeho pobytu na Zemi vás ale muselo být mnohem více. Pokud si dobře vzpomínám, na Olympu měla žít dobrá stovka bohů a polobohů."

"Musím vás zklamat," usmál se Zeus. "Bylo nás jenom dvanáct. Ostatní vytvořila představivost tvých předků," přešel bůh k tykání.

Mark s pobaveným výrazem pokračoval:

"Na vás se vzpomíná jako na pěkného sukničkáře a na Héra zase jako na zosobnění příslosti a s prominutím, hašteřivosti."

"V legendách je vždycky alespoň zrnko pravdy," neodpustila si Afrodita jízlivou poznámku.

"Měl jste si prý také pořídit celý zástup levobočků," pokračoval pozemšťan.

Zeus zavrtěl hlavou s náznakem nostalgie.

"Naše organismy jsou natolik rozdílné, že spojení našich chromozomů s vašimi je nemožné. Spíš si myslím, že některé dívky shledaly užitečným přirčnout mi otcovství svých ratolestí. Bylo to docela praktické a elegantní řešení vlastních hříšků."

Héra, nespokojená směrem, kterým se začal rozhovor ubírat, přerušila podrážděně Dia.

"To ale, Marku, stále nevysvětluje, co děláte na Hedonu a jak jste se sem dostali?"

Mark stručně objasnil důvod existence S.D.P.P. a způsob jejího fungování, včetně existence inspekčních cest na primitivní planety, konaných dvakrát za jedno století.

"Země tím, že se rozhodla nezasahovat do vývoje začínajících civilizací, prokázala mnohem více moudrosti než my," poznamenala Héra. "Nás ale nikdy nenapadlo, že by evoluce mohla postupovat tak rychle. Byli jsme přesvědčeni, že vaše planeta se musí nacházet někde na úrovni středověku. Proto nás nikdy nenapadlo se tam vrátit. Kde jste přistáli s vaší lodí?"

"Nechceme riskovat, že si někdo z místních obyvatel všimne našeho přiletu a proto necháváme náš astronef na parkovací dráze kolem planety. Přistání modulu je mnohem diskrétnější."

Héfaistos, který pozorně sledoval celý rozhovor, se konečně ozval:

"Stále mi není jasné," prohlásil, "jak jste mohli překonat vzdálenost ze Země na Hedon. Používáte nějakou formu hibernace?"

"Tohle řešení jsme už dávno opustili. Přesněji řečeno hned poté, co jsme objevili a začali využívat vlastnosti subprostoru. Cesta sem nám zabrala rovné čtyři dny pozemského času."

Jeho slova všechny ohromila. Héfaistos, hlasem třesoucím se vzrušením, málem vykřikl:

"Říkáte tedy, že je možné překonat vzdálenost sta světelných let za jeden týden?"

"Když spěcháme, tak i o něco dříve!"

"To je ale v přímém rozporu s přírodním zákonem, který postuluje, že rychlost světla se nedá překročit!"

"Dlouho jsme si to mysleli také," vysvětloval Mark. "Ale naši matematici dokázali, že tento zákon za jistých podmínek neplatí. Nejsem natolik sběhlý ve fyzice, abych vám to dokázal vysvětlit, ale mohu vám to předvést v praxi."

V sále zavládlo hluboké ticho. Přerušil ho ironický smích Afrodity.

"A to jsme si mysleli, že jsme nejinteligentnější bytosti ve vesmíru! Zdá se, že žáci předstihli své učitele."

Mark, aby předešel dalším otázkám, si vzal znovu slovo:

"Zodpověděl jsem vaše dotazy, jak nejlépe jsem dokázal. Ted' bychom si měli vyměnit role."

"Souhlasím," přisvědčil Zeus. "Mrzí mě, že jsme tento dialog nemohli zahájit už při našem prvním setkání. Vyhnuli bychom se tím spoustě nedorozumění."

"K tomu bych chtěl podotknout, že má profese mě zavazuje k maximální diskrétnosti. Pouze mimořádné okolnosti uplynulých dnů mě donutily, abych odhalil svou skutečnou totožnost. Správně bych měl požádat o svolení své nadřízené. I tak mě zřejmě doma čekají jisté problémy."

"Jestli chceš," vyhrkla Héra spontánně, "budeme svědčit ve tvůj prospěch."

"S tím si nedělejte starosti," usmál se Mark. "Nebude to poprvé ani naposled. Ted' už ale mluvte o sobě, umírám zvědavostí!"

"Pocházíme z planety, které říkáme Olymp. Krouží kolem hvězdy, vzdálené odsud pětasedesát

světelných let. Naše rasa existuje téměř milión vašich roků. Náš vývoj se podobal vašemu, byl jen o poznání pomalejší. Teprve před třemi sty tisíci roky jsme dosáhli současné technologické úrovně. Příčinou je dost zvláštní způsob látkové výměny probíhající v našich organizmech, které se vlastně neustále regenerují. Když si odmyslíme nemoci nebo nehody, býval průměrný střední věk našich vzdálených předků osm tisíc let. Pokrok v biologických vědách téměř vymýtil veškeré choroby a navíc si ještě pomáháme umělou buněčnou regenerací. V současné době se proto můžeme bez větších problémů dožít dvanácti tisíc let."

"Technický pokrok nás osvobodil od prací nutných k zachování existence a dá se říci, že jsme dost zlenivěli," pokračoval Zeus. "Mnohé z nás zachvátila nuda a beznaděj."

"Proč jste se nepustili do průzkumu Galaxie?"

"Olympany tahle myšlenka nikdy příliš nepřitahovala. Čím vyšší je naděje na dlouhý život, tím víc se bojíte riskovat. Když jsem byl ještě mladý, obklopil jsem se skupinou přibližně stejně starých přátel, kteří si stejně jako já přáli změnit způsob svého života. Po delších peripetiích se nám nakonec podařilo přesvědčit vládu, aby nám dala postavit kosmickou loď a vydali jsme se za dobrodružstvím. První planeta, kterou jsme se rozhodli prozkoumat, byla jak to vypadá, právě ta tvoje Země."

"V normálním prostoru zabere cestování spoustu času."

"Padesát nebo sto let pro nás nic neznamená," vysvětloval Zeus. "Když jsme se nabažili hry na bohy, vrátili jsme se na Olymp. Brzy se nám ale začalo stýskat po cestování a tak jsme postupně podnikli tři další expedice. Naneštěstí světy, které jsme se rozhodli navštívit, byly na ještě nižším vývojovém stádiu než Země a tak naše potěšení z výprav klesalo. Většinu mých druhů to proto přestalo bavit a rozhodli se zůstat na Olympu. Mě však stále lákalo objevovat nové světy a snažil jsem se přesvědčit své přátele, abychom to alespoň ještě jednou zkusili. Osm se jich nakonec nechalo přemluvit."

Když spatřil překvapení na Markově tváři, pospíšil si s upřesněním.

"Doprovázeli nás ještě Poseidón, Athéna a Artemis. Prozkoumali jsme postupně dvanáct solárních systémů, žádný však neměl terramorfní planety. Nakonec jsme objevili Hedon. A právě tehdy došlo ke katastrofě."

Zeus se odmlčel. Přes obličej mu přelétl stín zármutku.

"Dostali jsme se do mimořádně hustého meteorického roje, který vážně poškodil náš astronef. Poseidon a Artemis zahynuli, Héfaistos byl vážně zraněn."

"Tak proto má místo jedné ruky a jedné nohy protézy," uklouzlo Markovi.

"Vy jste to poznali?" divil se Héfaistos.

"Mému příteli Rayovi unikne jen málo věcí," odpověděl Mark s nádechem hrdosti.

Zeus dutým hlasem pokračoval ve vyprávění. Bylo zřejmé, že vzpomínky na nehodu ho stále tíží jako noční můra.

"Sám dobře nevím, jak se nám podařilo přistát na této planině mezi dvěma horskými hřbety. Byl to skutečný zázrak, za který vděčíme Aréově zručnosti a odvaze Héfaista, který i přes zranění odmítl opustit své stanoviště. Důsledky havárie byly katastrofální. Pohonné jednotky nefungovaly, přístroje zajišťující radiové spojení byly totálně zničeny. Stali jsme se vězni na Hedonu, bez možnosti komunikace s vnějším světem. Pro Athénu to byl takový šok, že se s tím nedokázala nikdy vyrovnat. Před sto lety si sama vzala život. Zařídili jsme se tak, abychom mohli přežít. Abychom se alespoň nějak rozptýlili a měli nějaký program, zahráli jsme si znovu na bohy. Tentokrát nám to však už zdaleka nepřinášelo takové potěšení, jako kdysi. Bezvýchodná situace postupně nahloďovala naše mysli, až jsme se dostali do kritické fáze a začali obviňovat jeden druhého. Héra to dnes večer vystihla dost přesně: soumrak bohů. Z jakéhosi nesmyslného furiantství, ale i ze strachu pohledět pravdě do očí, jsem kladl stále větší důraz na jednu ze svých vlastností, kterou jsi zdvořile nazval sukničkářstvím. Afrodita zase nalézala zapomnění v náručích místních mužů a snažila se sama sobě namluvit, že jí to pomáhá překonávat stres z naší situace."

Zeus se chvíli odmlčel a pak dodal:

"Jiní z nás, stravování zármutkem a žárlivostí, zase vymysleli vzpouru, která mohla skončit apokalypsou pro obyvatele této planety..."

Mark přemýšlel o tom, co se právě dozvěděl. Zdálo se, že bozi, jak je stále ještě v duchu nazýval, jsou k němu upřímní. Do úvah se mu vmísilo Rayovo telepatické zavolání:

"Vše, co jsem měl možnost zatím ověřit, souhlasí s jejich zpovědí."

"Jestli tomu dobře rozumím," pronesl Mark nahlas, "nic vás tady nedrží a rádi byste se vrátili na vaši planetu."

Odpovědi mu bylo jednohlasné ano. Spontánní, upřímné, naplněné bláznivou nadějí.

"Mohl bys nám pomoci?" zeptala se Héra, stěží potlačujíc vzrušení.

"Moje loď vás může dopravit domů, ale obávám se, že nebude zdaleka tak pohodlná, jako ta vaše."

"Kdy bychom mohli odletět?"

"Než začneme hovořit o tak konkrétních věcech, musíme vyřešit přinejmenším dva problémy."

Nadšení, zračící se na tvářích bohů, pohaslo.

"Jaké?" ozval se stísněně Zeus.

"V prvé řadě musím získat souhlas svých nadřízených, protože já sám jsem jen nepatrným kolečkem v soukolí rozsáhlé organizace a nemohu jednat na vlastní pěst. Nicméně jsem přesvědčen, že souhlas k vašemu převozu na Olymp dostanu bez větších potíží. Existuje totiž předpis ukládající za povinnost poskytnout pomoc všem vesmírným trosečníkům. A to je zjevně váš případ. Kromě toho náš prezident bude určitě potěšen, že Pozemská unie naváže kontakty s dalším civilizovaným světem."

Zeus si slyšitelně oddech.

"A jaký je ten druhý problém?" vyhrkla Héra netrpělivě

"Bude třeba přenést do automatického řídicího systému mé lodi koordináty vaší sluneční soustavy.

Protože je téměř jisté, že nepoužíváme stejné referenční jednotky a normy, bude to velmi obtížné a pracné. Kdo má u vás na starosti navigaci?"

"Já," řekl Héfaiostos. "bohužel sdílím váš názor, že nalezení uspokojivého řešení nám zabere hodně času."

Nepříliš optimistická prohlášení obou mužů vyvolala na čelech ostatních přítomných starostlivé vrásky.

Naději opět probudila další Markova slova:

"Mohlo by to jít poměrně rychle, pokud jste si uchovali v paměti vašeho počítače prostorové souřadnice Země a Hedonu! Jestli nejste příliš unaveni, můžete se s Rayem okamžitě pustit do práce."

Héfaiostos vyskočil rovnýma nohama z křesla a požádal androida, aby ho doprovodil do skladistního prostoru astronefu.

"Myslíš, že se jim to podaří?" hlesla Afrodita a nervózně si kroutila prsty.

"Jsem o tom přesvědčen, můj přítel Ray je velice vynalézavý."

Mark s námahou potlačil zívání.

"Nám teď nezbyvá než nechat je pracovat a věřit v jejich schopnosti," dodal.

Héra, na důkaz své pověsti praktické ženy, odkráčela k distributoru a za chvilku už přinášela několik plných talířů.

"Napadlo mě, že musíte mít hlad," řekla s úsměvem. Jedli v chvatu a mlčky. Když se jejich žaludky naplnily, Arés se pohodlně opřel o opěradlo židle a zamručel směrem k Markovi:

"Stále mi vrtá hlavou, jak mohl král Athéi prohlédnout náš útočný záměr a tak rychle na něj zareagovat?

Podle veškeré logiky měly oddíly Sparkosu prorazit nepřátelskou linii a obklíčit křídlo. Tahle trojúhelníková bojová formace tady zcela určitě byla použita poprvé!"

"Trochu jsem jim radil," přiznal se Mark. "Vzpomněl jsem si, že někteří řečtí vojevůdci takto kdysi útočili. Vymyslel jsem proto na místě obranný manévr."

Héra se dala do smíchu.

"Nemohl jsi tušit, Arée, že proti tobě stojí zkušený stratég. Musel bys vymyslet něco mazanějšího!"

Bůh války jen pokrčil rameny a povzdychl si:

"Chybí nám praxe. Jsem přesvědčen, že i kdybych se snažil sebevíc, náš mladý přítel by můj záměr rychle prohlédl."

"Bohužel, není se čím chlubit! Moji předkové nebyli natolik moudří, aby si vážili života v míru. Války nás proto provázely celá tisíciletí."

"Přál by sis ještě něco, Marku?" změnila téma Héra. Představa, že znovu uvidí svůj domov a své blízké, otupila ostré hrany její povahy a učinila z ní docela milou a příjemnou ženu.

"Přiznávám se, že trochu odpočinku by mi přišlo vhod. Uplynulý den byl dosti náročný a bohatý na zážitky."

Arés souhlasně přikývl hlavou.

"Přiznám se, že jenom samotný pochod mně dal pěkně zabrat. Když si představím, že ty jsi ještě předtím absolvoval vyčerpávající bitvu, divím se, že ještě stojíš na nohou."

"Když nejsme právě na misi, jsme povinni denně trénovat a udržovat se v dobré fyzické kondici. Určitě bych nespočítal kilometry, které jsem naběhal, ani souboje s instruktážními roboty."

"Doprovodím tě do pokoje," nabídla se Afrodita. Na prahu ložnice se zastavila a do tváří se jí vlil ruměnec.

"Odpusť, Marku, že nepůjdu dál. Dal jsi nám naději, že se vrátíme do našeho světa a já si proto musím znovu rychle zvyknout na jeho pravidla chování. Na Olympu jsem byla Héfaištovou družkou. Moje místo je proto po jeho boku... Pokud mi ovšem odpustí..."

Rychle se k němu naklonila a svými ústy se lehce dotkla jeho rtů. Pak se otočila a spěšně odešla.

14

Marka probudilo Rayovo mentální zavolání. Pomalu se posadil na lůžku a pohlédl na digitální hodiny s kalendářem, visící nad postelí. Spal celých čtrnáct hodin!

"Jsme prakticky hotovi," hlásil android. "Byla to docela fuška a musel jsem Héfaišta dopravit na Neptuna, aby si mohl některé údaje ověřit na našem palubním počítači. Zbývají nám už jen poslední kontrolní testy."

Po krátké zastávce v sanitárním bloku se Mark odebral do velkého sálu, kde už byli shromážděni všichni Olympané s výjimkou Héfaišta. Na jejich tvářích se zračilo nervózní napětí. Zeus přecházel sem a tam po místnosti, zatímco Afrodita střídavě svírala a zase uvolňovala prsty kolem opěradla křesla. Héra se křečovitě usmála a pronesla:

"Nejprve jsme byli odsouzeni k doživotnímu vyhnanství na této planetě. Potom jsme se rozhodli zemřít. Ted', když nám svítla naděje, jsme netrpěliví a roztřesení jako nějaká stvoření, která se dožívají pár ubohých let."

Její zvěřď přerušil Héfaištův příchod. Rázem se na něho upřely zraky všech přítomných. Bůh kovářů a navigátor v jedné osobě nevypadal právě dvakrát dobře. Tmavé kruhy pod očima nasvědčovaly, že celou noc nespál a jeho tváře měly zvláštní, našedlé zabarvení. Oči mu ale plály nadšením a ruce se mu viditelně chvěly.

"Podařilo se nám to," vyrazil ze sebe chraplavě. "Ray byl vynikající! Pozemšťané jsou velice vynalézaví a v mnoha oborech nás jasně předstihli. Díky tomu se podařilo synchronizovat naše počítače a najít korelační vztahy mezi našimi odlišnými souřadnicovými soustavami."

Jeho druhům tato zpráva na okamžik vyrazila dech a nevzmohli se na jediné slovo. I Héra, která dokázala ze všech nejlépe ovládat své city, nezabránila tomu, aby se její oči nezalily slzami. Rayův příchod je opět vrátil do reality.

"Vše je připraveno," oznamoval. "Můžeme se přesunout na Neptuna."

Na adresu obou žen dodal s úsměvem:

"A žádná zbytečná zavazadla! I tak se budeme muset několikrát otočit, protože modul má značně omezenou nosnost."

"Proč vlastně nepřistanete s vaším astronefem tady?" divil se Zeus.

"Bylo by to v rozporu s naším zákonem o nevměšování a kromě toho při startu a přistání se spotřebuje mnoho energie. Naše zajiďka na Olymp nebyla v plánu a tak bude lepší zbytečně neplýtvat."

V okamžiku, kdy se Héra chystala opustit sál, na ni Mark zavolal:

"Měli byste uvést do činnosti autodestrukční systém vaší lodi. Kdyby ji tady v průběhu příštích let či staletí domorodci objevili, vyvolalo by to zbytečné otázky a rozruch."

"Máš pravdu," souhlasila Héra.

Náhle se zarazila a podezíravě si Marka změřila.

"Jak víš o existenci autodestrukčního zařízení?"

"Sama jsi přede mnou o něm mluvila."

"Takže ty znáš náš jazyk!" spráskla bohyň ruce.

"Trochu," připustil Mark s úsměvem. "Ray vlastní přístroj zvaný univerzální tlumočnický a naučil mě základům vaší řeči. Doufám, že mě v průběhu cesty pomůžete, abych se zdokonalil."

Afrodita, s tváří pokrytou ruměncem, tiše špitla:

"Takže ty jsi rozuměl všemu, co jsem říkala? Když jsme spolu... když jsme se..."

"Je-li to nutné, dokážu být diskrétní," opáčil ironicky Mark. "Teď už je ale nejvyšší čas, abyste se připravily."

Héra se při pohledu na Afroditu, tonoucí v rozpacích, dala do upřímného smíchu.

"To se tedy povedlo," škytala, "pikantnější situaci bych nevymyslela ani já. Alespoň Mark ví, jaké kvality jsi mu přisoudila." Smála se ještě, když už byla za dveřmi.

Když se všichni shromáždili na palubě Neptuna, Mark požádal Raye, aby zavedl nové cestující do jejich miniaturních kajut a sám zamířil do pilotní kabiny. Usadil se před videorádio a o chvíli později se už na obrazovce objevila znučená tvář službu konajícího operátora S.D.P.P.

"Kapitán Stone, mise Hedon," hlásil Mark. "Spojte mě s generálem Khovem. Důležitost A1."

Muž nevěřicně zavrtěl hlavou.

"Měli byste si na počítači zkontrolovat světový čas. Tady v New Yorku je devět hodin večer a generál už odešel ze své kanceláře. Neraď vidí, když ho někdo ruší doma."

"Trvám na své žádosti!"

"Jak si přejete, ale až vás převedlí na nějaký obskurní satelit, naříkejte si jen sám na sebe."

"Tohle už nechte na mně!"

Jeho protějšek pokrčil odevzdaně rameny. Tvář operátora po chvíli na obrazovce vystřídal obličej manželky generála Khova. Byla to velmi pohledná plavovláška, vyhlížející stěží na čtyřicet. Jen věříře vrásek v koutcích očí naznačovaly, že jí může být i o deset let víc.

"Kapitán Stone! To je ale příjemné překvapení! Ráda vás vidím. Nikdy vám nezapomenu, jak jste zachránil mého muže, zatoulaného na primitivní planetě."

Mrkla spiklenecky okem a pokračovala:

"Od té doby dělám co mohu, abych ho zbavila nepříjemných vzpomínek..."

Konečně Khov vystřídal na obrazovce svou ženu. "Děláte pokroky, Stone," začal jedovatě. "Dokonce jsem ještě ani nespal."

Nešťastná náhoda chtěla, že Markova urgentní hlášení z misí přicházela většinou v noci.

"Ještě pár let a možná se dočkám, že mi někdy zavoláte i ve dne do kanceláře," pokračoval Khov.

Nicméně generálův pohled prozrazoval, že není zase v tak špatné náladě, jak by se zdálo podle jeho kázání. "Co máte tak důležitého na srdci?"

Mark stručně vylíčil dosavadní průběh mise počínaje přistáním na Hedonu. Generál trpělivě poslouchal.

"Závěrem tedy žádám o povolení dopravit zmíněné mimozemšťany na Olymp."

Markův nadřizený si odfrkl a potřásl hlavou jako boxer, který právě inkasoval dobře umístěný hák.

"Jste přeborník v těch nejnepravděpodobnějších historkách. Zeus, Héra a ti ostatní! Nejrady bych je všechny včetně vás dopravil na psychiatrii. Ale vzhledem k tomu, že váš android všechno nahrál, nezbyvá mi, než vám věřit. Řekněte Rayovi, ať pošle svou zprávu ve zrychleném režimu. Musím referovat na Vesmírné policii a u prezidenta. Než dostanete další rozkazy, můžete si odpočinout. Na rozdíl ode mne! Sice jste mě neprobudil, ale už vidím, že celou noc nezamhouřím oko."

Obrazovka potemněla a když se znovu rozjasnila, vyplňoval ji opět obličej operátora.

"Vypadá to, že jste z toho vyvázl celkem dobře," zašklebil se přátelsky. "Jsem připraven přijmout záznam." Ray, který mezitím přišel do pilotní kabiny, napojil na vysílač své paměťové krystaly. Za necelých pět minut byly všechny nashromážděné údaje odvyšlány na Zemi. Když android skončil, otočil se k Markovi:

"Ukázal jsem našim hostům kajuty. Teď jsou všichni shromážděni ve společenské místnosti. Zdá se, že nám nezbyvá než čekat."

Mark, obočí svraštěné, rychle uvažoval. Po krátkém váhání se rozhodl.

"Prezident se nemůže rozhodnout jinak než kladně. Když vyrazíme hned teď, získáme alespoň čas."

Takže, směr Olymp!"

"Počítal jsem s tím, že to takhle dopadne. Už jsem naprogramoval letové parametry," reagoval Ray.

Natáhl ruku a dotkl se spínače, kterým se uváděly do chodu propulsory. Mark se odebral mezi pasažéry,

kteří si zvědavě prohlíželi vybavení Neptuna.

"Nejspíš jste již zkonstatovali, že tady budeme dost namačkáni. Ale to se dá vydržet. Horší je, že máme k dispozici jen jeden sanitární blok. Budeme se tedy muset dohodnout na jeho používání. Tady je distributor potravy. Obávám se, že jeho výrobce se dal inspirovat spíše spartanskou vojenskou stravou než božskou tabulí. Omluvou mu je, že jsme se nikdy přesně nedozvěděli, co jste vlastně jedli. Prohnaní kněží vám ze zvířecích obětí předkládali jen vnitřnosti a maso si nejspíš nechávali pro sebe."

"S tím si vůbec nedělej starosti, Marku," usmála se Héra. "To, že znovu uvidíme svůj domov, nám stojí i za celotýdenní půst."

Mark otevřel jednu skříňku a pokračoval ve výkladu: "Tady toto je bar. Je vám zcela k dispozici."

"Co ti vlastně odpověděl tvůj představený?" vzpomněl si Zeus.

"To, co by odpověděl každý úředník: čekejte, ohlásím to nadřízeným."

"My se ale vzdalujeme od Hedonu, nemám pravdu?" divila se Héra.

Markovy rty se roztáhly do širokého úsměvu.

"To je taková moje malá pojistka pro všechny případy. Bude-li odpověď pozitivní, o čemž jsem téměř přesvědčen, získáme tak jeden den cesty. V opačném případě, skutečnost, že jsme už na cestě, mi poskytne argument, abych se proti rozhodnutí odvolal. Ted' bych vás požádal, abyste se odebrali do svých kajut a zalehli na lůžka. Přechod do subprostoru není dvakrát příjemný, zvláště pro toho, kdo na něj není zvyklý. Většinou vede až k chvilkové ztrátě vědomí. Není to však nic vážného, nemusíte se tím znepokojovat."

15

Mark vyšel ze své kajuty, odpočatý a uvolněný, přinejmenším fyzicky. Už uběhlo čtyřicet hodin od chvíle, kdy vstoupili na palubu Neptuna. Pomalu se ho začínala zmocňovat zlost, protože od generála stále nepřicházela odpověď.

V salónu Héra právě dojídala svou porci jídla z distributoru.

"Myslím, že jsi byl ke svým soukmenovcům nespravedlivý. Vaše strava není vůbec špatná a dost se podobá tomu, co jsme měli na našem astronefu."

Když si Mark došel pro svůj příděl a pustil se do jídla, mlčela a dívala se do talíře. Po chvíli zvedla zraky a přerývaným hlasem řekla:

"Chtěla bych se ti omluvit. Jednali jsme s vámi krutě a hanebně."

Než stačil Mark něco namítnout, rychle pokračovala: "Byli jsme položení a zoufalí. Naše nenávist se zaměřila na Dia a Afroditu, protože se nám zdálo, že trpí nedobrovolným exilem méně než my. Docela nám to zatemnilo mozek a vzalo soudnost. Ve své posedlosti vidět je umírat jsme neváhali mučit i nevinné."

Mark lehce zavrtěl hlavou a pousmál se:

"Nedramatizuj to, Héro! Ve vašem podvědomí jste si vlastně nepřáli ničí smrt. Kdybyste skutečně chtěli své druhy zabít, mohli jste to udělat na astronefu a nevymýšlet si k tomu takové krkolomné kombinace."

"Neměli jsme dost odvahy udělat to sami. Doufali jsme, že divoká příroda zvládne ten úkol za nás."

"Možná jste si to mysleli, ale aby to skutečně fungovalo, museli byste Dia a Afroditu nechat na ostrově samotné. To by mělo logiku. Vy jste k nim ale přidělili domorodce, tedy ty, o kterých jste se to domnívali, v podvědomé naději, že je ochrání. Vaše starost šla tak daleko, že jste nás navštěvovali každý den. Ty důtky jsem dostal stejně jen proto, abyste byli průběžně informováni o tom, co se tam děje."

"Ty jsi to poznal?"

"Přirozeně! Když na nás obří chobotnice zaútočila, za chvíli jste tam byli. Jsem přesvědčen, že kdybychom se dostali do skutečně smrtelného nebezpečí, našli byste si výmluvu proč nás zachránit."

Héra pohlédla na Marka se slzami v očích.

"Opravdu si to myslíš?"

"Čestné slovo! Nejste chladnokrevní zabijáci. Během své kariéry jsem poznal spoustu jedinců nejružnějších ras, civilizací a náboženství a troufám si tvrdit, že poznám, kdo je čeho schopen."

Héra položila jemně ruku na pozemšťanovo předloktí.

"Děkuji ti," řekla tiše, "povedlo se ti zbavit mě nesnesitelných výčitek svědomí."

Mark, aby pročistil tíživou atmosféru, změnil téma: "Vysvětli mi, jak se vám dařilo ovlivňovat velekněze?"

"To nebylo tak složité. Používali jsme obyčejnou holografickou projekci, ovládanou z modulu.

Pochopitelně k našim ‚zjevením‘ mohlo docházet jen v noci."

"A co vymazávání vzpomínek vašich místních služebníků?"

"Zeus ovládá hypnotickou metodu, po jejíž aplikaci se z podvědomí vytěsňují nejčerstvější vzpomínky, zatímco starší události zůstanou zachovány."

Aréův příchod přerušil jejich rozhovor. Zdál se být ve výborné náladě. Posadil se proti Markovi a chvíli si mlčky mnul bradu, na které se vyjímalá impozantní modřina.

"Jedno mi není stále jasné," řekl konečně. "Utkali jsme se už v astronefu. Souboj byl dlouhý a náročný, ale nakonec jsem zvítězil. Včera jsem byl vyzbrojen laserovým mečem a přesto jsi mě porazil za necelé tři minuty. Jak je to možné?"

"Při našem prvním duelu o nic nešlo a považoval jsem přinejmenším za neopatrné rozzlobit ‚boha‘, o jehož moci jsem toho příliš nevěděl. Včera nebylo jiné řešení, než vyhrát. Nemusíš si to ale vyčítat, šerm u nás udělal od řecké éry velký pokrok. Budeš-li mít zájem, můžeme si cestování ukrátit tréninkem."

"Nesmíš mu ale jeho styl vylepšit příliš, jinak by se klidně mohlo stát, že za sto nebo dvě stě let se bude ucházet o místo ve vaší Službě," zasmála se Héra.

Arés s předstíraným zděšením protestoval:

"Děkuji, nechci! Teď mám jediné přání, zůstat navždy doma. Nebo alespoň na hodně dlouho," opravil se vzápětí.

V interfonu zazněl Rayův hlas: "Volá Khov!"

Mark doběhl do pilotní kabiny právě ve chvíli, kdy se na displeji videorádia objevila generálova tvář.

Čísela z ní ironie.

"S potěšením konstatuji, že vypadáte báječně odpočatě, zatímco váš nadřízený je uštván jako pes.

Příště vám čas strávený na cestě nejspíš odečtu z dovolené."

Nenechal Markovi čas, aby se ohradil a vychrlil ze sebe:

"Jistě nepochybujete o tom, že vaše zpráva vyvolala patřičný rozruch. Prezident zmobilizoval všechny experty. Rozkazy pro vás jsou následující. Dopravit trosečníky na jejich planetu. Až budete na místě, předáte tamějším představitelům poselství prezidenta, které si za okamžik Ray nahraje. V žádném případě se nesmíte vměšovat do vnitřních záležitostí obyvatel planety. Hlášení o výsledku návštěvy a případnou odpověď Olympanů zašlete na Ministerstvo pro galaktické záležitosti, které bude jediné oprávněno vést v budoucnosti jakákoli další jednání. Na dobu trvání této mise jste jmenován mimořádným a dočasným velvyslancem Pozemské unie na Olympu. Za vaše chování nesu zodpovědnost já. Ne, abyste své diplomatické poslání zaměnil za nějaké válečné dobrodružství, jak se vám to již kdysi podařilo."

Po kratší odmlce dodal:

"Ještě maličkost! Nepřeji si žádné srdeční záležitosti. Jestli se mi donese sebemenší stížnost toho druhu, dám vás dopravit na satelit, kde není o ženské zmínka ani v paměti centrálního počítače."

Mark nasadil uražený výraz:

"Vždycky jsem jednal jenom v zájmu Služby!"

"Výborně! Jen tak dál, chlapče! Jste na dobré cestě. Ovšem vidím, že už jste se ponořili do subprostoru."

"Pouze jsem se řídil vaším pokynem v posledním čísle Bulletinu S.D.P.P., že agent musí maximálně omezit zbytečné časové ztráty při misi."

"Mám dojem, že právě teď s vámi zbytečně ztrácím čas já. Jste nepolepšitelný! Nezapomeňte poslat co nejdříve hlášení!"

Mark se s úsměvem na tváři vrátil do salonu.

"Všechno je v nejlepším pořádku," hlásit už ve dveřích. "Teď máme jediný úkol: strávit zbytek cesty co nejpríjemněji. Mám tady pár filmů, které vám dají lepší přehled o vývoji naší civilizace od doby, kdy jste nás opustili. A také nápoj, kterému se u nás říká whisky. Zvu vás na skleničku!"

16

"Je to opravdu naše slunce," oznámil Héfaiostos, když si prohlížel údaje spektrálního analyzátoru.

Jeho hlas se chvěl dojetím. Afrodita s očima plnými slz se mu vrhla kolem krku a vtiskla mu polibek na

ústa. Jakmile se vynořili ze subprostoru, zamířil Ray detektory na velkou, bledou hvězdu, která ozařovala tento kout Galaxie. Naprogramoval vynoření na okraji planetárního systému, aby měl možnost provést poslední ověřovací pozorování s minimálním rizikem.

Héra, zářící štěstím, se obrátila na Marka.

"Děkuji, příteli," vydechla. "Nikdy bych nevěřila, že se dá prožít takový pocit radosti."

Její emotivní projev přerušilo Rayovo hlášení. "Pozor! Právě jsem v sektoru 220 lokalizoval kosmickou loď."

Mark byl okamžitě u řídicího pultu a jeho prsty se rozeběhly po klávesnici počítače. Rozžala se centrální obrazovka a na ní se objevila kosmická loď, mířící velkou rychlostí k Neptunu.

"Nemá žádné identifikační označení," konstatoval Ray.

Pozemšťan se obrátil na Hérafaistu s dotazem: "Podobá se nějakému olympskému stroji?"

"Ne! Pokud vím, náš astronef byl jedinou kosmickou lodí na Olympu, alespoň v době, kdy jsme odlétali. Dalo nám tehdy dost práce přesvědčit vládu, abychom dostali povolení k její stavbě. Příslušníci mojí rasy jsou velice konzervativní a vedou usedlý život. Nemyslím si, že by se i během několika století jejich mentalita změnila a oni se pustili do dobývání kosmu."

Obraz neznámé lodi teď vyplňoval téměř celý displej.

"Moc se mi to nelíbí," mručel si Ray. "Vypadá to na solanskou loď. Takhle daleko od své základny se pouštět jenom pirátské lodi."

Na tázavý Diův pohled Mark vysvětlil:

"Pozemskou unii tvoří osmdesát pět planet. Některé, při svém objevu neobydlené, byly kolonizovány pozemšťany. Ty jsou z pochopitelných důvodů velmi úzce svázány s ústřední vládou. Jiné, na kterých žily rozvinuté humanoidní civilizace, si přály federativní formou připojení k Zemi, aby mohly sdílet výhody společné existence a samy k nim přispívaly. Konečně třetí se formálně připojily k Unii z ryziho prospěchářství. Žárlivě si přitom střeží svou autonomii a často si vykládají federální zákony a předpisy po svém, nebo je zjevně porušují. To je právě případ Solanu. Poloha planety na okraji prozkoumané části vesmíru a daleko od ostatních civilizovaných světů jí vtiskla osobitý charakter. Všechny dosavadní vlády Solanu odmítly přítomnost pozemšťanů na planetě. Oficiální vyslanci jsou vězni na svých ambasádách a nesmějí je prakticky opustit. Povolení k přistání jsou udílěna podle prapodivných měřítek a je smutnou skutečností, že astroporty na Solanu jsou rájem pirátů a pašeráků. Ti mají možnost se na planetě zásobit vším potřebným a prodávat místním obchodníkům nepoctivě získané zboží. To je nezdárka opatřováno falešným certifikátem o solanském původu a znovu exportováno."

"A vaše vláda takovéto počínání toleruje?" divil se Zeus.

"Vesmírná policie je v tomto ohledu téměř bezmocná. Může se pokusit zadržet bandity pouze mimo solanský výsostný prostor, než se dostanou do svého útočiště, chráněného svéráznou diplomatickou imunitou."

Rozeznělo se signální zařízení videofonu. Mark stiskl spínač a na obrazovce se objevila kulatá tvář s břídlíkově šedým odstínem pleti.

"Takže je to Solaňan," vyslal Ray, "měl jsem se o něco vsadit."

Muž, jehož pohled nevěstilo nic dobrého, začal úsečně odříkávat:

"Jsem komandant Ker-Lo. Vnikli jste do mé vlivové zóny. Nařizuji vám, abyste se vzdali."

Android, jehož prsty se míhaly po klávesnici počítače, hlásil psychicky Markovi:

"Podle údajů poslední kosmické ročenky se jedná o nebezpečného piráta. Justičním počítačem byl už v nepřítomnosti odsouzen k smrti. Pátrá po něm usilovně Vesmírná policie."

"Škoda, že ho nevypátrala dřív než my," posteskl si Mark a zapjal svůj vysílač.

Na adresu piráta pak prohlásil:

"Lituji, ale cestuji z pověření Ministerstva pro Galaktické záležitosti a jsem chráněn diplomatickou imunitou."

"Proti bojovým hlavicím vás ovšem příliš neochrání," ušklubl se jeho protějšek. "Dávám vám minutu na to, abyste kapitulovali. Po této lhůtě vás pošlu ke všem čertům i s vaší imunitou."

Mark nasadil zděšený výraz, přičemž současně instruoval Raye:

"Naprogramuj střely. Dvě plus dvě, podle naší obvyklé techniky."

Rozčileným tónem nahlas odpověděl pirátovi:

"Mám prázdné skladištní prostory, nevezu žádné zboží. Mé poslání je ryze diplomatické."

Po banditově obličejí se rozlil krutý úsměv.

"Docela rád se spokojím s vaším astronefem. Obchody jdou dobře a potřebuji rozšířit svou flotilu. Když mi vydáte vaši loď nepoškozenou, daruji vám život. V tomto planetárním systému existuje terramorfní planeta, na kterou se dostanete v záchranném modulu."

Mark se zatvářil, jakoby ho nabídka zaujala, protože potřeboval získat čas.

"Jakou záruku mi můžete nabídnout?"

"Své slovo," reagoval Ker-Lo s přehnanou vážností.

Znovu se mentálně přihlásil Ray:

"Rakety připraveny! Jsme na dostřel."

Mark se ironicky zasmál.

"Jste docela legrační. Za vaše slova by nedal žádný astronaut v celé Galaxii ani zlamanou grešli."

Tvář piráta se zkrivila vztekem.

"Tahle drzost vás přijde draho, udělám..."

Mark nečekal až dokončí větu a psychicky zavelel:

"Pal!"

Z boku Neptunu vyrazila dvě torpéda, následovaná za okamžik druhým párem stříbřitých doutníků. Bandita, vyvedený z míry reakcí protivníka, o kterém si myslel, že je neozbrojený, ztratil několik drahocenných sekund. Reagoval se zpožděním a stačil vyslat pouze jednu střelu. Vzápětí byl nucen zapnout kolem své lodi ochranné silové pole.

Olympané fascinovaně přejížděli pohledy z jedné obrazovky na druhou, zatímco Ray si nespokojeně bručel:

"Tahle cesta navíc podstatně snížila naše energetické rezervy. Náš ochranný štít nedokáže absorbovat ani čtyři exploze."

"V tom případě si ho musíme šetřit," odpověděl Mark. "Vypust' návnadu a změň letovou dráhu."

Prudký obrat cestující málem povalil na podlahu.

Arés se vzpamatoval jako první.

"Když je střela vybavena samonaváděcí hlavicí, proč nezměnila směr současně s námi?"

"Návnada, kterou jsme vypustili, je dokonalým objemovým, termickým a magnetickým obrazem naší lodi. Pohybuje se nějakou chvíli po původní trajektorii a odláká tak střelu na sebe."

Mark pozoroval napjatě obrazovku vnějšího výhledu. První dvě torpéda právě dorazila k ochranné bariéře nepřátelské lodi. Díky perfektní Rayově synchronizaci explodovala při kontaktu se silovým polem na zlomek sekundy současně.

"Rayi, další salvu," nařídil Mark. "Musíme využít počáteční výhody! Doufejme, že tenhle lotr nemá loď vybavenou zesíleným generátorem."

Druhý pár raket dorazil k cíli. K Markovu velkému zklamání ani druhá exploze nepřátelský astronef nijak viditelně nepoškodila.

"Torpéda pět a šest vypuštěna!" hlásil Ray. "Protivník mění rychlost!"

Skutečně, nepřátelská loď viditelně zpomalila. Její velitel využil časový prostor mezi dvěma salvami, vypnul na chvíli ochranný štít a vypustil celý roj střel.

"Tři... čtyři... šest... osm..." počítal Ray. "Tak na tenhle dárek nestačí ani veškeré naše energetické rezervy. Moc jiných možností než vzít nohy na ramena nemáme."

Mark s ostře staženými rysy nařídil Olympanům:

"Rychle si lehněte na sklápěcí křesla a připoutejte se magnetickými pásy. Dost to s námi teď zamává."

Ray nastavil propulsory na plný výkon. I přes dokonalé antigravitační systémy byli cestující doslova přibiti do svých sedadel. Mark znepokojeně sledoval na ústředním displeji skupinu nepřátelských střel. Byly perfektně seřazeny, takže jejich postupné exploze na ochranné bariéře Neptuna by vedly k energetickému přesycení generátoru.

"Musíme je nějak rozdělit," ozval se Ray. "Ale jedna návnada neodchýlí všechny."

"Žádná návnada nebude! Nebylo by nám to nic platné. Naprogramuj jednu raketu tak, aby explodovala

přesně minutu po odpálení."

"Co jsi zase vymyslel na fintu?"

"Teď nemám čas na vysvětlování, dělej, co jsem ti řekl," odbyl ho Mark s očima stále upřenýma střídavě na obrazovku a na ukazatele přístrojů.

Rázným pohybem snížil energetický příkon propulsorů, což se okamžitě projevilo poklesem rychlosti.

"Střely ve vzdálenosti 30 kilometrů," oznamoval nezúčastněným hlasem počítačový syntezátor, ... 20 kilometrů..."

Mark s prsty křečovitě svírajícími ruční ovládání stroje sledoval nepřátelská torpéda, která se rychle přibližovala k Neptunu. Jejich hlavice se výhrůžně blyštěly. "10 000 metrů...7 000...5 000..."

Odpočítávání se zrychlilo.

"3 000... 1 000... 500 metrů."

Mark prudce změnil směr letu a zároveň zavelel Rayovi:

"Vypuť návnadu!"

Změna dráhy byla tak drastická, že pozemšťan měl pocit, že mu oči vylezly z důlků. Nepřátelské rakety setrvačností minuly Neptuna. Ale ještě zdaleka nebylo vyhráno. Návnada zmýlila pouze první dvě střely, ostatní širokým obloukem zahnuuly a jako honící psi znovu vyrazily za kořistí.

Mark upravil letovou dráhu tak, aby byl Neptun přesně v ose pronásledovatelů.

"Pal!" zařval.

Dokonale navedená střela z Neptunu vyrazila vstříc svým dvojnicím z pirátského astronefu. Mark, nervy napjaté k prasknutí, odpočítával v duchu sekundy. Při číslici šedesát se obrazovka prudce rozzářila. Explodovala jaderná nálož jejich rakety. Intenzivní neutronové záření na okamžik vyřadilo z provozu naváděcí zařízení nepřátelských střel a narušilo jejich programování. Vzorně seřazený roj stříbrných doutníků se rozprskl do všech stran.

Mark si hřbetem ruky otřel zpoceně čelo, zatímco Ray jeho výkon lakonicky komentoval:

"Trochu atypické, ale účinné!"

"Když jsem byl ještě aspirantem u Třetí galaktické eskadry, provedl nám tenhle kousek jeden starý, zkušený pirát. Upláchl nám tehdy před nosem a od té doby jsem si přál někdy si to vyzkoušet."

Přenesl svou pozornost na nepřátelskou loď.

Její ochranný štít zřejmě absorboval poslední salvu Neptuna, ale rychlost lodi viditelně poklesla.

"Nesmíme mu dát možnost, aby se vzpamatoval." Ray stiskl dva spínače a utrousil:

"Teď už nám zbývá poslední raketa!"

Mark napjatě sledoval let dvojice jejich střel. Brutální manévrování způsobilo, že i přes účinný antigravitační systém Neptuna mu v nose popraskaly cévky a z levé dírky mu vytékal pramínek krve. Setřel ji papírovým kapesníkem, což mělo za následek, že si navíc umazal i bradu.

"Kontakt za deset sekund," hlásil Ray.

Mark stiskl pěsti a přistihl se, že si mumlá jakousi modlitbu. Pokud střela nezasáhne loď protivníka, bude se muset s Neptunem ukrýt v subprostoru a vyčkat přiletu křížníku Vesmírné policie. Vycházela z toho další časová ztráta a Khovovo rozčilování.

Střely letící v mírném rozestupu dorazily ke svému cíli a vybuchly. Marka na okamžik zaplavil pocit zmaru a neúspěchu. Pirátský astronef jakoby veškerou palbu ignoroval a pokračoval v letu.

"Rychle, Rayi, nastav pohonné jednotky na plný výkon, musíme zmizet v subprostoru, než nám zase pošle dárek."

Android už zvedal paži, aby vyplnil příkaz, ale v půli cesty se jeho ruka zarazila.

"Podívej se," vyhrkl a velice lidsky se zazubil.

Z nepřátelské lodi vytryskl gejzír bílé páry a jako vlečka se táhl za astronefem. Nejprve byl tenký, ale rychle nabýval na objemu.

"Prasklina v trupu," zamručel spokojeně Mark. Náhle astronef zmizel a na jeho místě se objevil duhový oblak, který se rychle rozpínal do všech stran.

"Tak tohle bylo o fous," poznamenal Ray, kterému se vrátil obvyklý klid.

Markův úlevný výdech připomínal tornádo zuřící v Karibském moři. Zvedl se ze sedadla a prohlásil:

"Musím dojít uklidnit naše pasažéry."

17

V prostorné kajutě sloužící jako společenská místnost se zraky všech Olympanů upřely na Marka. Barva Diovy pokožky měla popelavý odstín, na čelech Héfaišta a Aréa se perlily veliké krůpěje potu a Afrodita se právě probírala z bezvědomí. Jediná Héra vypadala poněkud klidnější než její přátelé.

"Žádné nebezpečí už nehrozí," oznámil Mark s povzbudivým úsměvem.

Vzal z distributoru několik pohárků a rozdál je svým hostům.

"Ty jsi ale zraněn, Marku," ulekla se Héra.

"To je jen následek prudkého zrychlení."

Arés se jako první vztyčil ze sklopeného sedadla. "Musím uznat, příteli, že jsi stejně dobrý v boji kosmických lodí jako v šermu. Docela rád bych to byl viděl na vlastní oči."

"Budete mít možnost shlédnout některé sekvence zaznamenané počítačem. Ovšem musím se vám přiznat, že v jednu chvíli jsem měl pořádně nahnáno."

"Jenom blázní nemívají strach," řekla Héra. "Skutečně odvážný člověk je ten, který jej dokáže překonat. Za těch pár uplynulých dní jsme se od vás dost naučili."

Mark se obrátil k Héfaištovi, který právě ohleduplně pomáhal Afroditě vstát a poněkud v rozpacích změnil téma:

"Blížíme se k Olympu. Víte o nějakém způsobu, jak kontaktovat naše soukmenovce? Při spatření Neptuna by se mohli domnívat, že jsou napadeni a uvést v činnost případný obranný raketový systém. Já už mám válčení pro dnešek dost. Přijďte za mnou do pilotní kabiny, jakmile se váš stav zlepší."

Když se vrátil k Rayovi, zapnul hyperprostorový vysílač.

"Slušelo by se podat Khovovi hlášení. Solaňané jsou schopní z toho ještě udělat diplomatickou aféru a tvrdit, že jsme sestřelili bezbrannou obchodní loď."

Operátor, který měl právě službu, se na něho podíval s útrpným výrazem:

"Nemáte v poslední době vůbec štěstí, kapitáne. V New Yorku jsou právě dvě hodiny ráno. Mám vás přepojit do generálova bytu?"

"To by bylo zbytečné," pospíšil si s odpovědí Mark. "Moje zpráva není zase tak urgentní. Stačí, když ji šéf najde zítra ráno na svém psacím stole."

Jeho protějšek poněkud zklamaně pronesl: "Jsem připraven převzít nahrávku."

Krátce po skončení přenosu vstoupil do místnosti Héfaištos.

"Používáme pro spojení stejné rádiové vlny jako vy, ale s jinou frekvenční modulací."

"Uveďte mi její charakteristiky a já podle toho vyladím náš vysílač."

Oba byli v plné práci, když do pilotní kabiny nahlédla pootevřenými dveřmi Héra. Na obrazovce viditelnosti se rýsoval Olymp jako velká, modrozelená koule.

"Můj domov," uklouzlo Hěře. Bylo vidět, že stěží potlačuje dojetí.

Počítač začal hlásit údaje z analyzátoru.

"Hmoty: 1,12 hmotnosti Země. Rotace kolem vlastní osy: třicet pět hodin, dvacet tři minut. Oběžná doba kolem ústřední hvězdy: 2178 dní. Atmosféra: dusík 76 %, stopová množství vzácných plynů. Oceány zabírají 67 % povrchu planety. Polární oblasti pokryty ledem. Nevýrazný sklon rotační osy způsobuje menší klimatické rozdíly mezi jednotlivými ročními obdobími."

Údaje se rychle hromadily, ale Mark je poslouchal jen na půl ucha. Při silném zvětšení vypadala planeta jako nádherná botanická zahrada, místy vyšperkovaná zářícími horskými vrcholky.

"Do dneška mě nenapadlo, jak je vlastně krásná," šeptala si Héra pro sebe.

Na Markovu otázku nahlas vysvětlila:

"Olympané již před tisíci lety začali celkem moudře s omezováním růstu populace. Při naší dlouhověkosti by nekontrolovatelná reprodukce musela vést brzy ke katastrofě. Už od pradávna se počet obyvatel udržuje na několika miliónech."

"Zvláštní, dosud jsem nezaregistroval žádné energetické zdroje."

"Všechny tovary jsou hluboko pod zemí a pracují zcela automaticky. Energii získávají z hlubinného magmatu, které má velmi vysokou teplotu."

Po mnoha bezvýsledných pokusech se Rayovi a Héfaištovi podařilo konečně navázat spojení. Na obrazovce se objevila přísná tvář, lemovaná hřívou šedivých vlasů. Obraz sice nebyl příliš kvalitní, ale

zvuk byl téměř dokonalý.

"Héfaistos! Nemohu uvěřit svým očím! Právě mě informovali, že ses ozval. Mysleli jsme, že už nežijete, když jste o sobě nedali tak dlouho vědět a neodpovídali jste na naše výzvy."

"Měli jsme velké problémy, Chronosi. Jedině díky neuvěřitelné náhodě se teď vracíme domů."

Héra zašeptala Markovi do ucha:

"Chronos je prezidentem desetičlenné Rady moudrých, která řídí naši planetu."

Když se prezident Olympianů po krátké pauze znovu rozhovořil, naskočila mu na čele starostlivá vráska. "Povíš nám o všech dobrodružstvích při osobním setkání. Momentálně mám na Olympu jisté problémy, které jsou, jak doufám, přechodného rázu. Bude proto rozumnější, když přistanete se svou lodí na jižní polokouli. Potom mne ihned vyhledejte v paláci. Budu vás netrpělivě očekávat."

"Héfaistos mu chtěl ještě povědět o existenci pozemšťanů, ale už se k tomu nedostal. Spojení bylo náhle přerušeno."

"To je divné," vrtěla Héra hlavou. "Obvykle bývá Chronos mnohem sdílnější a přívětivější. Musí mít velké starosti! Mohlo by to mít nějakou spojitost s lodí, která na nás zaútočila?"

"Nelze to vyloučit," řekl zamyšleně Mark. "Piráti jsou všeho schopní a jejich prohnalost nezná mezí."

Héfaistos ukázal na oblast na jižním kontinentu planety.

"V těchto místech se nachází jeden starý, opuštěný astroport, kde bys mohl přistát s vaší lodí."

"Raději nechám Neptun na parkovací oběžné dráze, abychom ušetřili energii. Vylodíme se v modulu."

"Nebojíš se nechat astronef opuštěný? Kdyby tady byli nějakí bandité, bez problému by se ho mohli zmocnit."

"S tím si nemusíme dělat příliš velké starosti. V automatickém obranném režimu je velmi obtížné ho vůbec lokalizovat, natož se dostat na palubu."

"Můžete se připravit," oznámil Ray. "Za osmnáct minut jsme na oběžné dráze kolem Olympu."

Když Mark jako první vstoupil do skladištního prostoru, narazil tam na androida, který mu podával ochranný opasek.

"Dobil jsem generátor. Vezmi si také laserovou pistoli. Chronosův proslov se mi nějak nezdál."

"Olympianům by se tahle válečná výstroj nemusela zamlouvat."

"Lepší zranit jejich city, než si nechat upálit hlavu laserem," zareagoval Ray vlastním příslovím.

Mark po tomto argumentu už nic nenamítal a připjal si na opasek pouzdro s laserovou zbraní. Android zatím do modulu nakládal kovovou schránku.

"Beru s sebou náhradní hyperprostorový vysílač," vysvětloval. "Mohli bychom ho potřebovat pro spojení s Ministerstvem pro galaktické záležitosti, kdyby si olympský prezident přál navázat diplomatické styky. Kromě toho jeden nikdy neví co se může přihodit."

Někdejší bohové se při nastupování se smíchem strkali jako rozpustilí školáci. Končilo pro ně dlouhé, bolestné období. Ray se nasoukal do modulu jako poslední.

"Výstup připraven," hlásil.

Stroj se oddělil od Neptuna a ponořil se do horních vrstev atmosféry. Zapojení brzdných trysek vrhlo pasažéry modulu prudce vpřed.

"Nechci se dlouho promenovat na oběžné dráze dokud nevíme, co se přesně děje tam dole," vyslal Ray. Člun rychle prolétl oblačnou vrstvou a pod ním se otevřela obrovská, nádherně modrá hladina oceánu.

"Na které pevnině žijete?" zeptal se Mark Dia. "K přistání modulu nepotřebujeme astroport. Můžeme jej posadit kdekoliv."

"To je pravda, v tom rozrušení jsem si to neuvědomil. Naše hlavní město leží na pětáctýřicátém stupni severní šířky, uprostřed velkého ostrova."

Ray se řídil Diovyými pokyny a modul brzy přelétl nad prostornou pláží z bílého písku.

"Můžete zpomalit," upozornil Zeus. "Město je odsud necelých dvě stě kilometrů."

"Vidím jen samé lesy!"

"Díky tomu, že naše populace není příliš početná, nejsme nuceni tísnit se v přelidněných městech a stavět obří budovy. Dáváme přednost individuálnímu bydlení, ve vlastních domech obklopených parkovou vegetací. Nechceme ničit naši krásnou přírodu."

Obrátil se ke svým druhům s otázkou: "Jaké místo vybereme?"

Héfaistos bez váhání odpověděl:

"Navrhuji můj dům! Leží na pozemku, kde je několik prostranství, vhodných k přistání."

Modul sníženou rychlostí prolétl postupně nad několika stavbami vilového charakteru, jednou nádhernější než druhou. Hustou vegetací občas probleskovala klikatící se cesta.

"Je to moc hezké, ale pro rychlé přesuny nepraktické," komentoval obraz pod nimi Mark.

"Pro cestování na dlouhé vzdálenosti používáme síť podzemní dráhy," ozvala se Héra dotčeně. "Její kabiny se pohybují nadzvukovou rychlostí!"

"Je to tu jako po vymření," divil se Zeus. "Před naším odletem bývala obloha plná helioletů. Že by naši soukmenovci změnili životní styl?"

Héfaistův dům byla velmi elegantní stavba s prvky řeckého slohu. Prostornou terasu podpíraly masivní atlanty. Vstoupili do prostorného salónu s velkými okny, kudy dovnitř proudila záplava slunečních paprsků.

Mark pobaveně pozoroval Afroditu a Héfaista, kteří se okamžitě ujali role hostitelů, jakoby byli pryč jen pár dnů. Po krátké poradě Olympanů se Zeus obrátil na Marka.

"Myslím, že bude nejlepší, když si teď odpočínáte. My musíme informovat Chronose o naší anabázi a o vaší přítomnosti. Určitě tě přijme hned zítra, s poctami, které ti, jako zvláštnímu vyslanci, náleží."

Vrátíme se co možná nejdříve."

Afrodita ukázala pozemšťanům jejich pokoje, koupelnu a umístění distributorů potravy a nápojů. Když zůstali s Rayem sami, dopřál si Mark něco jídla, stejně bezvýrazného jako nabízel distributor na jeho astronefu.

Stěží potlačil zívnutí.

"Dal bych sice přednost procházce po městě," zamručel, "ale lepší bude nevyvolat hned první den diplomatický incident," svěřil se androidovi.

"Vzbud' mě, až se naši přátelé budou vracet."

18

Úzkostí naplněné volání vytrhlo Marka ze spánku. Zvedl se na posteli, proklínaje osud, že ho připravil o pokračování velmi příjemného snu.

"Co se děje?" zamručel a protíral si oči.

Nad ním se skláněl Zeus, na první pohled krajně rozčilený. Po tvářích mu stékaly praménky potu a jeho pravé oko nebylo téměř vidět pod otokem, hrajícím všemi barvami.

"Héra... Héra..." blábolil. "Unesli Héro!"

Mark jím musel silně zatřást, aby se trochu vzpamatoval.

"Vzpamatujte se! Co se vlastně stalo? A pěkně po pořádku!"

Suchý, energický tón jeho hlasu zapůsobil jako studená sprcha.

"Když jsme přišli do prezidentského paláce, jeden z poradců nám oznámil, že Chronos má jednání s nečekanou návštěvou. Odvedl nás do předpokoje, kde jsme čekali asi půl hodiny. Pak z prezidentovy pracovny vyšla tři neznámá individua."

Zeus v rozpácích odvrátil pohled.

"Ti neznámí se podobali... pozemšťanům. Vlastně ne tak docela... Měli šedivě zabarvenou pokožku, jako ten pirát, který napadl tvou loď."

"Solaňané!" zavrčel Mark. "Co tady dělají?"

Rozčilený Zeus pokračoval:

"Ve chvíli, kdy nás míjeli, jeden z nich pohlédl na Héro. Řekl něco svým společníkům v jazyce, kterému jsme nerozuměli a všichni tři se dali do smíchu. Náhle se vrhli na Héro, uchopili ji za paže a táhli pryč. Pokusil jsem se jim v tom zabránit, ale dostal jsem úder do obličeje a na okamžik ztratil vědomí. Když jsem přišel k sobě, byli už pryč i s Héro. Spěchali jsme za prezidentem do jeho pracovny. Zpráva Chronose silně rozrušila a okamžitě nám vyličil celou situaci."

Nešťastný Olympan se na chvilku odmlčel, aby se uklidnil a srovnal si myšlenky. Nervózně si proplétal prsty, které se mu rozčilením trásly.

"Zhruba před jedním naším rokem přistál na Olympu cizí astronef. Jeho posádku tvořili bytosti velmi podobné pozemšťanům. Velmi brzy se projeвили jako bezohlední a panovační tvorové. Vyžadovali,

abychom pro ně shromáždili jisté krystaly, kterých se naštěstí na naší planetě nachází hojnost."

"O jaké krystaly se jednalo?"

"Myslím, že ve vašem jazyce jim říkáte diamanty, nebo tak nějak."

Mark si překvapeně hvízdal, zatímco Zeus pokračoval:

"Od té doby se pravidelně vrací pro stále další a další zboží. Aby si zajistili svou bezpečnost a přinutili nás k větší horlivosti, zanechali na Olympu stálou, nevelkou strážní posádku. Sídli nedaleko odsud v jedné vile na kopci."

"A váš prezident si tohle všechno nechává líbit?" vybuchl Mark.

"Nic jiného mu nezbyvá! Nemáme ani armádu, ani policii!"

"Mohli jste v době jejich nepřítomnosti zorganizovat dobrovolnickou milici."

Zeus znechuceně zavrtěl hlavou.

"Žádní dobrovolníci by se nejspíš nenašli! Navíc Chronos ve své moudrosti usoudil, že by bylo zbytečné riskovat životy kvůli pomíjivým nepříjemnostem. Myslí si, že za dvacet, třicet let tihle nezvaní hosté zmizí. V našem měřítku to představuje kratičké období. Je dokonce proti, abychom proti těm banditům podnikli nějakou akci."

"Když jsou tedy všichni spokojeni, proč jsi mě budil?" procedil Mark vztekle.

Zeus se nepřítomně zahleděl do rohu místnosti. Bylo vidět, že je mu trapně a ostýchal se vyslovit, co mu běží v hlavě. Nakonec rudý v obličeji téměř nesrozumitelně zamumlal:

"Bojím se... o Héra. Jestliže ji piráti takhle odvedli, určitě s ní nemají příliš ušlechtilé úmysly. Jak ji znám, bude se bránit... Mohli by ji i zabít! Tohle pomyšlení je pro mne nesnesitelné. Vím, že jsem jí nebyl příliš věrný... spíše naopak... ale... miluji ji!"

Roztřeseným hlasem dodal:

"Myslel jsem si... ty se konec konců nemusíš radami Chronose řídit. Mohli byste mi pomoci?"

"Můžeme se o to pokusit," odpověděl Mark po krátké úvaze.

"Kde je Arés s Héfaistem?"

"Zůstali ještě v paláci, aby informovali o naší cestě a také o tvé přítomnosti. Vrátil jsem se sám."

Ray se mentálně vmísil do hovoru.

"Vidím, že si chceš znovu hrát na šlechtěného rytíře, ochraňujícího bezmocnou ženu, která ti způsobila dost nepříjemné zážitky. Hlavně si nezapomeň svou laserovou pistoli!"

"Jdeme," řekl Mark Diovi. "Je tady k dispozici nějaký dopravní prostředek?"

Před vnějším schodištěm do vily stálo podlouhlé vozidlo.

"Pohybuje se na antigravitačním principu," vysvětloval Zeus, "ale není příliš rychlé. Nebylo by lepší použít váš modul?"

"Naši protivníci jsou jistě v plné pohotovosti. Kdyby spatřili pozemský stroj, pochopili by, že jsou napadeni. Nechci, aby jim Héra posloužila jako živý štít."

Nasedli do vozidla a Zeus nastartoval. Jeli pomalu po silnici, která se vinula v ostrých serpentínách mezi nádherně zbarvenými skupinkami stromů a keřů, osvětlenými dovedně zamaskovanými reflektory.

"Nemůžeme jet rychleji?" ozval se po chvíli netrpělivě Mark.

"Rychlost je přísně omezena, aby se zabránilo nehodám."

"Máte nějakou představu o počtu našich nepřátel?"

"Žádnou! Posádka se mění s každým přiletem jejich astronefu."

Rozhostilo se tíživé mlčení, každý byl zahloubán do svých myšlenek.

"Tak tamhle je ten dům," ozval se konečně Zeus a ukázal na bílou patrovou vilu, vzdálenou asi sto padesát metrů.

"Zastavte tady," rozhodl Mark. "Zbytek dojdeme pěšky."

Když se Zeus pohnul, aby vystoupil, Mark ho zadržel.

"Zůstaňte tady! Když se nevrátíme do svítání, znamená to, že jsme neuspěli. V tom případě se vrátíte do Héfaiستova domu. V modulu je hyperprostorový vysílač. Je nastaven na frekvenci naší Služby. Jakmile dostanete spojení, podejte podrobnou zprávu o situaci."

"Já ale neznám vaši řeč!"

"To nevadí! Použijte váš jazyk. Univerzální překladatel ji rychle dešifruje, pokud bude vaše hlášení

dostatečně dlouhé!"

Mark, těsně následován Rayem, se vydal k bělostné stavbě, která se tyčila uprostřed volného prostranství. Došli na jeho okraj, držíce se opatrně ve stínu stromů.

"Museli bychom překonat nejméně stometrovou vzdálenost bez jakékoli možnosti úkrytu," zkonstatoval Ray.

Mark si pozorně prohlížel trávník před sebou.

"Ještě nedávno to tady muselo být zarostlé keři a stromy. Těsně u země jsou vidět pařezy. To není samo sebou."

Ray ukázal prstem na přístřešek terasy. "Moje detektory registrují radarové vlny!"

Android se s použitím antigravu vznesl nad korunu mohutného stromu, připomínajícího více než stoletý dub. Jeho průzkumná výprava netrvala dlouho, protože za necelých pět minut byl zpátky u Marka na zemi.

"Je tam umístěn otočný radar, který pročesává v pravidelných intervalech travnatou plochu do vzdálenosti jednoho sta metrů. Radarová anténa je spojena s laserovým dělem, které automaticky zničí vše, co se dostane do sledované zóny."

"Musíme vymyslet, jak se dostat dovnitř."

"Radarový svazek přejíždí stejné místo každých deset sekund."

"Sto metrů za deset sekund na planetě s vyšší gravitací než na Zemi... Tak dobrý zase nejsem."

"Zato já ano," ozval se s nádechem pýchy android, "samozřejmě s využitím antigravu," dodal poněkud skromněji. "Donesu tě tam."

Vzal Marka do náruči jako pírků. Chvilku nehybně stál a pak prudce vyrazil vpřed. Uháněl dlouhými skoky, zatímco Mark odpočítával sekundy.

"Dvě... tři... čtyři... pět... šest..."

Při vyslovení číslíčky devět se přitiskli ke zdi vily.

"Tady jsme v bezpečí," vyslal Ray.

Mark sám nevěděl, pokolikáté už musel složit hold konstruktérům, kteří odvedli tak perfektní dílo. Ray se opatrně přiblížil k širokému zasklenému oknu a pečlivě si ho prohlížel.

"Je to špatné, okno je opatřeno výstražným zařízením. Podíváme se, jestli byli tak pečliví i v prvním patře. Chyt se mě!"

I hořejší okna však byla opatřena zabezpečovacím elektronickým zařízením. Android vysadil Marka na střešce terasy, v jejímž středu se na kovovém pilíři otáčela radarová anténa.

"Zůstaň ležet, abys náhodou neprotnul svazek radarových vln, já se tady trochu porozhlédnu."

Doplazil se až k střešním nosníkům a vyslal:

"Zevnitř sem vede schodiště. Bohužel je také pod kontrolou."

Přemístil se opatrně o kus dál a položil ucho na střechu.

"Pod námi se nachází nějaká místnost. Vypadá to, že je prázdná. Mohl bych svým laserem prorazit ve střeše a stropu otvor."

Dal se ihned do práce. Postupoval pomalu a opatrně vedle sebe pokládá odřezané kusy materiálu. Za necelých deset minut byl otvor o průměru dobrých šedesáti centimetrů hotov. Oba pozemšťané se do něho jeden po druhém nasoukali.

Ocitli se v tmavé místnosti, pravděpodobně ložnici. Dalo se tak soudit podle dvou lůžek u stěny. Ray opatrně otevřel dveře vedoucí na dlouhou chodbu. Okamžitě je však zase přivřel.

"Malér, Marku! Na odpočívadle schodiště stojí bojový robot. Vypadá to ale, že je vypojen, protože nezaregistroval pohyb dveří."

"Takže toho využijme."

"Nastav si ochranný štít na maximální výkon. Začínat si něco s těmito krácejícími popelnicemi je stejně nebezpečné, jako tahat hladového tygra za vousy," mručel Ray.

Posunovali se pomalu chodbou k nehnutě stojícímu robotovi. Byl to asi dva metry vysoký ovoid, opatřený šesti chapadlovitými výrůstky. Každý z nich představoval smrtící zbraň: laser, dezintegrátor, odpalovací zařízení taktické jaderné rakety, vrhače klasických výbušných střel, granátů s anestetickým plynem. V jeho výzbroji nechybělo téměř nic.

"To je přece mašina Vesmírné policie," vyslal Mark. "Zajímalo by mě, jak si ji Solaňané dokázali opatřit." "Můžeš se na to později přepstat admirála Neumana," zareagoval ironicky Ray. "Určitě ho to potěší." Obešel pomalu robota, snažil se vyvarovat sebemenšího prudšího pohybu. Opatrně nadzvedl malou kovovou krytku na spodku vejčitého těla.

"Je opravdu vypojen," vydechl překvapeně. "Může být ale kdykoli aktivován dálkovým ovladačem." Z ukazováčku androida vytryskl laserový paprsek. "Vyřadil jsem pojistky generátoru. Musíme ale jednat rychle. Tohle plechové svinstvo se dokáže samo opravovat."

S pomocí digitálního laseru upálil postupně všech šest chapadel u samé jejich základny. Zabralo to poměrně dost času, vzhledem k odolnosti slitiny, ze které byla chapadla vyrobena. Potom do vzniklých otvorů vložil malé termické granáty se zpožděnou rozbuškou.

Héra znepokojeně sledovala počínání trojice mužů v místnosti. Seděli kolem stolu a hráli karty.

Odvlekli ji do této vily, posadili do křesla a nařídili, aby se ani nehнула. Místnost, kde se nacházeli, byla kdysi vkusně zařízeným obývacím pokojem. Teď byla samá špína a její stěny pokrývaly odpudivé skvrny. Na podlaze se válely prázdné plechovky a pohárky z umělé hmoty.

Když Solaňany hra omrzela, pustili se do jídla, které by se spíše než stolováním dalo nazvat nechutnou žranicí. Potom hodně pili a po chvíli se v jejich rukou znovu objevily karty. Asi po hodině se jeden z nich, obr navlečený do pomačkané a promaštěné kombinézy, zvedl a dal se do chraplavého smíchu.

"Vyhrál jsem! Jsem první na řadě."

Obrátil se k Hěře, sledován závistivými pohledy svých kumpánů. První byl malý, tmavovlasý, s nízkým čelem a hustým obočím. Druhý, který měl dlouhé hnědé vlasy svázané šňůrkou do copánku, zavrčel:

"Doufám, že nám tu podívanou neodepřeš. Pak tě stejně hned vystřídáme."

Obr přistoupil k Hěře, která se schoulila hlouběji do křesla.

"Tak už dost flirtování," ušklíbl se. "Koukej se svlékat!"

Třesoucí se žena, s hrdlem staženým úzkostí, zavržela odmítavě hlavou. Solaňan natáhl svou tlustou paži a uchopil ji za kombinézu.

"Dobrá, jak chceš. Alespoň si dopřeji to potěšení svléknout tě sám. Připomene mi to časy mladosti, kdy jsem těmahle rukama stahoval králíky zaživa."

Prudkým trhnutím urval kovové spony a obnažil tak hrud' oběti.

Spokojeně si prohlížel výsledek svého zákroku. Při pohledu na dvě bělostná řadra, která se žena snažila zakrýt rukama, se hlasitě rozchechtal.

"Vidím, že se nebudu nudit. Mám rád vzpurné klisničky. Čím víc se brání, tím víc se mi to líbí."

"Nechte mě," rozkřikla se Héra. "Moji přátelé mě už brzy najdou!"

Pirátovo břicho se otřásalo smíchem.

"Jsou jako ovce, všichni do jednoho. Jako rohožky, o které už není zábavné si ani otírat podrážky. Už při první návštěvě Ker-Loa se podělali strachy. Dali mu všechno, co chtěl. Při každém návratu bude komandant požadovat stále více drahých kamenů. Potom tady vybudujeme stálou základnu a budeme ji pronajímat ostatním pirátům."

Surovým gestem strhl z Héry zbytky oděvu. Když se marně pokoušela zakrýt svou nahotu, pirát se ušklíbl.

"Pokud budeš rozumná, necháme tě za pár dnů nebo týdnů odejít. Můžeš si být jistá, že nejsi první ani poslední. A všechny odsud neodcházely zklamané nebo nešťastné. Zdá se, že zdejší muži jsou asi tak stejně dobrými samci jako bojovníky," uzavřel ironicky pirát.

Uchopil svou oběť do mohutných tlap a přitáhl ji k sobě. Žena odvrátila hlavu, aby se uhnula masitým rtům, které se chystaly přisát na její ústa.

Hromotluk ji vyzvedl z křesla a položil na podlahu. Při doteku s chladnými dlaždicemi se Héra roztrásla.

Vzápětí ji však zavalila obrovská tíha. V posledním zoufalém odporu se vzepjala a vykřikla:

"Ne! To nesmíte! Nemáte právo..."

Její směšný protest se nedočkal žádné odezvy. Pod vahou násilníka se začala dusit. Zmítala se, škrábala a kousala jako divoká kočka. Její nehty však neškodně klouzaly po hladké kombinéze piráta, paže jí sevřely silné prsty. Zrak jí zastřel černý závoj. Neslyšela už ani zvuk otevíraných dveří, ani nesmlouvavý

hlas:

"Ruce nahoru a rychle!"

Solaňané, plně zaujati divadlem odehrávajícím se před jejich zraky, si nevšimli pohybu kliky. Tmavovlasý skrček zareagoval jako první. Bleskově vrazil ruku do kapsy a vytáhl laserovou pistoli. Zamířit však už nestačil. U kořene nosu se mu objevil malý, černý otvor. Ray zaúřadoval se svou obvyklou elektronickou přesností. Tělo bandity se vzepjalo jako luk a pak s žuchnutím dopadlo na zem.

Druhý pirát se s řevem vrhl na androida. Domníval se, že má před sebou Olympana, kterého rychle zlikviduje. Ray se vyhnul jeho útoku a odpověděl drtivým úderem na pirátův žaludek. Solaňan se zlomil v pase a zařval bolestí: Android ukončil krátký boj malíkovou hranou své pravé ruky, která přistála na protivníkovi šiji. Ozvalo se zřetelné zapraskání lámaných obratlů.

Zneškodnění obou pirátů bylo dílem několika sekund, obr se však přesto stačil zvednout. Héro přitom před sebou držel jako štít.

"Jestli uděláte ještě krok, zabiju ji," zaječel a přitiskl hlaveň své laserové pistole na ženin spánek.

Mark a Ray znehybněli, zatímco kolos hlasitě vykřikl:

"AXZ rychle ke mně!"

Mark s předstíraným klidem jízlivě utrousil:

"Jestli voláte to plechové vejce z prvního patra, tak zbytečně ztrácíte čas!"

Jako na potvrzení jeho slov zazněly tlumené detonace termických granátů.

"Právě jsme mu rozdělali malý ohýnek, aby se trochu ohřál," přisadil si Ray.

Solaňan s divokým pohledem zaječel:

"Tohle vás bude mrzet! Až se komandant Ker-Lo vrátí, zničí vaše město do základů."

"Ani bych neřekl," odušil Mark s ledovým úsměvem. "Váš šéf se nejspíš právě teď smaží v pekle a je dost nepravděpodobné, že by mu Lucifer povolil vycházku."

Po těch slovech pirát zesinal. Zíral na Marka svýma vodnatýma očima, které se náhle rozšířily poznáním:

"Vy nejste... vy jste pozemšťané," vyrazil ze sebe s námahou.

"Správně! A vy jste zatčen! Okamžitě se vzdejte!"

Hromotluk zesílil stisk svých paží, objímajících Héro.

"Nikdy! Jestli uděláte jediný krok, oddělám ji."

"Tím ovšem ztratíte svoji poslední šanci."

"Nic se mi nemůže stát," ušklíbl se bandita. "Tady určitě ani nevědí, co je to trest smrti."

"Budete vyhoštěn a předán pozemským úřadům!"

"Pro mne za mne, ať si mne klidně vyhostí! Můžete mě při nejhorším postavit před justiční počítač. Tak to říká zákon! Jenže já už jsem byl jednou odsouzen a uznán nesvéprávným. Maximálně strávím pár let na psychiatrické klinice. Jestli chcete tuhle kočičku zachránit, budete se mnou muset vyjednávat. A lacino vám ji nevydám. Chci astronef!"

Mark horečně uvažoval. Pirát vypadal sebejistě a nejspíš mluvil pravdu. Obrátil se k Rayovi a zvednul obočí. Bylo to domluvené znamení, aby android vypjal nahrávací zařízení.

"Děláte chybu," řekl mrazivým tónem. "Nejsem policista, ale agent S.D.P.P. Nemusím vás tedy zatknout. Jako prostý občan Unie mám ale povinnost pomoci svému bližnímu v nebezpečí."

Zvedl svou laserovou pistoli.

"Poslouchejte, co se stane, jestli jí ublížíte: já i Ray okamžitě zahájíme palbu. Ale nezabijeme vás.

Nejprve vám upálíme ruce a nohy a potom tu vaši mužnou ozdobu, na které si tak zakládáte. Teprve potom vás, pokud to přežijete, jako spořádaní občané předáme soudu. Předpokládám, jak jste sám řekl, že vás neodsoudí k smrti, protože jste cvok. Budete tak mít před sebou možná ještě dlouhá léta nezáviděníhodné existence!"

"Něco takového se neodvážíte udělat!" vyjekl obr zjevně znejistělými Markovými slovy. "Na to nemáte právo! Musíte respektovat zákony!"

"A jaké?" ušklíbl se Mark. "Na Olympu žádné soudnictví neexistuje. A našim úřadům to už jistě nějak vysvětlím. Jak vidíte, moc toho neriskuji."

Pirát chvíli mlčky zíral na Marka, jehož oči dostaly podivný kovový lesk.

"Myslím, že jste schopni to udělat," vyrazil ze sebe nakonec vztekle, "ale zapomněli jste na jednu

maličkost. I já jsem ozbrojen!"

Napřáhl paži a vypálil dvakrát směrem k Markovi. Při kontaktu s ochranným silovým polem se laserový paprsek změnil v neškodnou spršku jisker. Lotr pochopil svůj omyl zřejmě až v pekle!

Markovi jeho záměr vyšel: podařilo se mu přimět šíleného piráta k tomu, že na okamžik přestal ohrožovat své rukojmí. Ostatní bylo už jen Rayovou rutinní záležitostí.

K smrti vyděšená Héra se s pláčem vrhla k pozemšťanům.

"No tak, uklidněte se," utěšoval ji Mark. "Už je po všem. Nemáte se čeho bát."

Ray sebral z podlahy potrháný Héřin oděv a pomohl jí se obléci.

"Pojďme odsud," vyzval je Mark. "Zeus nás čeká venku. Měl o vás velký strach. To on nás přišel požádat o pomoc."

"Ještě moment," ozval se android. "Musím vypnout střešní radar."

Vyšel z místnosti, kde se Héra vystrašeně tiskla k Markovi. Za necelých pět minut byl zpátky.

"Cesta je volná!"

Zeus, kterým ve voze lomcovala nervozita, při pohledu na přicházející trojici nadskočil.

"Héro!" vykřikl přeskakujícím hlasem. "Jsi v pořádku?"

"Naši přátelé přišli právě včas," usmála se a něžně mu pohládila ruku.

Když dorazili před Héraistovu vilu, Mark prohlásil:

"Jdu teď pokračovat v přerušném spaní. Nechtěl bych přijít o konec. Vy zatím můžete Chronose informovat, že piráti jsou zneškodněni."

19

Prezident rozvážně pokývl svou prošedivělou hlavou. Zeus téhož dne dopoledne doprovodil Marka a Raye do vládní budovy. Zástupci Pozemské unie byli obřadně přijati a mohli předat poselství svého prezidenta.

"Kapitáne Stone," začal Chronos, "děkuji vám, vašemu druhovi i vašim představitelům, že jste umožnili našim spoluobčanům návrat na Olymp. Naše první zkušenosti se Solaňany z loňského roku byly velmi nepříjemné. Musím se přiznat, že když mě včera Héraistos informoval o vaší přítomnosti, dost mě to zneklidnilo. Jsem šťasten, že mé obavy byly zbytečné. Díky vaší odvaze, kterou jste prokázali jak v kosmu tak tady na naší planetě, jste vyřešili pro nás velmi obtížnou situaci a ušetřili náš lid mnohého utrpení. Zároveň jste více než výmluvně prokázali kvality vaší rasy."

Po jeho přísné tváři se mihl chápavý úsměv.

"Myslím, že se nemýlím, když řeknu, že se určitě toužíte vrátit co nejdříve domů. Předložím proto vládě poselství Pozemské unie a naše Rada vám zítra předá odpověď vašemu prezidentovi. Ujist'uji vás, že v ní neopomenu zmínit vaše kvality a zásluhy. Další jednání budou podle vašeho přání vedena s Ministerstvem pro Galaktické záležitosti s pomocí vysílače, který jste s sebou přivezl. Teď bych chtěl požádat vaše zdejší přátele, aby se ujali úlohy hostitelů a provedli vás po naší planetě. Zároveň bych vás chtěl ujistit, že na Olympu budete vždycky vítanými a milými hosty."

Mark se uklonil a vyšel z přijímacího salónu. V předpokoji na něho už čekal Arés, spolu s dalšími Olympany, toužícími seznámit se blíže s pozemšťany. Den uběhl v exkurzích, recepcích a zajímavých setkáních.

Přesto byl Mark docela rád, když nastal večer a on se odebral do svého pokoje. Nalil si sklenici ovocného džusu s ledem a uvelebil se v křesle. Společenské povinnosti ho vyčerpávaly víc než některé fyzicky náročné akce. Tiché zaškrabání na dveře ho přimělo, aby zvedl hlavu. Na prahu stála Héra oděná do dlouhé, smaragdově zbarvené tuniky, která vkusně kontrastovala s jejími černými vlasy. Zůstala nerozhodně stát mezi dveřmi.

"Marku, chtěla bych ti ještě jednou poděkovat za včerejšek. Po všem, co jsi kvůli mě musel vytrpět na Hedonu, jsi neměl nejmenší důvod přijít mi na pomoc." Mark s úsměvem odpověděl:

"Vzpomeň si, co jsem ti řekl, když jsi chtěla zbičovat Afroditu. Nemám rád, když se proti ženám používá násilí. Myslel jsem to vážně."

Héra postoupila o krok vpřed. Pak o další. Stála teď už docela blízko Marka. Spodní ret se jí lehce chvěl.

"Riskoval jsi svůj život."

"Není třeba přehánět! To, že piráti nenarazili u tvých soukmenovců na žádný odpor, otupilo jejich reflexy."

"Chtěla bych tě požádat..."

Náhle se k němu přitiskla a prudce ho objala. Instinktivně ovinul své paže kolem jejích ramen.

"Proč to děláš?" vyrazil ze sebe chraplavě.

"Chci to, Marku! Už je to hrozně dávno, kdy jsem naposled..."

"Ale co Zeus?"

Položila mu ukazováček na rty.

"On je ten poslední, který by mě mohl něco vyčítat. Myslím, že k němu budu shovívavější, když nebudu tak zcela bez viny."

Prudkým pohybem ze sebe strhla šaty, které sklouzly na zem. Stála před ním nahá, krásná... jako skutečná bohyně. Rozevřela paže a podívala se na Marka pohledem, který u ní nikdy předtím nespátřil. Odolat takovému vyzvání by snad dokázal jen svatý. Mezi ty však Mark rozhodně nepatřil.

Nechal se proto vtáhnout do slastného víru s myšlenkou, že pojem svatosti se na Zemi objevil až po éře Olympských bohů.

Nějaká ruka ohleduplně, ale přitom energicky zatřásla Markovým ramenem. S přemáháním otevřel oči. Noční dobrodružství s Hérkou bylo mimořádně bouřlivé i na jeho měřítka. Nad postelí se skláněla usmívající se Afrodita.

"Vstávej," oslovila ho. "Chronos tě očekává v jedenáct hodin. Pokud vím, chcete hned poté odstartovat. Vypij tohle, rychle!"

Podala mu sklenici naplněnou narůžovělou tekutinou. Nápoj byl chladný, osvěžující a velmi chutný.

Na dotaz po jeho složení Afrodita s úsměvem odpověděla:

"To byla ambrózie, nápoj bohů."

Potom, napůl vážně napůl žertem, dodala:

"Olympané budou bezpochyby souhlasit s připojením k Pozemské unii a je docela pravděpodobné, že otevřou na Zemi své velvyslanectví. Jenomže jak je znám, může jim to trvat i dvacet nebo třicet let. Ráda bych se zúčastnila první oficiální diplomatické mise a přála bych si zastihnout tě v dobré formě. Ambrózie totiž zpomaluje stárnutí."

Mark při této větě nadskočil a vytřeštil na Afroditu oči.

"Nemusíš se ničeho obávat, už dávno jsme ji vyzkoušeli na tvých předcích, ještě když jsme sídlili na hoře Olymp."

Vyjmula z kapsy malý balíček a podala mu ho se slovy:

"Moji přátelé i já bychom ti rádi nabídli malý dárek. Za to, že jsi nám umožnil návrat domů, i za vše ostatní."

Mark sejmul obal a překvapením otevřel ústa. "To nemohu přijmout," mumlal rozpačitě.

"Prosíme tě o to! Na Olympu nemají tyto krystalické rarity žádnou skutečnou cenu. Teď si ale pospěš, jinak zmeškáš schůzku s Chronosem."

Rychle políbila Marka na rty a odběhla.

Agent S.D.P.P., kapitán Mark Stone, seděl a nevěřícně civěl na svou dlaň. Ležel v ní krystal velký jako slepičí vejce. Největší diamant, jaký kdy v životě spatřil!